

JAMES PATTERSON

ȘI ANDREW GROSS

al **3**-lea
CAZ

**JAMES PATTERSON
ANDREW GROSS**

al 3-lea CAZ

Traducere din limba engleză LAURA MARIA BERTEANU

JAMES PATTERSON & ANDREW GROSS

3rd Degree

© 2004 by James Patterson

RAO
Rao International Publishing, 2006

Ca întotdeauna, transmitem mulțumirile și deosebita noastră stimă doamnei ofițer de la Departamentul de Criminalistică, inspector Holly Pera, și partenerului său, Joe Toomey, de la Poliția din San Francisco, pentru că rezolvă zi de zi cazurile pe care noi doar le povestim. Și pentru că ne-au pus în legătură cu Dino Zografos, de la Departamentul de Arme Speciale și Tactică, el reușind să ne facă să simțim pe propria piele groaza amenințării unei bombe cu ceas.

Le mulțumim, de asemenea, sergentului Joe Sanchez și inspectorului în rezervă Steve Engler, de la Poliția din Berkeley, care au fost martori la criza din anii șaizeci și care, timp de câteva ceasuri, au reînviat pentru noi Republica Populară Berkeley, cu devastarea și cu visurile ei.

Și pentru Chuck Zion, un om cum rar s-a mai văzut, care a murit la World Trade Center, la 11 septembrie 2001.

Capitolul 1

Era o dimineață de aprilie, senină, calmă și leneșă. Așa începea cea mai groaznică săptămână din viața mea.

Alergam de-a lungul golfului, însoțită de cățeaua mea de rasă collie, Martha.

Asta fac eu, de obicei, duminică dimineața – mă trezesc devreme și-mi îndes partenerul de viață în scaunul din față al Explorerului. Mă forțez să alerg cinci kilometri, de la Fort Mason până la pod și înapoi. Suficient cât să mă conving pe mine însămi că mă apropii de ce se mai poate numi „în formă”

la treizeci și șase de ani.

În acea dimineață, venise cu noi și prietena mea, Jill. Ca să-l pună la alergat pe puiul ei de labrador, Ottis – cel puțin, așa spunea ea. Mai degrabă, zic eu, ca să-și facă încălzirea pentru un tur de ciclism pe muntele Tamalpais sau pentru cine știe ce alt efort fizic adevărat pe care și-l planificase pentru ziua aceea.

Îmi venea greu să cred că trecuseră doar cinci luni de când Jill pierduse copilul. Acum stătea din nou în fața mea, cu trupul zvelt și tonificat.

— Ei, cum a fost aseară? mă întrebă ea, în timp ce alerga pe lângă mine. Umblă vorba că Lindsay ar fi avut o întâlnire...

— I-ai putea spune și așa... am răspuns, uitându-mă fix spre culmile Fort Mason care mi se părea că nu se apropiau suficient de repede. Dar atunci ai putea considera și Bagdadul un loc de vacanță.

Tresări.

— Iartă-mă că am adus vorba.

De când începusem să alerg, nu-mi putusem alunga din minte amintirea enervantă a lui Franklin Fratelli – mogul de

„valori de remarketing” (ceea ce era doar un fel mai pompos de a spune că-și trimitea gorilele peste faliții de pe „dot com”, care nu-și mai puteau achita ratele la Beemer sau Franck Muller.)

Timp de două luni, Fratelli își vârâse mutra în biroul meu ori de câte ori avusese treabă pe la Palatul de Justiție, până când reușise să mă înmoaie și să mă facă să-l invit la masă, sâmbătă seara (costițe în vin de porto pe care am fost nevoită să le bag în frigider, atunci când m-a lăsat baltă, în ultima clipă.)

— Mi-a tras clapa, am spus eu sec. Nu întreba nimic. Nu-ți dau detalii.

Ne-am oprit când am ajuns la Marina Green, și, în vreme ce eu de-abia mai puteam respira, această adevărată Mary Decker sălta de pe-un picior pe altul, de parcă ar mai fi avut chef de-o tură.

— Nu știu cum reușești, am spus cu mâinile pe șolduri, încercând să-mi reglez respirația.

— Bunica, zise ea ridicând din umeri și dezmoțindu-și picioarele, a început să meargă pe jos câte opt kilometri pe zi, la șaiszeci de ani. Acum, are nouăzeci. Habar n-avem pe unde a ajuns.

Amândouă am izbucnit în râs. Mă bucuram s-o văd pe Jill încercând să redevină ea însăși. Mă bucuram s-o aud râzând din nou.

— Vrei un mocacino? am întrebat-o. Face Martha cinste.

— Nu pot. Vine Steve de la Chicago. Vrea să urcăm cu bicicleta să vedem expoziția Dean Friedlich, de la *Legiunea de Onoare*, imediat după ce aterizează și se schimbă. Știi cum face cățelușul când nu-l scoți la plimbare.

M-am încruntat.

— Mi-e greu să mă gândesc la Steve ca la un cățeluș.
Jill dădu din cap și-și scoase helanca, ridicând brațele.

— Jill! am făcut eu. Ce dracu' e *aia*?

De sub bustiera pe care o avea pe dedesubt, se vedeau câteva vânătași mici și negre, ca niște urme de degete.

Își aruncă helanca pe umeri, părând luată prin surprindere.

— M-am lovit când am ieșit de la duș, zise ea. Da' să vezi cum arată dușul! adăugă, făcându-mi cu ochiul.

Am dat din cap, dar ceva la vânătaia aia nu-mi dădea deloc pace.

— Sigur nu vrei o cafea? am întrebat-o.

— Îmi pare rău... îl știi pe *El Exigente*. Dacă întârzii cinci minute, consideră că începe să devină un obicei.

Fluieră după Ottis și începu să alerge înapoi spre mașina ei, făcându-mi cu mâna.

— Ne vedem la serviciu!

— Ei, tu ce spui? am întrebat, îngenunchind lângă Martha. Se pare că tu vrei un mocacino.

Am pocnit din lesă și am pornit-o la pas înspre Starbucks, pe Chestnut.

Marina a fost dintotdeauna unul dintre cartierele mele preferate. Străzi întortocheate, cu case de oraș, renovate și viu colorate. Familii, strigăt de pescăruși, aerul de mare din golf...

Am luat-o prin Alhambra, întorcând capul după o casă frumoasă, cu trei niveluri, pe care o admiram de fiecare dată când treceam pe lângă ea. Avea obloane din lemn sculptat și acoperiș cu șindrile de teracotă, ca pe Grand Canal. O mașină trecu pe lângă noi, și am ținut-o pe Martha strâns în lesă.

Asta e tot ce-mi aminteam în legătură cu acel moment. Cartierul tocmai se trezea la viață. Un puști cu părul roșu, cu o helanca FUBU, făcea jonglerii cu placa. O femeie în

salopetă dădea grăbită colțul, cărând în brațe un morman de haine.

— Haide, Martha! am spus, trăgând de lesă. Parcă și simt gustul unui mocacino.

Apoi casa cu acoperișul din teracotă izbucni brusc în flăcări de parcă n-am fi fost la San Francisco, ci în Beirut.

Capitolul 2

— **D**umnezeule! am strigat în timp ce un val de căldură și dărâmături aproape că mă culcă la pământ.

M-am întors și m-am ghemuit peste Martha, ca s-o apăr, în timp ce unda de șoc din urma exploziei trecea peste noi. Peste câteva clipe, m-am întors încercând să mă ridic. Dumnezeule mare... Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Casa pe care mai adineauri o admirasem era acum o ruină. Focul cuprinsese al doilea etaj.

În acea clipă, mi-am dat seama că înăuntru mai puteau fi încă oameni.

Am legat-o pe Martha de un stâlp de felinar. Flăcările aterizau la doar câțiva metri distanță. Am traversat în fugă strada, spre casa cuprinsă de foc. Etajul al doilea era distrus. Oricine ar fi fost acolo, nu mai avea nicio șansă. Am scotocit prin borsetă, după mobil. Înnebunită, am format 911.

— Aici locotenent Lindsay Boxer, de la Poliția din San Francisco, nr. 2-7-2-1. A avut loc o explozie la intersecția dintre Alhambra și Pierce. O casă particulară. Probabil că sunt victime. Trimiteți ambulanța și pompierii. Urgent!

I-am închis dispecerului. Procedura îmi cerea să aștept, dar, dacă mai trăia cineva înăuntru, nu aveam timp. Mi-am sfâșiat tricoul și mi l-am înfășurat în jurul feței.

— Isuse Hristoase, Lindsay! am spus, și mi-am ținut respirația.

Apoi am intrat în casa cuprinsă de foc.

— E cineva aici? am strigat, înecându-mă pe dată cu fumul negru și greu.

Căldura parcă mă mușca de ochi și de față, și simțeam

durere când mă uitam peste cârpa cu care mă acoperisem. Deasupra mea atârna un perete de rigips, cuprins de flăcări.

— Poliția! am strigat din nou. E cineva aici?

Fumul parcă era o lamă ascuțită care mi se înfigea în plămâni. Era imposibil să auzi ceva dincolo de mugetul flăcărilor. Am înțeles dintr-odată de ce oamenii prinși în incendii la etajele superioare preferă să sară spre moarte sigură decât să îndure căldura asta insuportabilă.

Mi-am acoperit ochii, înaintând prin negura de fum. Am strigat pentru ultima oară:

— Mai e cineva în viață aici?

Nu puteam merge mai departe. Sprâncenele mi se arseseră. Mi-am dat seama că aș putea muri.

M-am întors și m-am îndreptat spre lumina și răcoarea pe care le știam în spatele meu. Deodată, am zărit două forme, un trup de bărbat și unul de femeie. Erau în mod sigur morți, și hainele le ardeau.

M-am oprit, simțind cum mi se întoarce stomacul pe dos. Dar nu puteam face nimic pentru ei.

Apoi am auzit un sunet înfundat. Nu știam dacă era adevărat sau doar mi se păruse. M-am oprit și am încercat să ascult dincolo de vuietul focului. De-abia suportam durerea căldurii care îmi ardea fața.

Se auzi din nou. Da, se auzea cu adevărat.

Cineva plângea.

Capitolul 3

Am tras aer în piept și am înaintat și mai mult în casa care stătea să se prăbușească.

— Unde ești? am strigat.

M-am împiedicat de un morman în flăcări. Mi-era teamă acum, nu doar pentru persoana care plângea, ci și pentru mine.

Se auzi din nou. Un scâncet încet, de undeva, din spatele casei. M-am îndreptat direct într-acolo.

— Vin acum! am strigat.

La stânga mea, se prăbuși o grindă de lemn. Cu cât înaintam mai mult, cu atât eram în mai mare pericol. Am zărit un coridor de unde bănuiam că se auzeau scâncetele. Tavanul se bălângănea, pe locul unde fusese cândva al doilea etaj.

— Poliția! am strigat. Unde ești?

Nimic.

Apoi am auzit din nou plânsetul. De data asta, era mai aproape. Am înaintat împleticindu-mă pe coridor, acoperindu-mi fața.

„Haide, Lindsay... mai fă câțiva pași.”

Am împins o ușă de sub care ieșea fum.

„Dumnezeule! E un dormitor de copil!” Cel puțin, ce mai rămăsese din el.

Un pat era întors cu fața spre perete. Era acoperit cu un strat gros de praf. Am strigat, apoi am auzit iar zgomotul. Cineva tușea înecat.

Rama patului era fierbinte, dar am reușit să o îndepărtez puțin de perete.

Dumnezeule!

Am văzut conturul unui chip de copil.

Era un băiețel cam de vreo zece ani.

Copilul tușea și plângea. De-abia mai putea vorbi. Camera lui era îngropată sub un maldăr de dărâmături. Nu puteam aștepta. Încă puțin și am fi murit amândoi intoxicați.

— O să te scot de-aici, i-am promis.

Apoi m-am strecurat sub patul ridicat și, cu toată forța, l-am îndepărtat de perete. L-am apucat pe băiat de umeri, rugându-mă să nu-l rănesc cumva.

M-am împleticit printre flăcări, cu băiatul în brațe. Fumul otrăvitor era pretutindeni. Am văzut o lumină în direcția unde-mi imaginam că ar fi trebuit să fie ieșirea, dar nu eram sigură. Tușeam. Băiatul se ținea atârnat de mine, într-o îmbrățișare pietrificată.

— Mami! Mami! striga.

L-am strâns și eu, ca să-l asigur că nu îl voi lăsa să moară.

Am strigat, rugându-mă să mă audă cineva.

— Vă rog, e cineva acolo?

— Aici! am auzit o voce în întuneric.

M-am împiedicat printre dărâmături, evitând locurile care erau cuprinse de noi flăcări. Acum vedeam intrarea. Sirene, voci. Figura unui bărbat. Un pompier. Mi-a luat cu grijă băiatul din brațe. Un alt pompier m-a luat de talie să mă ajute să pășesc. Ne-am îndreptat spre ieșire.

În clipa următoare, eram afară, cădeam în genunchi și trăgeam cu nesaț în piept aerul prețios. Cineva m-a acoperit grijuliu cu o pătură. Toată lumea se purta atât de bine, cu atâta profesionalism. M-am prăbușit lângă o mașină de pompieri de pe trotuar. Am simțit că mi se face rău și am vomitat.

Cineva mi-a pus o mască cu oxigen pe gură, și am inhalat profund, de câteva ori. Un pompier s-a aplecat deasupra mea.

— Erai înăuntru când a pornit?

— Nu, am spus dând din cap. Am intrat să ajut.

De-abia mai puteam să vorbesc și să gândesc. Am deschis borseta și i-am arătat insigna.

— Locotenent Boxer, am spus. Omuciderei.

Capitolul 4

— **M**ă simt bine, am bâiguit forțându-mă să mă eliberez din strânsoarea medicului de la intervenții.

M-am îndreptat spre băiețel, care era deja legat pe o targa, îl duceau într-o dubă. Singura mișcare vizibilă pe fața lui era o ușoară tresărire a ochilor. Dar trăia. Dumnezeuule, îi salvasem viața!

În stradă, poliția încerca să împrăștie mulțimea de gură-cască adunați la fața locului. L-am zărit pe puștiul cu părul roșu, care se dădea cu placa. De jur împrejur, erau o sumedenie de fețe îngrozite.

Deodată, mi-am dat seama că se aude un lătrat. Doamne, era Martha, legată în continuare de stâlp. Am dat fuga și-am cuprins-o în brațe, în timp ce ea îmi linge fața.

Un pompier s-a apropiat de mine. Pe cască avea însemne de căpitan de brigadă.

— Căpitan Ed Noroski. Ești bine?

— Cred că da, am spus, nu prea sigură.

— Vouă ăstora, de la Palatul de Justiție, nu vă ajunge că sunteți eroi în timpul serviciului? întrebă căpitanul Noroski.

— Alergam pe aici. Am văzut explozia. Părea o explozie de gaze. Am făcut ceea ce mi s-a părut firesc.

— Ai făcut bine, doamnă locotenent, spuse căpitanul, uitându-se spre ce mai rămăsese din casă. Dar asta n-a fost explozie de gaze.

— Am văzut două cadavre înăuntru.

— Da, zise Noroski dând din cap. Un bărbat și o femeie. Și încă un adult în camera din spate, de la primul

etaj. Puștiul ăla a avut noroc că l-ai scos.

— Da, am zis...

Simțeam cum mi se umple inima de groază. Dacă nu fusese o explozie de gaze...

Apoi l-am zărit pe Warren Jacobi, cel mai bun inspector al meu, ieșind din mulțime și făcându-și loc, cu insigna, spre mine. Warren avea „frontul de nouă”, cum numim noi tura de duminică dimineața, când se încălzește vremea.

Jacobi avea o față buhăită și inexpresivă, care nu zâmbea niciodată, nici atunci când spunea o glumă, și ochi adânciți în orbite, în care nu puteai citi vreodată nici urmă de surpriză. Cu toate astea, când ajunse la locul unde fusese casa de la nr. 210 de pe Alhambra Street și mă văzu pe *mine* – acoperită de cenușă, murdară, întinsă pe jos, încercând să-mi recapăt respirația –, Jacobi căscă ochii cât cepele.

— Doamnă locotenent? Vă simțiți bine?

— Cred că da.

Am încercat să mă ridic.

Jacobi se uită la casă, apoi din nou la mine.

— Pare o treabă complicată chiar și pentru cineva ca tine, doamnă locotenent. Sunt convins c-o să faci minuni. Își înăbuși rânjetul. E vreo delegație palestiniană în oraș și n-am aflat eu?

I-am povestit ce văzusem. Nici urmă de fum sau de foc. Etajul al doilea explodase ca din senin.

— Experiența celor douăzeci și șapte de ani petrecuți în meseria asta îmi spune mie că aici nu-i vorba de un boiler stricat, zise Jacobi.

— Știi tu pe cineva care să locuiască într-o casă ca asta și să aibă boiler la etajul doi?

— Nu știi pe nimeni care să locuiască într-o casă ca asta. Ești sigură că nu vrei să mergi la spital?

Jacobi se aplecă asupra mea. De când îmi jucasem cartea în cazul Coombs, Jacobi se purta cu mine ca un unchi

grijuliu. Renunțase chiar și la glumele lui misogine.

— Nu, Warren, mă simt bine.

N-aș putea spune cum de l-am observat. Stătea acolo, pe trotuar, sprijinit de o mașină parcată, și mi-am zis: „La dracu’, Lindsay, ăsta n-ar trebui să fie aici!”

Nu după toate cele petrecute.

Un rucsac roșu, de școală. Un milion de elevi au rucsacuri de-astea. Era sprijinit acolo...

Am intrat din nou în panică.

Auzisem de explozii în serie în Orientul Mijlociu. Dacă în casă explodase o bombă, cine dracu’ putea să știe? Am deschis larg ochii, fixând cu privirea ghiozdanul roșu.

L-am înșfăcat pe Jacobi.

— Warren, evacuează pe toată lumea din zonă. Acum! La o parte toată lumea! Înapoi! Acum!

Capitolul 5

Din fundul unui dulap de la subsol, Claire Washburn scoase o casetă veche și care-i era foarte familiară, dar pe care nu o mai văzuse de ani de zile.

— Dumnezeule!

Se trezise devreme în acea dimineață și, după ce băuse o cafea pe punte și auzise din nou ciripitul gaițelor, pentru prima oară în acea primăvară, își aruncase pe ea o pereche de blugi și o cămașă din denim și se apucase, curajoasă, de înpăimântătoarea sarcină de a face ordine în dulapul de la subsol.

În primul rând trebuia să scape de vraful de jocuri de masă, de care nu se mai atinseseră de ani de zile. Venea apoi rândul mănușilor, al cotierelor și al genunchierelor, din anii de Little League și Pop Warner. O cuvertură împăturită servea drept apărătoare de praf pentru toate acestea.

Apoi dăduse peste caseta veche, de aluminiu, ascunsă sub o pătură jerpelită.

Dumnezeule! Vechiul ei violoncel!

Amintirea aduse un surâs pe buzele lui Claire. Dumnezeule mare, trecuseră ani de când îl ținuse ultima oară în mână.

Îl scoase repede din fundul dulapului. Simpla lui vedere îi trezea o mulțime de a amintiri: ore și ore de învățat game, de repetiții...

„O casă fără muzică e o casă fără viață”, spunea mama ei.

Ziua în care soțul ei, Edmund, împlinise patruzeci de ani, când se chinuise cu prima parte a *Concertului în re major*

al lui Haydn – ultima dată când cântase.

Claire desfăcu clapetele și privi îndelung violoncelul din lemn îmbrăcat în piele de antilopă. Încă era foarte frumos. Fusese un cadou din partea Catedrei de muzică de la Hampton, în ziua în care primise bursa.

Până-n clipa când realizase că nu voia să rămână un nimeni întreaga viață și se apucase de medicină, violoncelul ăsta fusese averea ei cea mai de preț.

O melodie începu să-i răsune în minte. Aceeași bucată dificilă, pe care nu reușise niciodată s-o stăpânească. Prima parte din *Concertul în re major* de Haydn.

Claire privi înjur, parcă rușinată.

Și de ce nu? Edmund încă mai dormea. N-o s-o audă nimeni...

Scoase violoncelul din cutia de fetru. Luă arcușul și-l strânse în mână. Senzațional... Urmă un minut în care acordă instrumentul, întinzând corzile pentru a reda nota dorită. O singură mișcare, o simplă trecere a arcușului deasupra corzilor, îi trezi o înfinitate de senzații. I se făcu pielea de găină. Cântă primele măsuri din concert. Suna un pic cam fals, dar începea să-și amintească.

„Ha! Văd că n-ai uitat chiar tot, madam!” își zise ea râzând.

Închise ochii și mai cântă puțin.

Apoi îl observă pe Edmund, în pijama, stând în capul scării.

— Știu că m-am dat jos din pat, zise el scărpinându-se în cap. Îmi amintesc când mi-am pus ochelarii și m-am spălat pe dinți. Dar nu este cu puțință, fiindcă încă mai visez.

Edmund fredona măsurile de deschidere pe care tocmai le interpretase Claire.

— Crezi că poți să termini pasajul următor? Aia-i partea mai grea.

— E o provocare, maestre Washburn?

Edmund zâmbi răutăcios.

În acea clipă, sună telefonul. Edmund ridică receptorul fără fir din suport.

— Salvată de clopoșel, mârâi el. Se întoarse spre Claire. Sunt de la birou. E duminică, Claire! Nu te lasă niciodată în pace?

Claire luă telefonul. Era Freddie Rodriguez, șeful Departamentului medical. Claire ascultă, apoi lăsă telefonul din mână.

— Dumnezeule, Edmund... a avut loc o explozie în centru. Lindsay a fost rănită.

Capitolul 6

Nu știi ce m-a apucat. Poate gândul la cele trei persoane moarte din casă sau imaginea cadavrelor și a pompierilor care se agitau la locul accidentului. M-am uitat la rucsacul ăla și-n mintea mea o voce a-nceput să urle că era ceva dubios – extrem de dubios.

— Toată lumea înapoi! am strigat din nou.

Am privit spre rucsac. Încă nu știam ce o să fac, dar trebuia să eliberez zona.

— În niciun caz, doamnă locotenent, zise Jacobi înșfăcându-mi brațul. Nu te las să faci asta, Lindsay.

Mi-am smuls brațul dintr-al lui.

— Evacuează toată lumea din zonă, Warren.

— E adevărat că nu-ți sunt superior în rang, doamnă locotenent, zise Jacobi, de data asta mai pățimaș, dar am cu paisprezece ani de experiență pe teren mai mult decât tine. Ascultă la mine! Nu te apropia de geanta aia!

Căpitanul brigăzii de pompierii începu numaidecât să strige în portavoce:

— S-ar putea să fie o bombă! Toată lumea înapoi! Chemați-l pe Magitakos, de la geniști.

În mai puțin de un minut, Niko Magitakos, șeful brigăzii de geniști din oraș, însoțit de alți doi profesioniști îmbrăcați în echipamente grele de protecție, mă împingeau la o parte, îndreptându-se spre rucsacul roșu. Niko scoase la iveală un instrument ca un fel de cutie, un aparat de măsurat razele X.

Un camion blindat, de formă pătrată, ca un fel de frigider uriaș, se îndrepta, amenințător, cu spatele spre locul cu

pricina.

Echipa cu aparatul de măsurat raze X scana rucsacul de la doi metri depărtare. Era clar că geanta fusese lăsată aici intenționat. Mă rugam: „Dă, Doamne, să nu explodeze!”

— Aduceți camionul aici! spuse Niko încruntându-se. Pare suspect.

În clipa următoare, geniștii scoaseră din camion niște paravane de oțel, pe care le montară sub forma unei bariere protectoare. Un tehnician aduse un fel de gheară și se apropie cu băgare de seamă de geantă. Dacă era, într-adevăr, o bombă, putea exploda în orice clipă.

Stăteam cu sufletul la gură, fără să mă clintesc. Un strop de sudoare începu să mi se prelingă pe obraz.

Bărbatul cu gheara ridică rucsacul și îl transportă la camion.

Nu se întâmplă nimic.

— Nu înregistrez nimic, spuse tehnicianul cu electrosenzorul. Trebuie să-l examinăm manual.

Ridică rucsacul în camion în timp ce Niko îngenunchea în fața lui. Cu mâini de expert, deschise fermoarul din spate.

— Nicio schimbare, spuse Niko. E doar un nenorocit de radio cu baterie.

Toată lumea răsuflă ușurată. M-am desprins din mulțime și am alergat spre geantă. Avea atașată de ea o etichetă din acelea de plastic pe care se scrie, de obicei, numele proprietarului. Am ridicat eticheta și am citit-o.

„BUM! FRAIERILOR!”

Avusesem dreptate. Un nenorocit o lăsase intenționat acolo. În rucsac, pe lângă un radio cu ceas obișnuit, era o fotografie înrămată. O fotografie făcută cu o cameră digitală și tipărită pe hârtie. Era un bărbat chipeș, de vreo patruzeci de ani. Unul dintre cadavrele carbonizate din casă, eram

sigură.

„MORTON LIGHTOWER, scria pe inscripție, UN
INAMIC AL POPORULUI.

SĂ SE FACĂ AUZITĂ VOCEA POPORULUI.”

Dedesubt, era tipărit un nume: AUGUST SPIES.

„Isuse! A fost o execuție!”

Am simțit că mi se întoarce stomacul pe dos.

Capitolul 7

Am identificat repede casa din oraș. Aparținea, într-adevăr, tipului din fotografie, Morton Lighttower, și familiei lui.

Numele i se păru cunoscut lui Jacobi.

— Nu e tipul ăla care deținea sistemele X/L?

— Habar n-am, am zis eu, dând din cap.

— Nu știi? Chestia aia de pe internet. A ieșit cu vreo șase sute de milioane, în timp ce restul companiei s-a dat la fund ca un bloc de ciment. Acțiunile se vindeau la șaiszeci de dolari, și-acu' abia dacă mai fac șaiszeci de cenți.

Brusc, mi-am amintit că văzusem povestea la știri – „Visul băiatului lacom”. Încerca să cumpere echipe de fotbal, achiziționa case luxoase, își instalase o poartă cu un sistem de siguranță de cincizeci de mii de dolari la casa din Aspen; în același timp însă, lăsa să i se prăbușească acțiunile și concedia jumătate din personal.

— Am mai auzit eu de eschivare de investiții, zise Jacobi dând din cap, dar asta e prea de tot!

În spatele meu, am auzit o femeie strigând să fie lăsată să treacă prin mulțime. Inspectorul Paul Chin îi făcea loc printre reporteri și echipele de filmare. Femeia se opri în fața casei dărâmate de explozie.

— Dumnezeule mare! strigă ea, ducându-și mâinile la gură.

Chin o conduse spre mine.

— Sora lui Lighttower, spuse el.

Avea părul strâns bine la spate, un pulover de cașmir peste blugi și o pereche de pantofi sport Manolo Blahnik, pe care, odată, îi admirasem timp de zece minute în vitrina de la Neiman's.

— Vă rog, am spus conducând-o pe femeie spre un loc puțin mai ferit. Sunt locotenent Boxer, de la Criminalistică.

— Dianne Aronoff, îngăimă ea buimacă. Am auzit la știri. Mort? Charlotte? Copiii...? A supraviețuit cineva?

— Am scos un băiețel, de vreo unsprezece ani.

— Eric, spuse ea. E teafăr?

— E la Secția de arsuri de la Cal Pacific. Cred că o să se facă bine.

— Slavă Domnului! exclamă ea, apoi își acoperi la loc fața. Cum se poate una ca asta?

Am îngenuncheat în fața lui Dianne Aronoff și i-am luat mâna. I-am strâns-o ușor.

— Doamnă Aronoff, trebuie să vă pun câteva întrebări. Țsta nu a fost un accident. Aveți idee cine ar fi vrut să-l omoare pe fratele dumneavoastră?

— N-a fost un accident, repetă ea. Mortie spunea mereu:

„Presa mă prezintă ca pe un Bin Laden. Nimeni nu înțelege. Meseria mea e să fac bani”.

Jacobi schimbă echipamentele.

— Doamnă Aronoff, se pare că explozia s-a produs la etajul al doilea. Aveți idee cine ar fi putut avea acces la casă?

— Aveau o menajeră, zise ea ascuțindu-și privirea. Viola.

Jacobi oftă.

— Din păcate, ăsta e, probabil, cel de-al treilea cadavru pe care l-am găsit îngropat sub dărâmături.

— Oh... făcu Dianne Aronoff, înecându-se într-un suspin.

I-am strâns mâna.

— Ascultați-mă, doamnă Aronoff, am văzut explozia, bomba a fost plasată dinăuntru. Cineva fie avea acces la casă, fie a fost lăsat înăuntru. Încercați să vă gândiți.

— Mai era o bonă, bolborosi ea. Cred că, uneori, rămânea peste noapte la ei.

— A avut noroc, zise Jacobi dând ochii peste cap. Dacă ar fi fost acolo cu nepotul dumneavoastră...

— Nu pentru Eric, zise Dianne Aronoff dând din cap. Pentru Caitlin.

Eu și Jacobi ne uitarăm unul la celălalt.

— Cine?

— Caitlin, doamnă locotenent. Nepoata mea.

Când ne văzu chipurile uimite, încremeni.

— Când mi-ați spus că Eric a fost singurul care a scăpat cu viață, am presupus că...

Continuam să ne uităm unul la altul. Nimeni altcineva nu mai fusese găsit în casă.

— Dumnezeuule, oameni buni, are doar șase luni!

Capitolul 8

Nu se terminase.

Am alergat spre căpitanul Noroski, șeful brigăzii de pompieri, care împărțea ordine oamenilor lui care cercetau casa.

— Sora lui Lighttower spune că e un copil de șase luni înăuntru.

— Nu mai e nimeni înăuntru, doamnă locotenent. Oamenii mei tocmai termină de cercetat etajul de sus. Sau poate vrei să mai intri dumneata o dată, să te convingi?

Brusc, imaginea casei în flăcări îmi reveni în minte. Vedeam totul foarte clar. Pe același coridor pe care găsisem băiatul. Inima îmi sări în piept.

— Nu la etajul de sus, căpitane! La parter! Ar fi putut fi și o cameră de copil acolo.

Noroski transmise un mesaj prin stație cuiva din casă. Îl îndrumă de-a lungul coridorului.

Stăteam în fața casei învăluite în fum și simțeam cum începe să mă cuprindă un val de greață. Ideea că un bebeluș ar mai fi putu fi acolo... Și eu l-aș fi putut salva!

Am așteptat ca omul lui Noroski să scormonească prin mormanele de moloz de la parter.

— Nimic! strigă acesta. Am găsit camera sugarului. Erau acolo un leagăn și un cărucior, sub un morman de dărâmături, dar nici urmă de copil.

Dianne Aronoff scoase un țipăt de bucurie. Nepoata ei nu era acolo. Apoi, dintr-odată, în ochi i se citi panica, în timp ce fața îi trăda o groază provocată de un nou gând înfiorător – Caitlin nu era acolo; dar atunci unde era?

Capitolul 9

Charles Danko stătea la marginea mulțimii și privea. Purta un costum de ciclism profesionist și se sprijinea de un model mai vechi de bicicletă de curse. Avea cască și ochelari de ciclism, care îi ascundeau chipul în cazul în care poliția filma mulțimea, cum se întâmpla adesea.

„A fost o lucrare aproape perfectă” își spunea Danko în timp ce analiza în detaliu scena crimei. Familia Lightower era moartă, spulberată în bucățele. Spera că suferiseră cumplit în timp ce arseseră, chiar și copiii. Fusesse un vis al lui sau, poate, un coșmar, dar acum era o realitate – o realitate care avea să-i îngrozească pe oamenii cumsecade din San Francisco. Îi trebuise destul de mult curaj pentru povestea asta, dar, în sfârșit, făcuse și el ceva. Pompieri, medici de intervenții, polițiști...

Toți erau aici să celebreze munca lui sau, mai bine zis, umilul ei început.

Unul dintre ei îi surprinsese privirea, o femeie blondă, evident o polițistă șmecheră. Și părea să fie și foarte înfiptă. O privi și se întrebă dacă avea să devină adversara lui și dacă o să se ridice la nivelul așteptărilor.

Întrebă de ea pe un polițist care stătea de pază lângă baricade.

— Femeia care a intrat în casă e inspectorul Murphy, nu-i așa? Cred că o cunosc.

Polițistul nici măcar nu se obosi să-l privească. Îngâmfare tipică de curcan!

— Nu, zise el. E locotenent Boxer. De la Omucideri. Am auzit că-i dată dracului!

Capitolul 10

În biroul îngust de la etajul trei, unde se afla Departamentul omucideri, era mai multă agitație decât văzusem vreodată într-o dimineață de duminică.

Am fost la spital ca să mă asigur că totul era în ordine, apoi m-am dus la birou, unde am constatat că sosise deja întreaga echipă. Aveam câteva piste pe care le puteam urma, chiar înainte să primim rezultatele rapoartelor de examinare de la locul exploziei. Atentatele cu bombe nu implică, de obicei, și răpiri. Ceva din mine îmi repeta întruna: „Găsește copilul și vei afla și cine a făcut lucrul ăsta oribil!”

Un televizor era pornit. Primarul Fiske și comisarul de poliție Tracchio vorbeau în direct, de la locul exploziei.

— Este o tragedie groaznică, un act de răzbunare, spunea primarul, care-și întrerupse micul dejun de la Olympic. Morton și Charlotte Lightower erau unii dintre cei mai generoși și mai implicați cetățeni ai acestui oraș. Mi-au fost chiar prieteni.

— Nu uita să menționezi „contribuabili”, zise Cappy Thomas, partenerul lui Jacobi.

— Vreau să comunic tuturor că departamentul nostru de poliție urmărește deja, în cel mai energic mod posibil, niște piste concrete, continuă primarul. Vreau să-i asigur pe locuitorii orașului nostru că acesta este un incident izolat.

— X/L... zise Warren Jacobi scărpinându-se în cap. Cred că am câteva acțiuni în bătaia aia de joc la care ăștia-i spun „fond de pensii”.

— Și eu la fel, zise Cappy. Tu la ce fond ești?

— Cred că-i spune *Long Term Growth*¹, dar cine i-a dat numele are un simț al umorului tare bizar. Acum doi ani, aveam...

— Hei, magnaților, aveți o clipă? am strigat. E duminică.

Bursa e-nchisă azi. Avem trei morți, un copil dispărut și o casă la pământ din cauza unei posibile bombe.

— A fost bombă cu siguranță! spuse Steve Fiori, purtătorul nostru de cuvânt, intrând pe ușă. Alergase pe la aproape o sută de redacții și posturi de radio în blugi și-n sandale. Șefa, tocmai am primit confirmarea geniștilor. Au găsit resturile unui detonator și urme de explozibil C-4.

Vestea nu era chiar o surpriză. Dar conștientizarea faptului că în orașul nostru avusese loc un atentat cu bombă, că existau printre noi ucigași cu C-4, că un copil de șase luni dispăruse așternu o liniște de mormânt în încăpere.

— La naiba! făcu Jacobi teatral. S-a dus dracului toată după-amiaza.

¹ Creștere pe termen lung (n. tr.)

Capitolul 11

— **D**oamnă locotenent, strigă cineva din cealaltă parte a camerei. Domnul comisarșef Tracchio la telefon.

— Ți-am zis eu, comentă Cappy rânjind.

Am ridicat receptorul, pregătindu-mă să fiu luată la rost, fiindcă părăsisem prea devreme scena crimei. Tracchio era un teoretician fantastic, dar nu mai fusese implicat în vreo operațiune de investigare de pe vremea când studiasse cazurile la academie, cu douăzeci și cinci de ani în urmă.

— Lindsay, Cindy sunt.

Mă așteptam să-l aud pe șefu'. Vocea ei mă surprinse.

— Nu te enerva. Numai așa am putut lua legătura cu tine.

— Nu-i un moment prea potrivit, am zis. Credeam că e imbecilul de Tracchio, care vrea să mă pună la zid.

— Și despre mine zice multă lume că sunt o imbecilă care încearcă mereu să pună oamenii la zid.

— Dar mie imbecilul ăsta îmi semnează cecul, am zis eu, răsufând pe jumătate ușurată, pentru prima dată în acea zi.

Cindy Thomas era una dintre cele mai apropiate prietene ale mele, împreună cu Claire și Jill. Întâmplător, mai lucra și pentru ziarul *The Chronicle* și era unul dintre cei mai buni reporteri de crime din oraș.

— Doamne, Linds, tocmai am auzit! Sunt într-o clinică de yoga, unde trebuie să stau toată ziua. Făceam un exercițiu de concentrare în grup, când sună telefonul. Ce? Îmi iau și eu câteva ore libere și tocmai atunci te găsești și tu să faci acte de eroism? Te simți bine?

— În afară de faptul că am senzația că mi-a dat cineva foc la plămâni... Glumeam, totul e bine, am liniștit-o. Nu-ți pot spune prea multe acum.

— N-am sunat ca să te-ntreb de caz, Lindsay. Am sunat să văd ce faci *tu*.

— Eu sunt bine, am spus din nou.

Nu știam dacă spuneam adevărul. Am băgat de seamă că mâinile încă-mi mai tremurau. Și în gură încă-mi mai persista gustul amar al exploziei.

— Vrei să ne întâlnim?

— N-ai ajunge nici la două străzi distanță. Tracchio a blocat accesul, până când ne dăm seama ce se petrece.

— Ce, mă provoci? chicoti Cindy.

Chestia asta mă făcu să râd. Când am cunoscut-o, Cindy se strecurase într-un apartament de lux de la Grand Hyatt, cel mai bine păzit loc al unei crime pe care l-am văzut vreodată. Și asta fusese punctul de lansare pentru cariera ei.

— Nu, nu-i o provocare, Cindy. Dar mă simt bine. Îți jur.

— Bine, dacă tot îmi fac griji de pomană, atunci cum rămâne totuși cu scena crimei? Este vorba de scena unei crime, nu-i așa, Lindsay?

— Dacă vrei să-ți confirm că grilajul de la curtea din spate a explodat la ora nouă, duminică dimineața, ei bine, da! Poți să mă și citezi. Parcă ai spus că nu prea știi despre ce e vorba, Cindy.

Întotdeauna mă uimea cât de repede reușea Cindy să se pună la curent cu evenimentele.

— Știu acum, zise ea. Și, că tot suntem aici, umblă vorba că ai salvat un puști astăzi. Ar trebui să pleci acasă. Ai făcut destule pentru-o zi.

— Nu pot. Avem câteva piste. Ți-aș spune despre ele, dar nu se poate.

— Am auzit că un bebeluș a fost furat din casă. Să fie un caz bizar de răpire?

— Dacă așa stau lucrurile, am spus ridicând din umeri, nu prea știu să se poarte cu cei de la care vor să încaseze recompensa.

Cappy Thomas își vârî capul pe ușă.

— Doamnă locotenent, medicul legist vrea să vă vadă. La morgă. Acum.

Capitolul 12

Numai Claire, șefa Departamentului de medicină legală din San Francisco și cea mai bună prietenă a mea de mai bine de doisprezece ani, era în stare să spună ceva care, în mijlocul nebuniei generale, să mă facă să plâng.

— Charlotte Lightower era însărcinată. Claire privea neputincioasă spre mânușile chirurgicale portocalii. Două luni. Biata femeie, probabil că nici ea nu știa.

Nu știu de ce asta mi se părea atât de trist, dar așa simțeam.

Poate că mă făcea să-i văd pe soții Lightower mai mult ca o familie, poate că asta îi umaniza.

— Chiar voiam să te văd în cursul zilei de azi, îmi spuse

Claire cu un zâmbet larg. Dar nu credeam c-o să fie așa.

— Da.

Am zâmbit și mi-am șters o lacrimă din colțul ochiului.

— Am auzit ce-ai făcut, zise Claire.

Veni spre mine și mă îmbrățișă.

— Ai avut mult curaj, scumpo. Dar ești o prostuță, știi asta?

— A fost o clipă când nu mai eram sigură c-o să reușesc să ies, Claire. Era atâta fum... Peste tot! În ochi, în plămâni... Nu vedeam nimic. Am luat băiețelul în brațe și m-am rugat.

— Ai văzut lumina călăuzitoare? o întrebă Claire zâmbind.

— Nu. M-am gândit cât de proastă o să mă credeți cu toții dacă o să sfârșesc carbonizată în casa aia.

— Și s-ar cam fi dus pe apa sâmbetei noaptele noastre cu margarita, zise ea dând din cap.

— Ți-am spus vreodată – am întrebat-o ridicând capul și zâmbind – că ai un fel unic de a pune lucrurile într-o anumită lumină?

Rămășițele soților Lighttower erau așezate pe două târgi alăturate. Chiar și de Crăciun, morga e un loc singuratic, dar, în acea duminică după-amiaza, când toți specialiștii plecaseră acasă, când fotografiile și rapoartele autopsiilor erau înfipite cu ace în pereți și un miros greu plutea în aer, îmi părea mai sumbră decât o văzusem vreodată.

M-am îndreptat spre cele două cadavre.

— Ei, de ce ai vrut să vin aici? am zis. Ce vrei să-mi arăți?

— Te-am chemat aici, răspunse, fiindcă m-am gândit că ai nevoie să te strângă cineva în brațe.

— Așa este, am recunoscut. Dar n-ar strica nicio revelație medicală care să ne dea toate teoriile peste cap.

Claire se îndreptă spre o masă și începu să-și scoată mânușile chirurgicale.

— O revelație medicală? făcu ea dând ochii peste cap. Ce ți-aș putea spune eu, Lindsay? Acești trei oameni au fost aruncați în aer.

Capitolul 13

O oră mai târziu, eu și Tracchio făceam o prezentare foarte emoționantă a cazului, pe treptele Palatului de Justiție. Cindy era și ea acolo, împreună cu jumătate dintre reporterii din San Francisco.

Rămas în birou, Jacobi căutase numele de pe fotografie,

August Spies, prin data de baze a CEI-ului și a FBI-ului. Fără rezultat! Nu găsisese nici măcar ceva asemănător. Cappy încerca să afle tot ce putea despre bona care dispăruse. Aveam o descriere de la sora lui Lighttower, dar nu știam unde s-o căutăm. Nu-i știam nici măcar numele de familie.

Am luat un exemplar gros din *Pagini Aurii* de pe raft și l-am aruncat cu o bufnitură zdravănă pe biroul lui Cappy.

— Poftim! Pleacă de la B, de la bonă.

Era aproape șase după-amiaza, duminica. Trimisesem o echipă la birourile X/L, dar singurul cu care reușisem să stăm de vorbă fusese un agent de la Relații Publice, care ne spusese că vom putea discuta cu reprezentanții companiei a doua zi, la ora opt dimineața. Duminicile erau zile infernale pentru rezolvarea unei crime.

Jacobi și Cappy mi-au bătut la ușă.

— De ce nu te duci acasă? zise Cappy. Ne ocupăm noi mai departe.

— Tocmai voiam să-l sun pe Charlie Clapper. Când am plecat, echipa lui mai căuta indicii.

— Vorbesc serios, Lindsay. Te acoperim noi. Oricum, arăți ca dracu', interveni și Jacobi.

Dintr-odată, mi-am dat seama cât eram de epuizată.

Trecuseră nouă ore de când explodase casa din oraș. Încă mai purtam tricoul și echipamentul de alergat. Eram murdară din cap până-n picioare.

— Hei, doamnă locotenent, mai e ceva! zise Cappy întorcându-se. Cum a mers aseară cu Franklin Fratelli? Întâlnirea cea mare?

Stăteau în pragul ușii, cu gura până la urechi, ca doi adolescenți burtoși.

— N-a mers. Și ați mai fi pus întrebarea asta dacă afurisitul vostru de ofițer superior ar fi fost un bărbat?

— Normal c-am fi pus-o! zise Cappy. Și aș vrea să adaug, pentru afurisitul meu de ofițer superior – detectivul masiv își aruncă pe spate capul chel –, că arăți tare bine în colanții ăia! Fratelli ăsta e un nătărău.

— S-a notat, am spus eu zâmbind.

Îmi trebuise multă vreme până să ajung să simt că-i comandam, cu adevărat, pe băieții ăștia. Amândoi aveau de două ori mai mulți ani de meserie ca mine. Știam că va dura ceva timp până să se obișnuiască și ei cu ideea că Departamentul omucideri era, pentru prima dată, condus de o femeie.

— Vrei să adaugi și tu ceva, Warren? l-am întrebat.

— Nu, zise el legănându-se pe călcâie. Doar să întreb – mâine venim la costum și cravată sau pot să-mi pun pantaloni scurți și pantofii de sport Nike?

Am trecut pe lângă el dând din cap. Apoi m-am auzit strigată din nou.

— Doamnă locotenent?

M-am întors, iritată.

— Da, Warren?

— Te-ai descurcat bine azi, zise el dând din cap. Cei care contează știu asta.

Capitolul 14

Cu mașina, ajungeam în zece minute la Porterò, unde locuiesc eu, într-un apartament cu două dormitoare. Când am intrat pe ușă, Martha m-a întâmpinat dând din coadă. Unul dintre polițiștii prezenți la scena exploziei o dusesese acasă în locul meu.

Beculețul care-mi indica mesajele clipea. Se auzi vocea lui Jill: „Lindsay, am încercat să te sun la birou. Tocmai am auzit...”

Fratelli: „Hei, Lindsay, dacă ești liberă azi...”

Am șters mesajul fără să mă obolesc măcar să-i ascult scuzele.

Am intrat în dormitor și mi-am dat jos colanții și tricoul.

Nu voiam să vorbesc cu nimeni în seara aia. Am băgat un CD în combină. Pastorul Al Green. Am intrat în duș și-am luat o gură din berea pe care o adusesem cu mine. M-am rezemat de perete sub jetul de apă caldă. Simțeam mizeria, și funinginea, și mirosul de cenușă scurgându-mi-se de pe corp și învârtindu-mi-se la picioare. Am simțit că mă podidește plânsul.

Eram atât de singură!

„Aș fi putut să mor azi!”

Aș fi vrut să mă pot cuibări în brațele cuiva.

Claire îl avea pe Edmund care să o aline într-o noapte ca asta, după ce cârpise trei cadavre. Jill îl avea pe Steve, într-un fel... Până și Martha avea pe cineva – pe mine!

Pentru prima dată după o perioadă destul de lungă, m-am trezit gândindu-mă la Chris. Mi-ar fi plăcut să fi fost lângă mine în seara asta. Trecuseră optsprezece luni de când

murise.

Eram gata să las trecutul în urmă, să mă deschid față de cineva, dacă s-ar fi întâmplat să apară persoana potrivită. Fără tam-tam. Nu ceva de genul „Doamnelor și domnilor, plicul, vă rog...” Doar o voce firavă, în inima mea, care îmi spunea că era timpul.

Apoi gândul mi-a zburat din nou la scena din Marina. M-am văzut pe stradă, strângând-o în brațe pe Martha. Dimineața frumoasă și calmă, casa cu arhitectura deosebită. Puștiul cu părul roșu care făcea tot felul de figuri cu placa de skateboard. Fulgerul de lumină portocalie.

Reluam acest film în minte iar și iar, și se oprea mereu în același loc.

„Mai e ceva ce nu vezi?” Ceva ce uitasem să includ.

Femeia care dădea colțul chiar înainte de străfulgerare. Îi văzusem doar spatele, preț de o clipă. Blondă, cu părul prins în coadă. Avea ceva în brațe. Dar nu asta mă deranja... Nu s-a mai întors!

Nu mă gândisem la asta până acum. După explozie... Puștiul cu placa era acolo. Și mulți alții. Dar femeia blondă nu era printre ei. Nimeni nu i-a luat niciun interviu. Nu s-a mai întors... De ce?

Fiindcă afurisita fugea!

Imaginea mi-a revenit iar și iar în minte. Avea ceva în brațe. Fugea...

Era bona! Și greutatea din brațe?

Era fetița soților Lightower!

Capitolul 15

Părul îi căzu în șuvițe groase, blonde pe podeaua băii. Luă foarfeca și tăie din nou. Acum trebuia să ia totul de la capăt.

Wendy dispăruse pentru totdeauna. În oglindă, începea să se nască un chip nou. Își luă adio de la bona care fusese în ultimele cinci luni.

Uită trecutul! Wendy era un nume pentru poveștile cu Peter Pan, nu pentru lumea reală.

Bebelușul plângea în dormitor.

— Taci, Caitlin. Te rog, scumpo!

Trebuia să hotărască ce-o să facă de acum cu ea. Tot ce știa era că nu putuse s-o lase să moară. Ascultase buletinele de știri întreaga după-amiază. Toată lumea o căuta. O numeau ucigașă cu sânge rece. Un monstru. Dar ea nu era chiar un monstru, nu-i așa? Nu și dacă salvase fetița...

— Tu nu crezi că sunt un monstru, nu-i așa, Caitlin? îi spuse ea copilului care se rostogolea în pat.

Michelle își lăsă capul în chiuvetă și turnă conținutul unui flacon de vopsea *L'Oreal Red Sunset*, masând bine buclele ciuntite.

Wendy, bona, dispăru.

Malcolm trebuia să se întoarcă în orice clipă. Hotărâseră să nu se întâlnească decât după ce avea să fie sigură că nu-l urmărise nimeni. Dar avea nevoie de el. Acum că dovedise de ce era în stare.

Auzi ușa de la intrare deschizându-se. Inima lui Michelle mai că-i sări din piept.

Dacă fusese neglijentă? Dacă o văzuse cineva

întorcându-se cu copilul? Dacă dă râmau uşa, chiar acum?

Apoi Malcolm păşi în cameră.

— Credeai că-i poliția, nu-i așa? Ți-am zis eu că-s niște proști! spuse el.

Michelle alergă spre el și-i sări în brațe.

— Oh, Mal, am făcut-o! Am făcut-o!

Îi sărută fața de o sută de ori.

— Am făcut ceea ce trebuia, nu? întrebă Michelle. Cei de la televizor susțin că cine-a făcut treaba asta e un monstru.

— Ți-am spus că trebuie să fii puternică, Michelle. Mal o mângâie pe păr. Aștia de la televizor sunt cumpărați, ca toți ceilalți. Dar uită-te la tine... Ce schimbată ești!

Deodată, se auzi un plâns în dormitor. Mal scoase un pistol de la curea.

— Ce dracu' a fost asta?

Michelle îl urmă în dormitor. Se holba, îngrozit, la Caitlin.

— Mal, o putem ține la noi o vreme. M-am atașat de ea. Ea n-a greșit cu nimic.

— Idioată ce ești! zise el îmbrâncind-o pe pat. Toți polițiștii din oraș o să caute copilul ăsta!

Simți că începe să respire greu, cum pățea întotdeauna când Mal țipa la ea. Scotoci prin geantă după inhalator. Era întotdeauna acolo. Nu pleca nicăieri fără el. Îl avusese aseară.

Unde dracu' era acum?

— M-am atașat de ea, Malcolm! spuse Michelle din nou.

Credeam c-o să înțelegi.

Malcolm îi împinse capul în fața copilului.

— Tu să înțelegi asta! Copilul ăsta să dispară. Măine! Acum fă-o să nu mai plângă. Bagă-i țâța în gură sau pune-i dracului o pernă pe față! Măine, la prima oră, copilul să dispară!

Capitolul 16

Charles Danko nu era adeptul asumării riscurilor inutile.

Credea, de asemenea, cu tărie, că orice soldat poate fi înlocuit, inclusiv el. Predica mereu versetul din Evanghelie: „Întotdeauna există un alt soldat”.

Așa că sună de la un telefon public din Mission District.

Dacă avea să le întrerupă sau să le depisteze convorbirea, asta era!

Telefonul sună de câteva ori până când cineva din apartament răspunde. Recunosc vocea lui Michelle, minunata bonă cu sânge rece. Ce spectacol montase!

— Sunt mândru de tine, Michelle. Te rog, nu spune nimic. Dă-mi-l pe Malcolm. Să știi că ești o eroină.

Michelle lăsă telefonul, și Danko își înăbuși râsul când văzu cu câtă docilitate îi ascultau ordinele.

Era incredibil și spunea atât de multe despre condiția umană! Hei, poate așa se explică și ce s-a întâmplat cu Hitler la München.

Oamenii ăștia erau foarte deștepți, majoritatea aveau chiar și diplome universitare, dar rar se întâmpla să pună la îndoială ceva din ceea ce le spunea el.

— Da, eu sunt.

Auzi vocea seacă a lui Malcolm. Băiatul ăsta era genial, dar, de fapt, era un ucigaș; probabil și psihopat. Uneori îl speria până și pe Danko.

— Ascultă-mă bine. Nu vreau să stau prea mult. Voiam doar să te pun la curent. Totul merge de minune. Cum nu se putea mai bine. Danko făcu o pauză de câteva clipe. Mai fă-o

o dată, zise în cele din urmă.

Capitolul 17

O firmă gigantică, sub forma literelor X și L întrepătrunse, trona în vârful clădirii de sticlă și cărămidă, pe un promontoriu care intra în golf. O recepționeră drăguț îmbrăcată ne conduse, pe mine și pe Jacobi, într-o sală de conferințe. Pereții erau acoperiți cu articole și coperte de reviste care înfățișau chipul strălucitor al lui Morton Lightower. Pe una dintre copertele de la Forbes se putea citi întrebarea: „Există cineva în Silicon Valley care să-l poată opri pe acest om?”

— Mai exact, cu ce se ocupă compania asta? l-am întrebat pe Jacobi.

— Switch-uri cu viteză foarte mare sau ceva de genul ăsta. Transferă informațiile pe internet. Asta, înainte ca toată lumea să-și dea seama că nu are ce informații să transfere.

Ușa sălii de conferințe se deschise și intrară doi bărbați.

Unul din ei avea părul grizonat, ten arămiu și purta un costum foarte bine croit. Avocat! Celălalt era masiv, cu început de chelie, cu o cămașă deschisă la guler. Tehnician.

— Chuck Zinn, se prezintă omul în costum, întinzându-i lui Jacobi o carte de vizită. Sunt CPL la X/L. Dumneavoastră sunteți locotenent Boxer?

— *Eu* sunt locotenent Boxer. M-am uitat la cartea de vizită și am pufnit. Ce înseamnă CPL?

— Consilier pe probleme legale. Se înclină, în semn de scuză. Dumnealui este Gerry Cates. A contribuit la înființarea companiei, împreună cu Mort.

— Nu mai e cazul să spunem că suntem cu toții îngroziți de cele întâmplate.

Cei doi bărbați se așezară, la fel ca noi, la masa rotundă de conferințe.

— Cei mai mulți dintre noi l-am cunoscut pe Mort de la bun început. Gerry a fost la Berkeley cu el. Vreau să încep prin a vă promite o totală cooperare din partea firmei noastre.

— Aveți vreo pistă? întrebă Cates. Am auzit că a dispărut Caitlin.

— Facem tot ce ne stă în putință ca să găsim copilul. Ni s-a spus că familia avea o bonă – care nu mai e pe nicăieri. Știți ceva ce ne-ar putea ajuta să dăm de ea?

— S-ar putea să știe Helene, secretara lui Mort, câte ceva.

Cates se uită spre avocat.

— Cred că se poate aranja.

Zinn mângăli ceva.

Am început cu întrebările obișnuite: Primise Lightower vreo amenințare? Cunoșteau pe cineva care ar fi vrut să-i facă rău?

— Nu.

Gerry Cates dădu din cap și se uită la avocat.

— Desigur, afacerile lui Mort au ținut capul de afiș în întreaga presă, continuă el. Mereu apare câte cineva la o întrunire de acționari. Niște buldogi financiari. La dracu', și dacă-ți renovezi bucătăria, ăștia urlă că iei din banii companiei.

Jacobi pufni.

— Crezi că ar fi putut să enerveze pe cineva când a vândut acțiuni de șase sute de milioane de dolari, în timp ce se plimba prin țară și le spunea tuturor că se cumpără la zece?

— Nu putem controla prețul acțiunilor, domnule inspector, răspunse Cates, în mod vădit deranjat de întrebare.

În încăpere să așternu o tăcere tensionată.

— Să ne dați o listă cu clienții dumneavoastră, am spus.

— Se face.

Avocatul mâzgăli din nou ceva pe hârtie.

— Și avem nevoie de acces la calculatorul lui personal, la e-mail și la corespondență.

Am tras cu ochiul la CPL. Pixul avocatului nici nu atinsese pagina.

— Dosarele acelea sunt confidențiale, doamnă locotenent. Trebuie să analizez mai bine aspectele legale înainte să vă dau acordul în această problemă.

— Parcă dumneavoastră trebuia să știți aspectele legale, îi dădu replica Jacobi, rânjind.

— Șeful dumneavoastră a fost ucis, domnule Zinn. Mă tem că aceste aspecte ne privesc pe noi acum. Am găsit un bilet la locul exploziei, am spus și i-am împins o copie a fotografiei. Cineva l-a numit pe Morton Lightower „inamic al poporului”. Există și o semnătură, August Spies. Știe vreunul dintre dumneavoastră ce-ar putea însemna asta?

Zinn clipi. Cătes inspiră adânc, și privirea îi încremeni.

— Nu e cazul să vă amintesc, domnilor, că investigăm o crimă, am spus. Dacă e ceva ce nu ne-ați spus încă, acum ar fi momentul să o faceți.

— Nimeni nu vă ascunde nimic, sări Gerry Cates înțepat.

— Cred că doriți să vorbiți cu Helene acum, spuse consilierul, închizându-și agenda ca și când întrevederea s-ar fi terminat.

— Ceea ce doresc eu este să sigilez biroul lui Lightower.

Acum! Și vreau acces la întreaga corespondență. Și la fișierele din calculator. Și la e-mailuri.

— Nu știu dacă putem face asta, doamnă locotenent. Chuck Zinn se îndreptă în scaun.

— Să vă spun ce putem face noi, domnule Zinn, i-am

zis întorcându-i zâmbetul serviabil și fals. Ne putem întoarce aici peste două ore, cu mandat, și atunci toate documentele șterse din acele fișiere în ultimele douăzeci și patru de ore vor intra în categoria sustragere și tănuire de informații relevante în desfășurarea investigațiilor unui caz de omor. De asemenea, orice document găsit în aceste circumstanțe, care ar pune într-o lumină nefavorabilă compania X/L, va fi predat direct în mâinile copoilor de la procuratură. Nu credeți că putem face asta, domnule Zinn?

Gerry Cates se aplecă spre avocatul lui.

— Chuck, poate reușim să aranjăm cumva...

— Sigur că putem aranja! zise Zinn dând din cap. Dar mă tem că nu mai avem timp pentru altceva astăzi. Și cred că și dumneavoastră sunteți ocupați. Așa că, dacă asta e tot – se ridică și zâmbi –, sunt sigur că vreți să mergeți să discutați cu Helene.

Capitolul 18

Nici n-am ieșit bine pe poarta de la X/L, că am sunat-o numaidecât pe Jill. I-am povestit în detaliu întvederea frustrantă pe care tocmai o avusesem.

— Vrei un mandat, mă întrerupse Jill, ca să ai acces la dosarele lui Lightower?

— Ba bine că nu, Jill, și încă urgent! Înainte să-i trimită pe băieții de la Arthur Andersen să facă ei curățenie prin birou.

— Ai vreo dovadă că ar putea fi ceva compromițător în computerul lui Lightower?

— Poate că sunt eu prea suspicioasă, Jill, dar când tipul pe care-l interoghez începe să se foiască-n scaun ca un pește prins în undiță, antenele alea de polițist din spatele urechilor mele fac *bing!*

— Cum fac antenele, Lindsay? mi-o întoarse Jill râzând.

— *Bing!* am spus, cu mai multă hotărâre. Haide, Jill, nu-mi arde de glume!

— Altceva care să indice că ascund informații, în afară de semnalele diferitelor tale organe, ai?

Am simțit cum sângele începe să-mi preseze pieptul.

— Nu vrei să mă ajuți, nu?

— Nu pot să te ajut, Lindsay. Și, dacă aș face-o, indiferent ce-ai găsi nu s-ar putea constitui ca probă pentru punerea sub acuzare. Ascultă, pot să încerc să fac o înțelegere cu ei.

— Jill, investighez o crimă multiplă.

— Atunci, în locul tău, aș încerca să-i intimidez cu alte

măsurile în afară de cele juridice.

— Vrei să-mi explici la ce te referi?

Jill pufni.

— Din câte-mi amintesc eu, ai niște prieteni în presă.

— Crezi că ar fi mai cooperanți dacă întreprinderea lor ar fi luată la bani mărunți pe prima pagină din *The Chronicle*?

— Gândește-te și tu, Lindsay...

Am auzit-o pe Jill chicotind.

Deodată, telefonul mobil începu să sune.

Era Cappy Thomas, de la birou.

— Locotenente, avem nevoie de tine acasă, de urgență.
Am găsit o pistă în legătură cu bona.

Capitolul 19

Când m-am întors, două femei stăteau în camera de interogatoriu. Cappy mă informă că dețineau o mică afacere de plasament pentru bone și dădace – „Dădaca Iubitoare”.

— Am sunat când am auzit ce s-a întâmplat, îmi explică

Linda Cliborne, care purta un pulover roz, de cașmir. Noi i-am găsit slujba aia lui Wendy Raymore.

— Părea perfectă pentru așa ceva, se amestecă și partenera ei, Judith Hertan.

Judith scoase un dosar galben și-l împinse de-a lungul mesei. Înăuntru, era un formular de înscriere la *Dădaca Iubitoare*, completat, câteva scrisori de recomandare, o legitimație de student cu fotografie.

— Soții Lightower o adorau, spuse Linda.

Am privit fix fotografia plastifiată cu chipul lui Wendy Raymore. Era blondă, cu pomeți ascuțiți și un zâmbet larg, cuceritor. Mi-am amintit imaginea pe care o văzusem înaintea exploziei – fata în salopetă, care părasea locul faptei. Ar fi putut fi ea.

— Analizăm cu grijă toate fetele care vin la noi. Wendy părea o bijuterie. Era veselă și atrăgătoare, o puștoaică adorabilă!

— Și soții Lightower spuneau că fetița lor nu se mai dezlipa de ea, adăugă partenera ei. Verificam întotdeauna.

— Recomandările... le-ați verificat și pe acestea?

Judith Hertan ezită.

— E posibil să nu ne fi uitat chiar la toate. Am sunat totuși la școală, ca să mă asigur că era fată serioasă. Aveam

legitimația ei de student, desigur.

Am citit adresa: Pelican Drive, numărul 17. Chiar lângă golf, în Berkeley.

— Cred că a spus că nu stă la cămin, zise Linda Cliborne. I-am trimis confirmarea la o cutie poștală.

I-am luat pe Cappy și pe Jacobi afară din cameră.

— Anunț eu secțiile din Berkeley și pe Tracchio.

— Cum vrei să procedăm? mă întrebă Cappy privindu-mă fix.

Ce voia, de fapt, să mă întrebe era: „Ce fel de forțe să folosim când o ridicăm?”

Am privit fotografia.

— Folosiți tot ce aveți.

Capitolul 20

Patruzeci de minute mai târziu, eram pe Pelican Drive, în Berkeley. Era o casă albastră, în stil victorian, pe o stradă cu clădiri de același fel, la câteva blocuri de campusul universitar.

Două mașini de patrulă blocaseră strada. O dubă de la Intervenții speciale trase pe dreapta. Nu știam la ce să mă aștept, dar nu voiam să risc.

Ne-am pus toți vestele antiglonț sub jachetele de poliție.

Era 11.45. Secția din Berkeley pusese casa sub observație, Au spus că nu ieșise nimeni, dar că o fată de culoare, cu o geantă

Cal-Berkeley, intrase cu jumătate de oră în urmă.

— Hai să găsim bebelușul dispărut, le-am spus băieților.

Eu, Jacobi și Cappy ne-am furișat pe după un șir de mașini parcate în fața casei. Nu se vedea niciun fel de activitate înăuntru. Știam că ar putea fi o capcană.

Doi inspectori urcară pe veranda din față. Un tip de la Intervenții aștepta cu un berbec, în caz că trebuia să spargem ușa.

Scena era straniu de liniștită.

Am făcut semn din cap: „Să intrăm!”

— Deschide! Poliția din San Francisco! strigă Cappy, bătând vârtos în ușă.

Eu stăteam cu ochii ațintiți la ferestre, să văd dacă mișcă pe undeva ceva. Folosiseră deja o bombă. Eram sigură că n-ar fi ezitat să deschidă focul. Dar nu se întâmplă nimic.

Deodată, am auzit niște pași venind dinăuntru și

sunetul cheii în ușa. Când aceasta se deschise, ne-am îndreptat armele spre persoana dinăuntru.

Era fata de culoare cu tricou Cal-Berkeley pe care polițiștii o văzuseră intrând. Când văzu echipa de Intervenții, țipă speriată.

— Wendy Raymore? strigă Cappy, smucind-o din pragul ușii.

Fata de-abia dacă mai putea vorbi. Cappy o aruncă în brațele unui tip din echipa de Intervenții, de lângă el. Tremurând toată, fata arătă cu mâna spre o scară.

— Cred că e sus.

Toți trei intrarăm numaidecât. Două din dormitoarele de la etaj erau deschise și goale. Nimeni înăuntru. În capătul holului, mai era o ușă închisă.

Cappy strigă la ușă:

— Wendy Raymore? Poliția din San Francisco!

Nu răspunse nimeni.

Adrenalina îmi ardea venele. Cappy mă privi și-și verifică arma. Jacobi se pregăti. Am făcut semn cu capul.

Cappy deschise ușa cu o lovitură de picior. Am intrat, cu armele întinse în cameră.

O fată într-un tricou stătea în pat, în capul oaselor. Părea uluită și clipea de parcă abia s-ar fi trezit din somn. Începu să țipe:

— Dumnezeule, ce se întâmplă?

— Wendy Raymore? întrebă Cappy cu arma îndreptată spre ea.

Fata era albă ca varul și se uita, pe rând, de la unul la altul.

— Unde e copilul? strigă Cappy.

„Nu-i bine! Nu-i bine deloc!” mă gândeam.

Fata asta avea părul lung și negru și ten măsliniu. Nu semăna deloc cu descrierea pe care ne-o făcuse Dianne Aronoff. Nici cu poza de pe legitimația de student a lui Wendy Raymore. Nici cu fata pe care o văzusem fugind de la locul

exploziei. Mi-am dat seama ce se întâmplase. Fata își pierduse, probabil, legitimația sau cineva i-o furase. Dar la cine era acum?

Am lăsat jos arma. Aveam în față altă fată.

— Nu e ea bona, am zis.

Capitolul 21

Lucille Clemons mai avea fix șaptesprezece minute rămase din pauza de masă, în care trebuia să șteargă pata de ketchup de pe fața lui Marcus, să ducă gemenii la grădiniță și să prindă autobuzul 27 înapoi spre serviciu, înainte ca domnul Darmon să înceapă să-i scadă din cei 7,85 dolari pe oră (sau 13 cenți pe minut).

— Haide, Marcus! îi spuse, oftând, fiului ei de cinci ani, care se mânjise cu ketchup pe toată fața. Nu am timp de asta azi.

Se uită la cămașa lui albă, cu guleraș, care arăta acum ca una dintre picturile lui făcute cu degetele, și – la naiba! – niciuna dintre pete nu voia să iasă!

Cherisse arată cu degetul din scaun.

— Pot să mănânc înghețată, mama?

— Nu, fetițo, nu poți. Mama nu are timp.

Se uită la ceas și simți cum i se strânge inima. Dumnezeuule...

— Hai, copile! zise Lucille îngrămădind cutiile de Happy

Meal pe tavă. Trebuie să te curăț repede.

— Te rog, mami! E o McSundae! plânse Cherisse.

— N-ai decât să-ți cumperi tu McSundae sau orice altceva vrei când o să ai tu un dolar și șaiszeci și cinci de cheltuit. Acum veniți amândoi să vă curăț! Mama trebuie să plece.

— Dar eu sunt curată! protestă Cherisse.

Îi trase pe amândoi de la masă și-i târî spre baie.

— Da, dar fratele tău arată de parcă ar fi fost la război.

Lucille își trase copiii pe coridorul din spate care ducea la baie. Deschise ușa de la toaleta pentru femei. Erau la McDonald's, nu se supăra nimeni. Îl ridică pe Marcus pe teighea, udă un prosop de hârtie și începu să frece pata de pe guler.

Băiatul scânci.

— Ascultă, copile, dacă-ți place să te murdărești, fii pregătit să înduri și curățatul. Cherisse, faci pipi?

— Da, mama, răspunse fetița.

Era mai curată decât fratele ei. Amândoi aveau cinci ani, dar Marcus abia dacă știa să se desfacă singur la fermoar. O parte din ketchup începuse să se ia de pe cămașă.

— Cherisse, se răsti Lucille, te așezi odată pe toaleta aia?

— Nu pot, mamă, răspunse copilul.

— Nu poți? N-am timp de prostii, fetiço. Dă-ți jos ciorapii și fă pipi.

— Nu pot, mamă. Trebuie să vii să vezi.

Lucille oftă. Ți se zise că timpul e de partea lui cu siguranță nu avea gemeni. Se uită o clipă în oglindă și oftă din nou. Nu avea nicio secundă pentru ea. Îl ajută pe Marcus să se dea jos, apoi intră în cabină, după Cherisse.

— Ce te tot vaiți atât, fetiço? zise ea nervoasă.

Micuța se uita, încremenită, la toaletă.

— Dumnezeule!

Lucille inspiră adânc. Pe capacul toaletei, înfășurat într-o pătură, era un sugar.

Capitolul 22

Din când în când, există momente în meseria asta când totul merge în favoarea ta. Clipa când am găsit fetița soților Lighttower la McDonald's a fost un astfel de moment. Întregul Palat de Justiție a răsuflat ușurat.

Am sunat-o pe Cindy și i-am cerut o favoare. Mi-a spus că era bucuroasă să-i strângă un pic cu ușa pe cei de la X/L.

Abia închisesem telefonul, când Charlie Clapper îmi bătu la ușă.

— Ai ținut bine piept situației, Boxer!

— Gluma asta e cam deplasată chiar și pentru tine, i-am răspuns zâmbind.

Clapper râse. Echipa lui își petrecuse cea mai mare parte din ultimele treizeci și șase de ore cercetând în amănunțime scena exploziei. Charlie părea epuizat.

— TVP, scumpo, zise el, făcându-mi semn cu capul să-l urmez. Tu Vezi Prima. Ești mult mai perspicace decât Tracchio.

— Știam eu c-am făcut ceva ca să câștig insigna asta de aur.

Charlie mă conduse în biroul lui, din capătul holului. Era acolo și Niko, de la geniști, tolănit în balansoarul vechi, din lemn, al lui Charlie. Pigulea ceva dintr-o cutie de mâncare chinezească.

— Așa, ne-am făcut o idee despre dispozitivul exploziv.

Charlie trase un scaun pentru mine. Pe o foaie de panou, cineva desenase un plan pe etaje al casei soților Lighttower.

— Am găsit urme de C-4 peste tot. Două sute de grame

sunt de ajuns ca să arunci în aer un avion în zbor. După mărimea exploziei, cred că au fost de cinci ori pe-atât. Autorul crimei a pus explozibilul într-o chestie de genul ăsta – scoase o geantă sport, marca Nike – și l-a lăsat într-o cameră.

— De unde știi asta? l-am întrebat.

— E simplu, zise Clapper rânjind.

Scoase o bucată de nailon negru cu emblema Nike pe ea.

— Am găsit asta lipită de perete.

— Ai putea să scoți niște amprente de pe geanta asta? am întrebat, cu speranță în glas.

— Îmi pare rău, scumpo, râse Clapper. *Asta* e geanta.

— Bomba a fost declanșată cu un dispozitiv destul de sofisticat, îmi explică Niko. Detonare prin telecomandă. Afurisita era conectată la un telefon mobil.

— Există o piață pentru C-4, Lindsay. Putem cerceta furturile din depozitele de materiale de construcție sau lipsurile din inventarele militare, zise Charlie Clapper.

— Îți plac fetițele, Charlie?

— Dacă au peste optsprezece ani, zise el rânjind. De ce? În sfârșit a-nceput să te mănânce?

Dacă Clapper ar fi fost cu treizeci de centimetri mai înalt, cu douăzeci și cinci de kilograme mai slab și dacă n-ar fi fost însurat de treizeci de ani, poate că aș fi cedat, într-o zi, flirturilor lui.

— Îmi pare rău, asta e ceva mai mică.

— Vorbești de bebelușul Lighttower? făcu Charlie strâmbându-se.

Am dat din cap.

— Vreau s-o cercetezi, Charlie. Copilul, pătura, coșul... caută orice!

— Au trecut treizeci de ani de când n-am mai schimbat scutece.

Clapper scoase un oftat, cu un aer cam scârbit.

— Hei, era să uit!

Scoase de sub un vraf de hârtii de pe birou o pungă de stocare a dovezilor, cu cod pe ea.

— Mai era o cameră pe hol, lângă cea a copilului. Cineva a petrecut noaptea acolo. Cineva care nu s-a numărat printre victime.

„Bona!” mi-am zis imediat.

— Nu te ambala prea tare, zise Charlie ridicând din umeri. Totul s-a făcut scrum. Dar am găsit asta lângă pat.

Îmi aruncă o pungă de plastic. Înăuntru era un flacon răsucit, cam de vreo șapte centimetri.

L-am ridicat. N-aveam nici cea mai vagă idee ce putea fi.

— S-a topit totul, zise Clapper ridicând din umeri. Scotoci la spate după ceva, în jacheta de pe spătarul scaunului. Scoase un obiect destul de asemănător.

— Proventil, Lindsay.

Scoase capacul recipientului și-l puse pe cel din punga de dovezi. Apăsă de două ori. Două jeturi fine se ridicară în aer.

— Persoana care a dormit în patul ăla suferă de astm.

Capitolul 23

Jill Bernhardt rămăsese în biroul ei întunecos mult timp după ce toți ceilalți pleaseră. Avea în față un dosar deschis, și-și dădu brusc seama că se uita la aceeași pagină de zece minute. Își formase obiceiul să rămână la birou în nopțile în care Steve nu era plecat sau nu lucra până târziu. Făcea tot posibilul ca să-l evite. Chiar și când nu se pregătea de proces.

Jill Meyer Bernhardt. Superavocat! Omul pe care se baza toată lumea.

Se temea să se ducă acasă.

Își masă încet vânătaia de pe coloață. Cum de se putea întâmpla asta? Era învățată să reprezinte astfel de femei, nu să ascundă chiar ea întunecatul secret.

O lacrimă își croi drum pe obrazul ei. „Când am pierdut copilul...” își zise. Atunci începuse totul.

Dar nu! Problemele cu Steve începuseră cu mult înainte. Știa asta. Când ea abia terminase Facultatea de Drept și el era în ultimul an la MBA. A început cu hainele ei. Ținute care nu erau pe gustul lui sau prin care i se vedeau cicatricele. Dineuri în care părerea lui – despre politică, despre slujba ei, despre orice – păreau mult mai puternice și mai importante decât ale ei. Apoi a pretins că din câștigurile lui cumpăraseră casa din oraș.

„Nu ești în stare, Jill!” – asta auzise întruna de când îl cunoscuse.

Isuse! Își acoperi ochii cu podul palmelor. Era cel mai bun procuror din oraș. Ce altceva trebuia să mai demonstreze?

Sună telefonul. Bâzâitul o făcu să tresară. Era Steve?

Simpla lui voce o umplea de scârbă. Tonul ăla prefăcut, mios și îngrijorat – „Hei, scumpo, ce faci? Hai acasă! Mergem să alergăm”.

Spre ușurarea ei, afișajul telefonului îi arată că era un procuror din Sacramento. O suna ca să scoată un martor dintr-un penitenciar de stat. Lăsă să intre mesageria vocală.

Închise dosarul masiv. Era pentru ultima dată, își jură. Va începe prin a-i spune lui Lindsay. O durea că nu putea fi sinceră cu ea. Oricum, Lindsay era de părere că Steve e o jigodie. Nu putea s-o păcălească.

În timp ce băga dosarele în servietă, telefonul sună din nou. De data asta, cu un ton special, care-o străpunse ca un cuțit în inimă.

„Nu răspunde, Jill!” Era deja la jumătatea distanței spre ușa. Ceva însă o făcu să se uite la ecranul digital. Numărul bine cunoscut se aprinse. Jill simți că i se usucă gura.

Încet, ridică receptorul.

— Bernhardt, șopti închizând ochii.

— Iar stai peste program, scumpo? Vocea lui Steve îi dădea fiori. Dacă nu te-aș cunoaște, zise el pe un ton aproape jignit, aș zice că ți-e frică să vii acasă.

Capitolul 24

În acea noapte, George Bengosian avusese noroc. Scund și cu început de chelie, cu nasul mare și borcănat, Bengosian realizase, chiar de la începutul anilor de rezidențiat, că nu avea chemare pentru urologie și-și găsisese vocația în organizarea de HMO-uri¹ uriașe pentru cei care nu reușeau să-și plătească asigurările medicale. Își dăduse de asemenea seama că nu era genul de om care să poată ferma o femeie frumoasă cu planurile lui de profit și cu glumele lui stupide – în niciun caz nu pe această analistă sexy de la Conferința de Sănătate organizată de Banca Americii.

Parcă ar fi trăit visul altcuiva. Mimi era vrăjită de el, și acum mergeau împreună spre apartamentul lui.

— E la mansardă. Stai numai să vezi priveliștea! o necăjea el.

George îi urmări amețit linia sutienului în timp ce deschidea ușa apartamentului său de la Clift. Își imagina sânii ei obraznici săltând în fața lui și ochii ei mari privind într-ai săi.

Asta însemna să ți se publice fotografia în raportul anual.

— Lasă-mă doar o clipă, spuse Mimi, ciupindu-l de braț și îndreptându-se spre camera de toaletă.

— Să nu stai mult, zise George alintându-se.

Cu o grabă neîndemânică, scoase dopul unei sticle de Roederer, pe care o primise din partea casei, când închiriasse

¹ *Health Maintenance Organizations* – organizații de menținere a sănătății

apartamentul, și turnă două pahare. Mădularul lui de cincizeci și patru de ani îi sărea în pantaloni ca un cod aruncat într-un coș de pește. A doua zi dimineată trebuia să fie din nou în avion. Se ducea la o întrunire a Comisiei de îngrijire

Medicală a statului Illinois, care, știa dinainte, fusese deja convinsă să treacă cu vederea raportul lui, în care prezenta cele mai slabe realizări individuale și cele mai mari riscuri pe care le avusese vreodată. O sută patruzeci de familii în afara planului, și astea nici măcar nu erau cifrele reale.

Mimi se întoarse din baie arătând chiar mai bine ca până atunci. George îi întinse un pahar.

— Pentru tine, zise el. Sau pentru amândoi. Pentru seara aceasta.

— Pentru Hopewell! Mimi zâmbi și ciocni paharul. Hei, vrei să încerci ceva? Îl apucă de încheietura mâinii. Uite ceva garantat să-ți facă proiectele mai *tari* ca niciodată. Scoase o fiolă din poșetă. Scoate limba...

George făcu întocmai, și Mimi turnă două picături. Amar! Gustul era atât de puternic, încât mai că-l făcu să sară.

Nu le-ar putea face cu aromă de cireșe?

— Încă una. Zâmbetul ei era amețitor. Ca să fiu sigură că ești pregătit pentru mine. Pentru noi.

George scoase din nou limba. Inima îi bătea de să-i spargă pieptul.

Mimi mai lăsă o picătură să cadă. Apoi zâmbetul i se schimbă. Era rece. Îl strânse de obraji și răsturnă fiola.

Lichidul îi umplu gura lui George. Încercă să scuipe, dar femeia îi forță capul pe spate și înghiți. Simți că-i ies ochii din cap.

— Ce dracu'...?

— E toxic, zise Mimi aruncând fiola goală înapoi în poșetă. O otravă foarte specială pentru un tip foarte special. O singură picătură ar fi fost suficientă ca să te omoare în

câteva ore. Tu ai înghițit cât pentru toți oamenii din San Francisco.

Paharul de șampanie din mâna lui George căzu cu zgomot pe podea. Încercă să vomite lichidul încă nedigerat. Câteaua asta era nebună. Probabil că-și bătea joc de el. Apoi simți însă o durere violentă în abdomen.

— Din partea tuturor oamenilor de care ți-ai bătut joc întreaga viață, domnule Bengosian. Nimeni cunoscut. Doar familii care nu aveau altă opțiune decât să se lase pe mâna ta. În baza companiei Hopewell. Felicia Brown? A murit din cauza unei tumori groaznice. Thomas Ortiz? Ți spune ceva numele?

Ar trebui să-i fie cunoscut echipei tale de management al riscurilor. S-a împușcat fiindcă nu a reușit să plătească operația de tumoarea pe creier pentru fiul său. Voi numiți asta

„curățarea cutiilor”, nu-i așa, domnule B.?

Deodată, stomacul lui începu să producă spasme. O spumă vâscoasă îi invadează gura. O scuipă, murdărindu-și cămașa, dar avea senzația că niște degete ascuțite ca niște gheare îi sfâșiau gâtul. Știa ce se petrece. Edem pulmonar. Cedare instantanee a organelor. „Strigă după ajutor! își spuse. Du-te la ușă.”

Dar picioarele îi cedară, prăbușindu-se sub el.

Mimi stătea în picioare, privindu-l cu un rânjet batjocoritor. Se îndreptă spre ea. Voia să o lovească, să o strângă de gât, să-i smulgă viața din ea. Dar nu se putea mișca.

— Te rog...

Nu era o glumă.

Femeia îngenunche lângă el.

— Cum te simți când se curăță și cutia ta, domnule Bengosian? Acum, fi drăguț și mai deschide o dată gura. Hai, gura mare!

Din toate puterile, George încercă să tragă aer în piept,

dar degeaba. Maxilarul îi căzu, deschis. Limba i se umflase monstruos. Mimi ținea o hârtie albastră în fața lui. Cel puțin lui i se părea albastră – dar ochii îi erau înceteșoși și sticloși și nu înregistrau prea bine culorile. Prin ceață, văzu emblema Hopewell.

Făcu hârtia ghem și i-o îndesă în gură.

— Mulțumim că ați ales Hopewell, dar, după cum scrie și în formular, plata este respinsă.

Capitolul 25

Mobilul suna. În toiul nopții.
M-am ridicat și m-am uitat la ceas. *La dracu'!*
4.00 a.m.

Amețită, am orbecăit după telefon, încercând să descifrez numărul de pe ecran. Era Paul Chin.

— Hei, Paul! Ce s-a întâmplat? am mormăit.

— Scuze de deranj, locotenente. Sunt la hotelul Clift.
Cred c-ar fi cazul să vii încoace.

— Ai găsit ceva?

La patru dimineața? Telefoanele primite la patru dimineața nu însemnau decât un singur lucru.

— Da. Cred că povestea cu atentatul asupra soților Lightower tocmai s-a complicat.

Opt minute mai târziu, după ce-mi trăsesem pe mine o pereche de blugi și un hanorac și-mi trecusem de câteva ori peria prin păr, eram la volanul Explorerului, în drum spre Vermont, cu pedala de accelerație apăsată la maximum și cu sirena luminând în noapte.

În fața intrării nou-nouțe a hotelului se aflau trei mașini de poliție și o dubă de la morgă. Clift era unul dintre marile hoteluri vechi ale orașului care tocmai fuseseră renovate.

Mi-am făcut loc cu insigna printre poliștii de la intrare, holbându-mă cu gura căscată la canapeaua luxoasă și la coarnele de taur de pe pereți, întrebându-mă ce să fac. Am luat liftul până la ultimul etaj, unde mă aștepta Chin.

— Victima se numește George Bengosian. Un barosan în afacerile cu asigurări de sănătate, îmi explica Paul Chin în timp ce mă conducea spre apartamentul de la mansardă.

Pregătește-te. Nu glumesc.

M-am uitat la cadavrul sprijinit de piciorul unei mese de conferințe din camera luxoasă.

Pielea lui Bengosian era de culoare verde-gălbuie și avea consistența unui jeleu. Ochii ieșiți din orbite erau de mărimea unor perechi de șosete făcute ghem. Mucus, sau alt fluid vâscos, de culoare portocalie, îi cursese din nas și i se strânsese, în mod scârbos, pe bărbie.

— Ce dracu' a făcut ăsta? am mormăit spre medicul aplecat deasupra lui. S-a luat la întrecere cu extraterestrii să vadă cine sugerează mai repede viața din celălalt?

Medicul părea complet bulversat.

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Ești sigur că e vorba despre o crimă? am spus, întorcându-mă spre Chin.

— Cei de la recepție au primit un telefon, la 2.45 a.m., zise el ridicând din umeri. Din afara hotelului. Cineva le-a spus că trebuia să arunce gunoiul din apartamentul de la mansardă.

— Da, e clar! am zis pufnind.

— Și mai e și *asta*, adăugă Chin întinzându-mi o hârtie făcută ghem, pe care o ridicase folosind mânuși. Am găsit-o îndesată în gura tipului.

Arăta ca un formular de afaceri. Avea chiar și un logo pe ea: *Serviciile de Sănătate Hopewell*.

Era o declarație de beneficii. Cineva adăugase un text. Când am început să citesc, sângele mi-a înghețat în vine.

Am declarat război agenților lacomi și corupți din societatea noastră. Nu vom mai sta cu mâinile în sân și nu vom mai tolera abuzurile celor puternici, al căror unic drept dobândit prin naștere este aroganța și care se îmbogățesc de pe urma celor oprimați, slabi și săraci. Era apartheidul economic s-a sfârșit. Vă vom găsi, oricât de mare v-ar fi casa și oricât de puternici vă sunt avocații. Suntem în casele voastre, în companiile voastre. Vă anunțăm că războiul nu este departe. Este aici, cu noi.

La naiba! M-am uitat la Chin. Asta nu era crimă. Era o execuție. O declarație de război. Și Chin avea dreptate. Cazul Lightower tocmai se complicase.

Biletul era semnat: August Spies.

Partea II

Capitolul 26

Prima pe care am sunat-o a fost Claire. Aveam aproximativ o oră – doar atât –, înainte ca această crimă oribilă, aparent întâmplătoare, să ajungă știre de senzație și să fie prezentată în întreaga lume ca al doilea caz de asasinat dintr-un înfiorător șir de crime terifiante. Trebuia să aflu cât mai repede cum murise Bengosian.

Următorul telefon i l-am dat lui Tracchio. Nu era încă nici măcar cinci dimineața. Ofițerul din tura de noapte îmi făcu legătura.

— Aici Lindsay Boxer, am zis. Mi-ați spus că vreți să fiți informat imediat ce se mai întâmplă ceva.

— Da, l-am auzit mormăind, în timp ce tot bâjbâia receptorul.

— Sunt la hotelul Clift. Cred că am găsit motivul atentatului asupra familiei Lightower.

Parcă-l și vedeam sărind din pat în pijamale și scăpându-și ochelarii pe jos.

— Unul dintre partenerii de la X/L a început în sfârșit să ciripească? A fost vorba de bani, nu-i așa?

— Nu, am spus eu, dând din cap. E vorba despre un război.

După ce am terminat convorbirea cu Tracchio, m-am uitat prin camera de hotel unde fusese ucis Bengosian. Nu se vedeau nici sânge, nici urme de luptă. Un pahar de șampanie, pe jumătate plin, era așezat pe masă. Altul,

răsturnat, la picioarele lui Bengosian. Haina de la costum era aruncată pe canapea. O sticlă de Roederer deschisă...

— Fă rost de o descriere a persoanei cu care a urcat, i-am spus lui Lorraine Stafford, unul dintre inspectorii mei de la Omucideri. Cu un pic de noroc, au camere de supraveghere în holul hotelului. Și să încercăm să aflăm unde și-a petrecut Bengosian prima parte a serii.

„Am declarat război, scria în bilet, agenților lacomi și corupți...”

Un fior îmi străbătu tot corpul. „O să se întâmple din nou!”

Știam că, în următoarele ore, trebuia să aflu tot ce puteam despre Bengosian și despre Serviciile de Sănătate Hopewell.

N-aveam idee ce făcuse ca să merite o astfel de moarte. Am ridicat hârtia mototolită.

Vă vom găsi, oricât de mare v-ar fi casa și oricât de puternici vă sunt avocații. Suntem în casele voastre, în companiile voastre. Vă anunțăm că războiul nu este departe. Este aici, cu noi.

Cine dracu' ești, August Spies?

Capitolul 27

Până în momentul în care majoritatea oamenilor ascultau știrile de dimineață, aveam descrierea unei „brunete drăgălașe, la costum” (portarul de noapte) care „părea complet vrăjită de el” (chelnerul de la Masa’s) și care-l însoțise pe Bengosian în camera lui, noaptea trecută.

Era fie ucigașul, fie o complice care-i deschisese ușa criminalului. Altă fată, nu tot bona pe care o căutam.

Mi-am ridicat privirea din hârtiile de pe birou și am văzut-o pe Claire.

— Ai o clipă, Lindsay?

Claire își păstra mereu optimismul, chiar și în cele mai sumbre cazuri, dar se vedea clar, după expresia ei, că nu-i plăcea nicicum ce găsisese.

— Îți rămân datoare cu câteva ore de somn, i-am spus.

Privirea ei îngrijorată parcă spunea: „Nu-mi datorezi nimic”.

— Practic meseria asta de zece ani, spuse Claire prăbușindu-se în scaunul din fața biroului și dând din cap. N-am mai văzut niciodată nu cadavru care să arate în asemenea hal pe dinăuntru.

— Te ascult, am zis, aplecându-mă înainte.

— Nici nu știu cum să descriu, spuse ea. Totul era gelatinos. Un colaps vascular și pulmonar total. Hemoragie în întregul aparat gastro-intestinal. Necroză splenică și renală masivă... *Degradare*, Lindsay! zise ea, văzându-mi privirea nedumerită.

Am ridicat din umeri.

— Avem de a face cu o otravă, Claire?

— Da, dar mai toxică decât orice am întâlnit până acum. Am răsfoit câteva jurnale. Odată, am avut un copil care suferise un colaps vascular asemănător și edem pulmonar. În final, s-a dovedit că avusese o reacție alergică extrem de rară la, n-o să crezi, *ulei de ricin*! Așa că mă gândesc că-i vorba de ricin, Lindsay. Relativ ușor de obținut, în cantități mari. O proteină derivată din planta numită oțetar.

— Care e, desigur, otrăvitoare, nu?

— *Extrem* de toxică. De câteva mii de ori mai puternică decât cianura, zise Claire dând din cap. Ușor de ascuns. O picătură e de-ajuns ca să-ți oprească inima. Poate fi eliberat și în aer, Lindsay. Dar, după părerea mea, o simplă otrăvire cu ricin n-ar fi lăsat în urmă un cadavru care să arate în halul ăsta, decât dacă ar fi fost administrat...

— Decât dacă ar fi fost administrat cum?

— Decât dacă ar fi fost administrat într-o cantitate atât de mare, încât să accelereze ciclul de distrugere cu un factor de zece la... cincizeci, Lindsay. Bengosian ăsta a murit înainte ca paharul de șampanie să atingă podeaua. Ricinul ucide într-o perioadă de câteva ore. Uneori, poate dura chiar o zi întreagă. Ai simptome puternice, ca de gripă, dureri gastro-intestinale... și se umplu plămâni cu lichid. Tipul ăsta s-a întors la hotel la unsprezece treizeci și i-au anunțat moartea la trei. La ora trei!

— Am găsit un pahar de șampanie pe jos. L-am trimis la laborator. Pot să testeze chestia asta, nu?

— Nu asta mă preocupă pe mine, Lindsay. De ce l-au omorât în felul ăsta, când a zecea parte era mai mult decât suficientă?

Am înțeles unde bătea Claire. Asasinul studiasse bine victimele. Amândouă crimele fuseseră gândite, planificate. Iar ucigașul poseda arme de o cruzime înfiorătoare.

„Suntem în casele, în companiile voastre.”

Ne spuneau: „Avem chestiile astea! Putem produce

ricin în cantități masive, dacă vrem”.

— Isuse, ne avertizează, Claire, ne declară război.

Capitolul 28

De data asta, i-am chemat pe toți. Unitatea Specială de Intervenții Medicale. Biroul de Siguranță Publică. Biroul local al FBI-ului. Nu mai era vorba de o simplă crimă. Aveam de a face cu acte de terorism.

Urma bonei dispărute se răcise. Jacobi și Cappy nu aflaseră nimic umblând cu poza ei prin barurile din preajma campusului universitar. Un singur lucru avusese totuși efect. Articolul publicat de Cindy în *The Chronicle*, despre X/L. Cu echipe de ziariști care le împânziseră birourile și sub amenințarea unei citații, am primit un mesaj de la Chuck Zinn că era dispus să cădem la o înțelegere. O oră mai târziu, era în biroul meu.

— Vă permit accesul, doamnă locotenent. Ba chiar o să vă scutesc de deranj. Mort a primit, într-adevăr, o serie de e-mailuri în ultimele săptămâni. Toți membrii din conducere au primit. Niciunul dintre noi nu le-a luat prea în serios, dar am alertat echipa noastră de securitate.

Zinn își deschise servieta elegantă din piele, scoase un dosar portocaliu și-l împinse spre mine.

— Astea sunt toate, doamnă locotenent. După data de sosire.

Am deschis dosarul, și o tresărire îmi zgudui tot corpul.

Către comisia de directori de la X/L Systems.

La data de 15 februarie, Morton Lightower, președintele vostru, a vândut 762.000 din acțiunile companiei, în valoare totală de 3.175.000 de dolari.

În aceeași zi, 256.000 dintre acționarii voștri au pierdut bani, în ultimul an înregistrând un profit de - 87%.

35.341 din copiii lumii au murit de foame.

11.174 de oameni din această țară au murit din cauza unor boli care ar fi putut fi tratate cu o îngrijire medicală corespunzătoare.

În aceeași zi de miercuri, în lume, 4.233.768 de mame au adus pe lume copii în condiții de sărăcie și mizerie.

În ultimele 24 de luni ați vândut acțiuni în valoare de aproape 600.000.000 de dolari și v-ați cumpărat case în Aspen și în Franța, fără să dați nimic în schimb lumii. Cerem donații pentru foametea și sănătatea mondială în valoare egală cu orice profituri veți obține pe viitor din vânzarea acțiunilor. Cerem ca directorii de la X/L și directorii tuturor celorlalte companii să vadă dincolo de scopul îngust al strategiilor de extindere într-o lume care este strivită de apartheidul economic.

Nu este o rugămintă, este o revendicare.

Supravegheați-vă sănătatea, domnule Lighttower. Micuța Caitlin are nevoie de dumneavoastră.

Mesajul era semnat – *August Spies.*

Am parcurs în grabă și restul e-mailurilor. Care mai de care mai beligerant. Toate suferințele lumii erau amintite, din ce în ce mai dureros.

Ne ignorați, domnule Lighttower. Comisia nu a făcut ce i-am cerut. Sperăm că veți lua măsuri.

Micuța Caitlin are nevoie de dumneavoastră.

— Cum ați putut să nu ni le arătați de la bun început? l-am întrebat pe Zinn, privindu-l drept în ochi. Am fi putut preîntâmpina această tragedie.

— Gândindu-mă acum, îmi dau seama cum poate părea asta, zise avocatul plecându-și capul. Dar companiile primesc tot timpul amenințări.

— Asta nu e o simplă amenințare! Am aruncat e-mailurile înapoi pe birou. E șantaj, constrângere! Doar ești

avocat, Zinn. Aluziile la fiica lui sunt o amenințare evidentă. Ai venit aici ca să cădem la o înțelegere, domnule Zinn. Uite cum facem. N-o să se-audă nimic. Numele din aceste e-mailuri rămân doar între noi. Dar o să ne trimitem oamenii ca să ne lămurim de unde au pornit.

— Am înțeles, zise avocatul cu un zâmbet viclean, întinzându-mi dosarul.

Am citit repede adresele de e-mail. Footsylv123@hotmail.com. Chip@freeworld.com. Ambele erau semnate la fel – *August Spies*.

M-am întors spre Jacobi.

— Ce zici, Warren, le putem da de urmă?

— Am făcut deja o serie de investigații, sări Zinn.

— Le-ați dat voi de urmă? am întrebat, privindu-l uimită.

— Suntem o companie de siguranță a traficului electronic. Toți sunt provideri liberi de internet. Nu te verifică nimeni, n-ai nevoie de nimic pentru a-ți deschide un cont. Poți merge la bibliotecă sau la aeroport și să-ți deschizi singur unul. Țasta a fost trimis dintr-un chioșc de la Aeroportul Oakland. Țasta, de la un magazin Kinko de lângă Universitatea Berkeley. Acestea două, de la o bibliotecă publică. Nu li se poate lua urma.

Mi-am imaginat că Zinn știa ce spune și că avea dreptate, însă un lucru îmi atrase brusc atenția. Kinko, biblioteca, apartamentul adevăratei Wendy Raymore.

— Poate că încă nu știm cine sunt, dar știm *unde* sunt.

— Republica Populară Berkeley, pufni Jacobi. Să fiu al naibii!

Capitolul 29

Am reușit să mă strecur câteva minute pentru a lua masa cu Cindy Thomas. Ceva ieftin la Long Life Noodle Company, în Yerba Buena Gardens.

— Ai citit *The Chronicle* azi-dimineață? mă întrebă ea, desprinzând carnea de pe o costiță de porc, după ce ne așezarăm pe o bancă, afară. I-am demascat pe cei de la X/L.

— Mulțumesc, am spus. Nu va mai fi nevoie de o continuare.

— Acum e rândul tău să faci ceva pentru mine.

— Cindy, nu cred c-o să mă mai ocup multă vreme de cazul ăsta, *mai ales* dacă se-aude ceva în presă.

— Cel puțin spune-mi – zise, privindu-mă fix – dacă mă înșel când cred că aceste două crime au legătură una cu cealaltă.

— De ce crezi că au vreo legătură?

— Zău, făcu ea, doi importanți oameni de afaceri uciși în același oraș la două zile distanță. Amândoi conduceau companii care nu beneficiau de o publicitate prea favorabilă în ultima vreme.

— Sunt două cazuri complet diferite, am zis, reușind să-mi țin gura.

— Oh? Pe de o parte, avem un mare director de companie care-și trage zeci de milioane în timp ce vânzările se duc de râpă. Pe de alta, un tip care se ascunde în spatele unor persoane influente și încearcă să tragă pe sfoară oameni săraci. Amândoi au suferit o moarte violentă. Ce mă întrebați, Linds? De ce cred că există o *legătură*?

— Bine, am cedat în cele din urmă. Știi înțelegerea noastră – nu publici nimic fără acordul meu.

— Cineva i-a luat în vizor pe tipii ăștia, nu-i așa?

Nu se referea la cei doi care erau deja morți. Înțelegeam foarte bine unde bate.

Am lăsat din mână bolul cu tăiței.

— Cindy, tu ești la curent cu zvonurile care circulă prin golf, nu-i așa?

— Prin Berkeley? Presupun că da. Mă mai conversez cu câțiva „oamenii de succes” în *Journalism 403*.

— Vorbesc de partea *neoficială*. Mă refer la oamenii care pot crea probleme. Am inspirat adânc și am privit-o îngrijorată. Acest gen de probleme.

— Știu la ce te referi, zise ea. Făcu o pauză, apoi ridică din umeri. Se întâmplă destul de multe acolo. Ne-am obișnuit toți atât de mult să facem parte din sistem, că am uitat cum e să te afli de partea cealaltă. Există oameni care au început... cum să-ți explic... să se sature. Există oameni al căror mesaj nu-l aude nimeni.

— Ce fel de mesaj? am insistat.

— N-o să-l auzi tu. Pentru Dumnezeu, tu ești poliția. Ești la un milion de kilometri depărtare de poveștile astea, Lindsay. Nu spun că nu ai conștiință socială. Dar ce faci când citești că douăzeci la sută din oameni nu au asigurări de sănătate sau că fetițele de nouă ani din Indonezia sunt forțate să coasă pantofi Nike pentru un dolar pe zi? Dai pagina, la fel ca mine. Lindsay, va trebui să ai încredere în mine, dacă vrei să te ajut.

— O să-ți dau un nume, am zis eu. N-are voie să apară în vreun articol. Poți să-l verifici pe cont propriu. Orice găsești, nu te duci la editor, nu-mi spui că trebuie să-ți protejezi sursele. Vii mai întâi la mine. *Doar la mine*. Ne-am înțeles?

— Ne-am înțeles, zise Cindy. Haide, dă-mi odată numele!

Capitolul 30

— **S**uperb! șopti Malcolm cu ochii întredeschiși, privind prin ochelarii de chirurg bomba de pe masa din bucătărie.

Fără niciun pic de tremur al mâinii, răsuci firele subțiri, unul roșu și altul verde, care ieșeau din cărămida de explozibil, le aduse pe capac și modelă cantitatea moale de C-4 sub forma unei serviete.

— Mare păcat că va trebui s-o arunc în aer, exclamă el admirându-și munca.

Michelle intrase în cameră și-și pusese mâna tremurândă pe umărul lui Malcolm. Știa că o speria de moarte să-l vadă legând firele care păreau că se întind peste tot.

— Relaxează-te, scumpo. Fără transpirație, nu-i senzație! În momentul de față, e cel mai stabil lucru din lume.

Mia stătea pe jos și asculta știrile de la televizor. Își aruncase deoparte peruca brună pe care o folosisese în misiunea de seara trecută. Programul se întrerupsese pentru a difuza o știre despre o crimă care avusese loc la Clift.

— Ascultați!

Dădu sonorul mai tare.

„Deși poliția nu leagă încă moartea lui Bengosian de explozia de duminică, când a fost aruncată în aer casa unui bine-cunoscut magnat din Bay Area, sursele noastre ne confirmă că există dovezi care să facă legătura între cele două crime și că principalul suspect este o brunetă atrăgătoare, în jur de 22 de ani, care a fost văzută intrând în hotel împreună cu George Bengosian.”

Mia dădu sonorul mai încet.

— Atrăgătoare? rânji ea. Scumpo, nu vor ști niciodată. Ce ziceți?

Își puse peruca și adoptă o postură de top-model.

Michelle se prefăcu a râde, dar, în sinea ei, se blestema că fusese într-atât de proastă încât să lase inhalatorul la locul faptei. Ea nu era ca Mia care omorâse un om noaptea trecută, în timp ce-l privea drept în ochi. Și acum, mai și râdea și se mândrea cu asta.

— Mica, scumpo! zise Malcolm întorcându-se. Vreau să fii fetiță curajoasă și să-ți pui degetul în locul ăsta.

Legă cu bandă adezivă detonatorul de cantitatea moale de C-4 și încorporează și telefonul mobil.

— Asta e partea delicată. Vreau să ții firul verde și pe cel roșu, scumpo, ca să nu se încrucișeze... Ar fi foarte rău!

Mal râdea mereu de ea. „Doar o găsculiță din Wisconsin”, obișnuia el să spună râzând. Dar Michelle dovedise de ce era în stare. Puse degetul pe fir, încercând să arate că era curajoasă. Nu mai era fetița de la fermă.

— N-ai de ce să-ți faci griji, spuse Malcolm făcându-i cu ochiul când îi văzu emoția. Poveștile alea cu firele încrucișate le vezi doar în filme. Ceea ce este însă extrem de adevărat e că am conectat firicelele astea la sonerie, nu la bateria telefonului. Altfel, ne-ar aduna chiar acum de pe tot drumul de aici până la Eau St. Claire.

Orașul ei natal.

Degetul lui Michelle tremura. Nu știa dacă glumește sau nu.

— Gata! zise în sfârșit Malcolm ridicându-și ochelarii pe frunte. Se lăsă pe spate în scaun. *Asezonat*, cum se spune, numai bun de băgat la cuptor. Am putea arunca în aer întreaga primărie. Dacă mă gândesc bine, nu-i chiar o idee rea. Cred c-ar fi cazul s-o testăm, continuă Mal. Ce ziceți?

Michelle ezită.

— Haide! zise el rânjind. Arăți de parc-ai fi văzut o fantomă, îi întinse un al doilea celular. Numărul e deja tastat. Nu uita. E doar o jucărie până la al patrulea apel. Atunci, nu mai ai voie. Nu vrei să auzi al patrulea apel. Încearcă, scumpo.

Hai, dă-i drumul!

Michelle scutură din cap și-i întinse înapoi telefonul. Mal se mulțumi să rânjească.

— Haide, n-ai de ce să te temi. Cine nu riscă nu câștigă.

Totul e pregătit.

Michelle inspiră adânc și apăsă pe butonul „send”, doar așa, ca să demonstreze că era în stare. O clipă mai târziu, telefonul conectat la bombă începu să sune.

— Contact! zise Malcolm făcând cu ochiul.

Pe Michelle o străbătu un fior rece. Mal era atât de calm...

Calculase totul. Dar era posibil ca totuși ceva să nu meargă conform planului. În Orientul Mijlociu, teroriștii palestinieni săreau mereu în aer în încercările de atentate.

Bip! Ochii i se pironiră asupra servietei. Al doilea apel. încerca să-și păstreze calmul, dar mâna îi tremura.

— Malcolm, te rog! Încearcă să i-l dea înapoi. Ai văzut că merge. Nu-mi place treaba asta. Te rog...

— Ce mă rogi, Mica? întrebă Malcolm strângând-o de încheietura mâinii. N-ai încredere-n mine?

Telefonul conectat la bombă sună din nou. A treia oară...

Lui Michelle îi îngheță sângele-n vine.

— Încetează, Mal!

Încearcă, disperată, să apese butonul de deconectare. Următorul apel făcea contactul.

— Malcolm, te rog! Mă sperii!

În loc s-o asculte, Mal îi ținea mâna. Dintr-odată, nu mai știa ce se petrece.

— Dumnezeule, Mal, o să...

Bip... Al patrulea apel!

Sunetul sfâșie încâperea ca un strigăt. Privirea lui Michelle era ațintită asupra telefonului. Asupra bombeii.

Începu să vibreze... La dracu'!... Îl privi fix pe Malcolm. Se auzi un bâzâit.

Nu tu explozie, nu tu bubuit... Doar un clinchet puternic.

Detonatorul bombeii sări în sus.

Malcolm rânjea. Ridică nonșalant detonatorul desprins.

— Ți-am spus, iubito! Fără transpirație, nu-i senzație. Ei, ce părere ai? Eu cred că o să meargă foarte bine.

Trupul lui Michelle se relaxa. În sufletul ei, urla de furie.

Ar fi vrut să-l pocnească pe Malcolm în față. Dar era prea epuizată. Tricoul de pe ea era leoarcă de sudoare.

Malcolm luă capacul de pe jos și-și împinse scaunul lângă bombă.

— Chiar credeai că o să declanșez minunăția asta? Dădu din cap. N-aș prea crede, scumpo. Are o misiune foarte importantă. Micuța asta o să arunce în aer opinia publică din întregul San Francisco.

Capitolul 31

Pe la șapte, m-am întors la birou. Oamenii mei erau împrăștiați prin toată zona și urmăreau toate pistele pe care le aveam. Cindy îmi dăduse o carte, *Vampirii capitalismului*.

Zisese că o să mă facă să înțeleg cum funcționează noul radicalism care începuse să se extindă.

Am citit repede titlurile capitolelor: „Eșecul capitalismului”, „Apartheidul economic”, „Vampirii economici”, „Armagedonul lăcomiei”.

Nici n-am remarcat-o pe Jill, care stătea în prag. Am sărit ca arsă când a bătut la ușă.

— Dacă te-ar vedea John Ashcroft! Piesa de rezistență a sistemului de implementare a legii din orașul nostru... *Vampirii capitalismului?*

— Lectură obligatorie, am răspuns, zâmbind stânjenită.

Pentru rezolvarea unui caz de crime în serie, extrem de violente.

Era îmbrăcată elegant, cu un costum roșu, cu pantalon, și un pardesiu lejer, de la Burberry. Avea o grămadă de dosare îndesate în servieta de piele.

— M-am gândit că nu ți-ar strica să bei ceva.

— Așa e, am zis, aruncând cartea pe birou, dar n-am ieșit încă din tură.

I-am oferit, în schimb, o pungă de boabe de soia.

— Ce faci? m-a întrebat, strâmbându-se. Înființezi o nou departament în secție? Autori periculoși?

— Foarte amuzant, am zis. Să-ți spun o chestie pe care pun pariu că n-o știai. Bill Gates, Paul Allen și Warren

Buffett au făcut mai mulți bani anul trecut decât treizeci dintre țările sărace ale lumii. Asta-i un sfert din populația globului!

Jill zâmbi.

— Mă bucur să văd că începe să ți se contureze totuși o conștiință socială, având în vedere ce meserie ai.

— Ceva nu-mi dă pace, Jill. A doua bombă, cea falsă, de la casa familiei Lighttower. Biletul cu emblema companiei îndesat în gura lui Bengosian. Acești oameni și-au dezvăluit clar motivele. Cu toate astea, vor să ne tachineze. Ce-i cu jocul ăsta?

Își puse un pantof roșu pe marginea biroului.

— Nu știi. Tu ești cea care-i prinde, scumpo. Eu doar îi trimit la închisoare.

Urmă o pauză. Una tensionată.

— Te superi dacă schimbăm subiectul?

— Hai să vorbim despre soia, zise ea ridicând din umeri și aruncând o boabă în gură.

— S-ar putea să ți se pară o prostie. Dar m-ai cam pus pe gânduri acum câteva zile, duminică, după ce-am alergat. Vânățiile alea, Jill. De pe brațele tale. Mi-au cam dat bătăi de cap...

— La ce te-ai gândit? întrebă ea.

Am privit-o în ochi.

— Știu foarte bine că nu-ți apar vânății ca alea de la ușa de la baie. Știu cum e, Jill, să fii nevoit să recunoști că ești doar un om, la fel ca toți ceilalți. Știu cât de mult ți-ai dorit copilul. Apoi ți-a murit tatăl. Știu că vrei să lași impresia că poți trece singură peste asta. Dar poate că, uneori, nu poți. Nu vrei să vorbești cu nimeni, nici măcar cu noi. Așa că răspunsul e – nu știu ce-i cu vânățiile alea. Spune-mi tu.

Încăpățânarea din ochii ei deveni, brusc, mult mai fragilă, ca și când ar fi fost pe punctul să cedeze. Mă temeam să nu fi mers prea departe, dar, la dracu! Era prietena mea.

Nu-mi doream decât s-o văd fericită.

— Poate că ai dreptate într-o privință, zise Jill în cele din urmă. Poate că vânătăile alea nu sunt de la ușa de la baie.

Capitolul 32

Există crime brutale și de neiertat. Uneori, mă dezgustă până la greață, dar motivele lor sunt clare. Din când în când, chiar le înțeleg.

Pe de altă parte, există crime ascunse, pe care n-ar trebui să le vezi niciodată. Acel gen de crime care nu lasă nicio urmă la suprafață, dar care distrug tot ce-i înăuntru. Vocea aceea interioară, care se găsește în orice ființă umană.

Acestea sunt cele care mă fac să-mi pun întrebări în legătură cu meseria mea.

După ce Jill mi-a povestit ce se petrecea între ea și Steve, după ce i-am șters lacrimile și am plâns alături de ea, ca o soră mai mică, am condus spre casă, amețită. O prietenă ascundea un secret rușinos pe care n-aveam să-l pot uita niciodată. Jill.

Jill a mea.

Primul meu impuls a fost să mă duc direct la ei acasă și să-mi descarc pistolul asupra lui Steve. De la bun început, ticălosul ăsta viclean și ipocrit o înjosise și o lovise.

Nu mă puteam gândi decât la Jill, așa cum mi se arătase în acea seară, cu chipul ăla de fetiță speriată. Nu mai era procurorul-șef al Poliției din San Francisco, nici șefa de promoție de la Stanford, care părea că trece cu ușurință peste toate problemele vieții. Care trimitea ucigașii după gratii cu o privire de gheață. Prietena mea.

Toată noaptea, m-am răsucit de pe-o parte pe alta. A doua zi, a trebuit să fac mari eforturi ca să mă concentrez asupra cazului. Rezultatele de laborator de peste noapte confirmau bănuielile lui Claire. George Bengosian înghițise ricin.

Niciodată n-am văzut Palatul de Justiție atât de tensionat ca în acea dimineață, plin de agenți federali, în costume negre, și de reporteri. Am avut impresia că trebuie să mă furișez doar ca să le sun pe Cindy și pe Claire.

— Trebuie să vă văd, fetelor, le-am spus. E important. Ne întâlnim la Susie's, la prânz.

Când am ajuns la cafeneaua liniștită de pe Bryant, Cindy și Claire se instalaseră deja la o măsuță dintr-un colț. Amândouă mă priveau neliniștite.

— Unde e Jill? întrebă Cindy. Credeam că vine cu tine.

— N-am chemat-o, am răspuns. Stăteam pe scaunul din fața lor. Tocmai despre Jill vreau să discutăm.

— Bine... zise Claire, dând nedumerită din cap.

Rând pe rând, le-am relatat primele mele bănuieli legate de vânătăile pe care le văzusem pe brațele lui Jill, în timp ce alergam. Le-am spus că mi se păreau suspecte și că-mi imaginasem că, poate, din cauza durerii pricinuite de pierderea copilului, Jill și le făcuse singură.

— Ei, s-a terminat cu asta! sări Cindy. Nu-i așa?

— Ai întrebat-o? vru să afle Claire.

Privirea ei era extrem de serioasă.

Am dat aprobator din cap, privind-o, la rândul meu, fix în ochi.

— Și...?

— Mi-a răspuns: „Și dacă nu mi-am făcut singură vânătăile alea?”

Am văzut-o pe Claire studiindu-mă, încercând să-mi interpreteze expresia feței, și pe Cindy clipind, începând să înțeleagă.

— Oh, Doamne! murmură Claire. Dumnezeu mare, doar nu vrei să spui că Steve...

Am dat din cap înghițind în sec.

În jurul mesei se așternu o tăcere grea. Veni o chelneriță.

Am comandat, amețite. După ce femeia plecă, le-am

privit fix în ochi.

— Nenorocitul! zise Cindy scuturând din cap. Aș vrea să-i tai boașele.

— Așteaptă-ți rândul, i-am răspuns. Numai la asta m-am gândit toată noaptea.

— De cât timp? întrebă Claire. De cât timp durează povestea asta?

— Nu știu precis. Ea zice că totul a început cu copilul. Când l-a pierdut, Domnul Compașiune a dat vina pe ea. „N-ai fost în stare, nu-i așa? Te crezi mare și tare, dar n-ai fost în stare să faci ce face orice femeie pe lumea asta – să ai un copil!”

— Trebuie s-o ajutăm, spuse Cindy.

Am oftat.

— Ai vreo idee cum?

— S-o scoatem dracului de-acolo! zise Claire. Poate să stea la una dintre noi. Dar *vrea* să plece?

Nu știam.

— Nu știu dacă a ajuns încă în punctul ăsta. Cred că, momentan, nu simte decât rușine. I se pare că a dezamăgit pe toată lumea. Pe noi. Poate și pe el. Oricât ar părea de ciudat, cred că o parte din ea vrea să demonstreze că poate fi soția și mama pe care el și le dorește.

Claire dădu din cap.

— Trebuie să vorbim cu ea. Când?

— Diseară, am răspuns.

Am privit spre Claire.

— Diseară, aprobă ea.

Sosi mâncarea, și am mâncat toate fără prea multă poftă.

Niciuna nu mă întrebese nimic de caz. Deodată, Claire clătină din cap.

— De parcă n-aveai și așa destule griji!

— Că veni vorba, zise Cindy luându-și geanta, am ceva pentru tine.

Scoase o agendă cu spirală, din care rupse o pagină.
„Roger Lemouz. Dwinelle Hali. 555-0124.”

— Tipul ăsta e din Berkeley. La Departamentul de lingvistică. Expert în globalizare. Să fii pregătită. Să zicem doar că perspectiva lui asupra vieții nu prea coincide cu a ta.

— Mulțumesc. De unde ai asta? am întrebat, băgând hârtia în geantă.

— Ți-am spus, zise Cindy, de la un milion de kilometri depărtare.

Capitolul 33

Am încercat să mă gândesc cât mai puțin cu puțință la povestea cu Jill. Am sunat și am reușit să-l găesc pe Roger Lemouz la birou. Am discutat puțin și a fost de acord să ne vedem.

Simplul fapt că am ieșit din Palatul de Justiție mi-a oferit un moment de relaxare. În ultima vreme, ajungeam foarte rar în acea parte a golfului. Mi-am parcat Explorer-ul lângă stadionul de pe Telegraph Avenue și am trecut pe lângă afișele și panourile publicitare. Soarele cădea direct pe Sproul Plaza.

Studenti cu rucsacuri și sandale stăteau așezați pe trepte și citeau.

Biroul lui Lemouz era în Dwinelle Hall, o clădire de beton cu aspect oficial, lângă curtea principală.

— Intră, te rog, e deschis! răspunse bătăii mele în ușă o voce cu un pronunțat accent mediteranean; se simțea și o tentă protocolară, educată... britanică?

Profesorul Lemouz se lăsă pe spătarul scaunului din spatele mesei dezordonate din biroul lui micuț, încărcat până la refuz cu cărți și ziare. Avea umeri largi și pielea măslinie, un păr negru și cărlionțat, care-i cădea pe frunte, și era nebărbierit.

— Ah, inspectore Boxer, spuse el. Vă rog, poftiți, luați loc! Îmi cer scuze că ambientul nu este destul de elegant.

Camera era igrasioasă și mirosea a cărți și a fum. Pe birou, erau o scrumieră și un pachet de țigări Rothmans, fără filtru.

M-am așezat pe un scaun în fața lui și mi-am scos agenda.

I-am întins o carte de vizită.

— Omucideri! citi Lemouz, strângând buzele ca și când ar fi fost impresionat. Să înțeleg, așadar, că n-ați venit la mine cu vreo nelămurire etimologică?

— Nu, mă interesează o altă pasiune a dumneavoastră, am spus. Sunteți la curent, desigur, cu evenimentele din Bay Area.

Oftă.

— Da. Chiar și un om care stă mai tot timpul cu nasul în cărți și-l mai ridică, uneori, din ele. Tragic. Total contraproductiv. Fanon a spus: „Violența e propriul judecător”. Cu toate acestea, n-aș putea spune că povestea mă surprinde cu desăvârșire.

Compasiunea falsă a lui Lemouz mă impresiona cam tot atât cât freza unui dentist.

— Sunteți drăguț să-mi explicați ce vreți să spuneți cu asta, domnule Lemouz?

— Desigur, doamnă inspector. Dacă și dumneavoastră veți avea amabilitatea să-mi spuneți pentru ce sunteți aici.

— Doamnă *locotenent*, l-am corectat eu. Sunt șefa Departamentului omucideri. Cineva v-a recomandat drept una dintre persoanele cele mai în măsură să-mi explice pe larg ce se petrece aici. Mă refer la scena ideologică. Mă refer la oameni care consideră că să arunci în aer trei persoane în timp ce dorm, să pui în primejdie viețile a doi copii nevinovați sau să provoci implozia sistemului vascular al unui om sunt forme acceptabile de protest.

— Când ați spus „aici”, presupun că v-ați referit la împrejurimile pașnice ale Academiei Berkeley, zise Lemouz.

— Când am spus „aici”, m-am referit la orice loc în care cineva s-ar gândi să întreprindă astfel de gesturi îngrozitoare, domnule Lemouz.

— Domnule *profesor*, răspunse el. Profesor de limbi romanice la Lance Hart – am zărit umbra unui zâmbet –, dacă tot vă pasionează acreditările.

— Ați spus că nu găsiți aceste crime surprinzătoare.

— Și de ce le-aș găsi? făcu Lemouz ridicând din umeri. Un pacient e surprins să afle că e bolnav, când trupul lui e deja acoperit de leziuni? Trăim într-o societate infectată, doamnă locotenent, iar cei care transmit boala sunt primii care privesc înjur și întrebă cu nevinovăție: „Cine, eu?” Știați – continuă el ridicând privirea – că marile corporații internaționale realizează un profit mai mare decât PIB-ul a nouăzeci la sută din țările globului? Au luat locul guvernelor ca sisteme de răspundere socială în lume. Cum se face – râse el cinic – că ne grăbim să condamnăm cu înverșunare morală apartheidul, atunci când ne amenință convingerile rasiale, dar nu îl recunoaștem, atunci când se manifestă la nivel economic? Problema e că noi nu vedem prin ochii celor asupriți. Noi privim prin doctrina celor puternici. A corporațiilor. La televizor.

— Mă scuzați, l-am întrerupt eu, dar eu am venit să investighez patru crime oribile. Oamenii mor.

— Într-adevăr, așa este, doamnă locotenent. Exact asta încercam și eu să spun.

O parte din mine ar fi vrut să-l înșface pe Lemouz de rever și să-l scuture zdravăn. În loc de asta, am scos fotografia bonei, de pe legitimația lui Wendy Raymore, și o schiță a femeii care fusese filmată intrând în hotelul Clift, cu George Bengosian.

— Le cunoașteți pe vreuna din aceste două femei, domnule profesor?

Lemouz mai că începu să râdă.

— De ce aș vrea eu să vă ajut? Statul e principalul vinovat pentru această nedreptate, nu femeile astea două. Spuneți-mi, vă rog, cine a comis o nedreptate mai mare? Aceste două suspecte – aruncă pe birou, în fața mea, prima pagină din *The Chronicle* – sau aceste strălucite exemple ale sistemului nostru?

Mă uitam la fotografiile lui Lightower și Bengosian.

— Dacă oamenii ăștia semnaleză începutul unui război, zise Lemouz râzând, din partea mea, să-l pornească! Cum se spune acum, doamnă locotenent? mă întrebă zâmbind. Care e expresia aceea nouă, pe care americanii au îmbrățișat-o în morala lor atotputernică? *Să-i dăm bice!*

Am luat pozele, am închis agenda și am pus-o înapoi în geantă. M-am ridicat, simțindu-mă obosită și murdărită. L-am părăsit pe profesorul de limbi romanice de la Lance Hart de teamă că nu mă voi putea abține să nu-i zbor creierii.

Capitolul 34

M-am întors la Palatul de Justiție plină de nervi, din cauza balivernelor ipocrite ale lui Lemouz și din cauza frustrării că nu reușeam să avansăm deloc spre soluționarea acestor crime.

Eram încă furioasă când am ajuns la birou, un pic după ora șase. Am sunat-o pe Cindy și am stabilit să ne întâlnim la Susie's. Poate reușeam totuși să rezolvăm *ceva* la o *quesadilla* cu homar. Aveam nevoie de ajutorul fetelor.

Tocmai când închideam telefonul, Warren Jacobi intră în birou.

— Yank Sing, spuse el.

— Yank Sing?

— E mult mai bun ca *quesadilla*. Și mai ieftin. Femeile preferă întotdeauna mâncarea chinezească. Ar trebui să știi asta, doamnă locotenent. Și, că tot veni vorba, se spune că puiul în sare și ghimber a provocat prăbușirea dinastiei Qin...

Pe unde ai fost?

Se așeză. Avea ceva pentru mine. Îi cunoșteam prea bine rânjetul ăla viclean.

— Mi-am pierdut vremea prin Republica Populară. Ai și altceva să-mi spui, în afară de recomandări culinare?

— Am aflat ceva despre Wendy Raymore, după ce i-am trimis fotografia la toate secțiile, zise el rânjind.

Vestea asta îmi puse sângele în mișcare.

— A sunat o echipă de supraveghere din cealaltă parte a golfului. Funcționarului de noapte i s-a părut că-i recunoaște fața. Avem o casetă pe drum. Zice că s-a făcut roșcată și că poartă ochelari. Dar i-a scos o clipă, ca să numere banii. Jură că ea era.

— De *unde* anume pe cealaltă parte a golfului, Warren?

— Harmon Avenue, în Oakland.

Am desenat o hartă în minte și am ajuns amândoi la aceeași concluzie.

— Lângă restaurantul McDonald's unde au găsit-o pe micuța Caitlin!

Din punct de vedere geografic, piesele de puzzle începeau să se lege.

— Trimite fotografia la toate magazinele din cartier.

— S-a făcut deja, doamnă locotenent.

Ochii lui Jacobi sclipeau, ca întotdeauna când nu spusese încă tot ce avea de spus.

— Am primit multe telefoane, am zis, uitându-mă spre Warren. Ce te face să crezi că, de data asta, am găsit-o?

Îmi făcu șmecherește cu ochiul.

— A cumpărat un spray pentru astm.

Capitolul 35

Eu, Cindy și Claire terminaserăm aproape în întregime paharele de Corona și o farfurie de aripioare, în momentul în care sosi Jill. Își agăță pardesiul și se apropie, îngrijorată, de separeu. Zâmbetul firav trăda de la o poștă că era îngrijorată.

— Deci, zise ea aruncându-și servieta și prăbușindu-se lângă Claire, cine începe?

— Fără tam-tam, am spus. Aripioare... și aici...

I-am turnat în pahar ce mai rămăsese dintr-o sticlă de bere.

Am ridicat toate paharele, deși Jill cam ezita. Urmă un moment de tăcere, în care toate ne gândeam la ce-ar fi fost mai potrivit să spunem. De câte ori ne întâlnisem în felul ăsta? La început, eram doar patru femei cu slujbe dificile, care se adunau ca să vadă cum puteau coopera pentru a rezolva un caz.

— Pentru prieteni! spuse Claire. Care sunt mereu alături unii de ceilalți. În orice situație, Jill.

— Cred c-ar fi mai bine să beau asta, spuse Jill, iar ochii începuseră să i se umezească. Până nu mi se amestecă berea cu lacrimile.

Jill goli cam o treime de pahar dintr-o singură înghițitură.

Trase aer în piept.

— Haide, n-are rost să ne-nvârtim în jurul cozii. Știe toată lumea?

Dădurăm toate din cap.

— Telefon, telegraf, tele-Boxer, zise Jill făcându-mi cu ochiul.

— Dacă tu suferi, suferim toate, murmură Claire. Și tu ai fi făcut la fel, dacă lucrurile ar fi stat invers.

— Așa este, zise Jill dând din cap. Și presupun că acum o să-ncepeți toate să-mi spuneți că nu prea corespund profilului de soție care acceptă să fie abuzată.

— Eu cred că acum, am zis umezindu-mi buzele, tu ar trebui să ne spui cum te simți.

— Da, făcu ea și trase aer în piept. În primul rând, nu sunt abuzată. Ne batem. Steve vrea doar să mă intimideze. Nu m-a lovit niciodată cu pumnul. Nu mi-a dat niciodată în față.

Cindy vru să protesteze, dar Claire o opri.

— Știu că asta nu-l absolvă de vină și nici nu-i justifică comportamentul. Voiam doar să știți. Își mușcă buza de jos. Nu cred că vă pot descrie cum mă simt. Am judecat suficiente procese de acest gen ca să cunosc prea bine gama de emoții. Cel mai mult, îmi este rușine. Mi-e rușine să admit că asta sunt eu.

— De cât timp durează? întrebă Claire.

Jill se lăsă pe spate și zâmbi.

— Vrei răspunsul adevărat la întrebarea asta sau cel cu care mă mint singură de câteva luni? Adevărul e că durează de dinainte să ne căsătorim.

Am simțit cum mi se încleștează dinții.

— Întotdeauna exista ceva. Hainele cu care mă îmbrăcam, ceva ce cumpăram pentru casă și care nu era pe gustul lui... Lui Steve îi face mare plăcere să-mi amintească mereu cât sunt de proastă.

— Proastă? făcu Claire. Ești de o mie de ori mai deșteaptă și mai cultă decât el.

— Steve nu e prost, protestă Jill. Doar că nu vede prea multe posibilități. La început, mă strângea doar mai tare *de aici*, de umeri. Întotdeauna spunea că nu-și dădea seama. De câteva ori, a aruncat cu lucruri înspre mine în timpul unei certe. Cu geanta mea. Odată, îmi amintesc – începu să râdă –

că a aruncat cu o bucată de brânză Asiago.

— De ce? Cindy dădu din cap, nevenindu-i să creadă. De ce-ți făcea toate astea?

— Fiindcă întârziam cu plata unei facturi. Fiindcă îmi cumpăram o pereche extravagantă de pantofi, când eram abia la început și nu aveam bani. Ridică din umeri. Fiindcă putea.

— Asta se întâmplă de când te cunoaștem? am întrebat, uluită.

Jill înghiți în sec.

— Văd că v-am păcălit destul de bine, nu?

Chelnerița adusese niște *quesadilla*, și în fundal se auzea o melodie cu Shania Twain.

— Cred că mă mituiți. Înmuie o *quesadilla* în sos *guacamole* și râse. O nouă metodă de interogare. Da, știi unde se ascunde Osama bin Laden, dar, vă rog, mai dați-mi, mai întâi, o chestie de-asta cu brânză...

Am râs toate. Jill știa întotdeauna să ne facă să râdem.

— Niciodată nu e ceva important, spuse Jill. Mereu ne certăm din nimicuri. Când vine vorba de lucruri importante, simt, cu adevărat, că suntem parteneri în viață. Am trecut prin multe împreună. Lucrurile mărunte însă... Accept o întâlnire la cină cu niște oameni care nu-i sunt pe plac. Uit să-i spun menajerei să-i spele cămășile. Mă face să mă simt ca un copil prost. Mă face să mă simt banală...

— Tu ești orice, numai banală nu, zise Claire.

Jill clipi și zâmbi.

— Susținătoarele mele... Aș putea să-l împușc pe nenorocit, și voi m-ați lăuda că am țintit bine.

— Am discutat deja varianta asta, mărturisi Cindy.

— Știți că m-am gândit și eu la asta? zise Jill dând din cap. M-am întrebat cine ar prezida în cazul meu. Hei, cred că am lăsat situația să devină cam melodramatică.

— Ce sfat i-ai da unei femei care ar veni la tine în aceeași situație? am întrebat-o. Acum o întreb pe Jill

procurorul. Nu pe Jill soția. Ce i-ai spune?

— I-aș spune să-l ardă așa de tare la proces, încât să-și aducă aminte de câte ori avea să se mai *ardă* cu vreuna, zise ea și începu să râdă.

Pe rând, am început să râdem și noi.

— Zici că mai ai nevoie de timp, i-am spus lui Jill. N-am venit aici să te convingem să-ți schimbi viața începând de azi.

Dar eu te cunosc. Rămâi în această situație fiindcă ai senzația că e de datoria ta să faci căsnicia asta să meargă. Vreau să-mi promiți, Jill. Nici măcar să nu mai îndrăznească să-și strângă vreodată mâna pumn. Dacă se mai întâmplă o singură dată, vin personal și-ți fac bagajele. Vii la mine, la Claire, la Cindy...

Ei, poate nu la Cindy... casa ei e un dezastru. Ai de unde să alegi, scumpo. Vreau să-mi promiți că, dacă te mai amenință măcar *o singură dată*, ai plecat.

Am zărit o strălucire pe fața lui Jill, un licăr în ochii ei albaștri. Ceva mă făcea să cred că n-o văzusem niciodată mai frumoasă. Bretonul i se aduna în bucle chiar deasupra ochilor.

— Promit, zise ea în cele din urmă, roșind în spatele unui zâmbet.

— Să știi că-i pe bune, insistă Cindy.

Jill ridică palma.

— Frăția Highland Park Brownies! Jură surorilor tale și nu-ți călca nicicum cuvântul. Altfel, întreaga față să ți se umple de coșuri. Așa jur!

— Cred că e suficient, zise Claire.

Jill ne strânse mâinile în mijlocul mesei.

— Vă iubesc, fetelor, zise.

— Și noi te iubim, Jill.

— Acum putem comanda? zise ea. Mă simt de parcă aș fi dat încă o dată examenul de barou. Sunt moartă de foame.

Capitolul 36

Poate era din cauză că nu dormisem și că mă perpelisem în pat toată noaptea, gândindu-mă că nenorocitul ăla – care era întotdeauna disponibil când unul dintre amicii lui avea chef de golf și care, de față cu ceilalți, se prefăcea a fi cel mai atent și mai iubitor soț din lume – chinuia una dintre cele mai istețe fete din oraș, o fată pe care eu o iubeam.

Oricare ar fi fost cauza, gândul la Steve m-a urmărit a doua zi întreaga dimineață, până când n-am mai putut să stau degeaba, să răspund la telefoane și să pretind că mă ocup de caz.

Mi-am luat geanta.

— Dacă întreabă Tracchio de mine, spune-i că măntorc într-o oră.

Zece minute mai târziu, parcam mașina la 160 Beale, unul dintre zgârie-norii ăia de sticlă din partea de est, plini de contabili și de firme de avocatură, unde se afla și biroul lui Steve.

Tot drumul până la etajul treizeci și doi am simțit cum mă cuprinde furia și cum îmi crește tensiunea. Am deschis ușa de la Northstar Partnerships. O recepționeră drăguță, așezată la un birou, mi-a zâmbit.

— Steven Bernhardt, am spus, băgându-i insigna în față.

N-am așteptat să-l mai sune. M-am îndreptat direct spre biroul din colț, unde fusesem odată, împreună cu Jill. Steve stătea pe scaun, aplecat pe spate. Purta o cămașă verde-deschis și vorbea la telefon. Fără ca măcar să-și schimbe tonul vocii, mi-a făcut cu ochiul și mi-a arătat un

scaun.

„Lasă dulcegăriile, nenorocitul!”

Am ascultat sfârșitul conversației de afaceri. Furia îmi creștea pe măsură ce-l auzeam cum își înflorea discursul cu clișee învechite de genul: „Se pare că vrei să bagi oala sub presiune, amice”.

În cele din urmă, închise telefonul și se roti cu scaunul.

— Lindsay... zise el, privind-mă ca și când n-ar fi știut prea bine de ce eram acolo.

— Lasă prefăcătoriile, Steve, știi de ce-am venit.

— Nu, nu știi. Clătină din cap, apoi expresia de pe fața lui se schimbă. E totul în regulă cu Jill?

— Să știi că fac eforturi să mă stăpânesc să nu sar peste birou și să-ți îndes telefonul ăsta pe gât. Jill ne-a spus totul, Steve. *Știm.*

Dădu cu nevinovăție din umeri, încrucșișând o pereche de Bass Weejun în fața mea.

— Ce știți?

— Am văzut vânătăile. Jill ne-a spus ce se petrece.

— Oh! făcu el, lăsându-se pe spate și arcuindu-și sprâncenele. Jill mi-a spus că a ieșit cu gașca aseară. Se uită la ceas. Hei, mi-ar plăcea să stau să-ți povestesc despre problemele noastre personale, dar am o întâlnire la 12.30 și...

M-am aplecat peste birou.

— Ascultă, și ascultă-mă bine! Am venit să-ți spun că s-a terminat. *De azi!* Dacă te mai atingi de ea... dacă-și rupe o unghie și nu vrea să ne spună cum... dacă se-ntâmplă măcar să intre încruntată în birou, să știi că-ți deschid proces pentru vătămare corporală. Ai băgat la cap, Steve?

Expresia lui nu se schimbase deloc. Își învârti pe deget un zulf din părul scurt și cârlionțat și râse.

— Zău așa, Lindsay, toată lumea zice despre tine că-ți

place să-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala, dar n-aș fi crezut c-ai putea merge așa departe. Jill nu avea dreptul să te implice în problema asta. Știi că asta nu are mare valoare pentru femeile ca tine, obsedate de cariera și de câinele lor... dar eu și Jill suntem o familie. Indiferent ce se-ntâmplă, rămâne între noi.

— Nu chiar, i-am tăiat-o privindu-l fix. Abuzul este o infracțiune, Steve. Treaba mea e să arestez bărbați ca tine.

— Jill n-o să depună *niciodată* mărturie împotriva mea, zise el, apoi se încruntă. Doamne, ce târziu e... Dacă nu te superi, Lindsay, sunt așteptat la o ședință.

M-am ridicat. Nu înțelegeam cum se putea purta așa. Vorbeam despre Jill.

— Vreau să-ți explic în așa fel încât să înțelegi, i-am spus. Dacă-i mai faci un singur semn, ultima ta grijă va fi dacă Jill va depune sau nu mărturie împotriva ta. Când ieși să alergi, când ești în garaj seara târziu și auzi un zgomot care te face să sari... Ai face bine să sari, Steve!

M-am îndreptat spre ușă, fără să-l slăbesc din ochi. Steve stătea pe scaun și se balansa. Expresia lui trăda ceva între uimire și furie.

— Ei, *ce zici* de oala asta sub presiune, Steve?

Capitolul 37

Cindy Thomas stătea la biroul ei, din redacția ziarului *The Chronicle*. Nu prea era în largul ei. Desfăcu dopul sucului de caise Frutopia și luă o gură. Apoi deschise ziarul și privi atent prima pagină. Articolul ei era pe coloana din dreapta. Titlul, cu litere mari: UCIDEREA CELUI DE-AL DOILEA DIRECTOR EXECUTIV DETERMINĂ POLIȚIA SĂ REVINĂ ASUPRA PRIMEI CRIME.

Se întoarse spre monitorul calculatorului, să-și verifice e-mailurile. Tipul musculos în maiou și având centură de constructor, pe care-l pusese pe post de screensaver, prinse viață. Cindy își accesă adresa de mail.

„Douăsprezece mesaje noi.”

Remarcă unul de la Aaron, de care se despărțise cu patru luni în urmă.

„Pumpkinseed Smith dă un recital la biserică, 8.00 P.M. Poți să vii?”

Pumpkinseed Smith era unul dintre cei mai buni interpreți de corn din lume!

„Normal că o s-ajung, scrise Cindy drept răspuns. Chiar dacă asta înseamnă că va trebui să ascult și o predică de-a ta.”

Se uită repede peste celelalte e-mailuri. Avea un răspuns de la persoana care cerceta cazurile lui Lighttower și Bengosian. Nenorocitul fusese la tribunal, acuzat de patruzeci și șase de deținători de polițe de asigurare care fuseseră lăsați baltă în ultimii doi ani. Ce ticălos!

Tocmai se pregătea să șteargă ultimul mesaj de la o adresă pe care n-o cunoștea, când titlul îi atrase atenția.

SLAM@hotmail.com – CE ARE SĂ SE ÎNTÂMPLE.

Cindy deschise mesajul, pregătită să-l trimită în mormântul din eter al tuturor spam-urilor. Mai luă o gură de suc.

Nu te întreba de unde avem numele tău sau de ce te contactăm. Dacă vrei să faci un lucru bun, vei proceda așa cum trebuie.

Cindy își trase scaunul mai aproape de ecran.

Incidentele „tragice” de săptămâna trecută sunt o nimica toată pe lângă ceea ce urmează.

Miniștrii de finanțe din întreaga lume se întâlnesc săptămâna viitoare ca să ciopârțească ce a mai rămas din economia „liberă” mondială – mai exact, ceea ce nu au consumat deja cu sălbăticie.

Inima lui Cindy bătea din ce în ce mai tare, pe măsură ce citea.

Suntem pregătiți să ucidem câte un porc însetat de sânge o dată la trei zile, dacă nu au bunul-simț să denunțe virusul global care este sistemul liberei întreprinderi, care a făcut din națiuni neajutorate prizoniere ale Marii Minciuni cum că schimbul liber le va aduce eliberarea; care a făcut din surorile noastre sclave mizere ale companiilor multinaționale, care a furat economiile muncitorului american și le-a băgat la bursa de valori, care nu e nimic altceva decât un sistem corupt, condus din interior.

Nu mai suntem doar niște voci izolate.

Suntem o armată, la fel de periculoasă și de omniprezentă ca vampirii din legendele nopții.

Cindy clipi neîncrezătoare, aproape incapabilă să se miște.

Ce era asta, o farsă pe internet? Cuiva i se părea că e o glumă bună?

Apăsă tasta „print” și eliberă biroul, sprijinind cu capul receptorul de umăr, în timp ce citea mai departe.

Motivul pentru care te-am ales pe tine este că toate celelalte canale ale mass-mediei sunt la fel de corupte și de interesate ca și companiile multinaționale care le dețin. Te numeri și tu printre cei corupți? Vom vedea cât de curând.

Cerem persoanelor importante care se vor întâlni în San Francisco, la întrunirea de nivel înalt ce va avea loc

săptămâna viitoare, să facă un gest istoric. Să rupă lanțurile. Să șteargă datoriile. Să lupte pentru libertate, nu pentru profit.

Să oprească mașinile colonizării. Să deschidă economia mondială.

Până când vom auzi acea voce, o veți auzi și voi pe a noastră. Din trei în trei zile, va mai muri câte un porc care-și merită soarta.

Știi ce să faci cu mesajul acesta, domnișoară Thomas. Nu-ți pierde vremea încercând să afli de unde a fost trimis e-mailul. Dacă nu vrei să primești din nou vești de la noi.

Gura lui Cindy era uscată ca nisipul deșertului. SLAM@hotmail.com. Era adevărat? Sau cineva își bătea joc de ea?

Dădu pagina mai în jos. Preț de câteva clipe, rămase împietrită.

E-mailul era semnat – *August Spies.*

Capitolul 38

Când m-am întors la birou, am găsit un mesaj de la inspectorul-șef Tracchio și unul de la Jill.

— Și te așteaptă *The Chronicle*, mă informă secretarea mea, Brenda.

— *The Chronicle?*

Mi-am ridicat privirea și am văzut-o pe Cindy stând cu genunchii la piept pe un teanc de dosare în fața biroului meu.

S-a ridicat când m-a văzut venind, dar nu aveam timp pentru ea.

— Cindy, nu putem discuta acum. Îmi pare rău, avem o ședință și...

— Nu! mi-o reteză ea. Trebuie să-ți arăt ceva, Lindsay. E mai important.

— E totul în regulă?

Dădu din cap.

— Nu cred.

Am închis ușa biroului în spatele nostru, și Cindy scoase o foaie de hârtie din rucsac. Părea un e-mail.

— Stai jos, îmi spuse; îmi puse foaia în față și se așeză lângă mine. Citește!

O singură privire în ochii lui Cindy și am știut că era ceva în neregulă.

— L-am primit cu e-mailurile de dimineață, îmi explică ea. Sunt trecută pe pagina de web a ziarului. Nu știu de la cine este. Nici de ce mi l-au trimis tocmai mie. Știu doar că, în clipa asta, sunt foarte speriată.

Am început să citesc. „Nu te întreba de unde avem numele tău sau de ce te contactăm...”

Cu cât citeam mai mult, cu atât era mai rău. „Suntem pregătiți să ucidem câte un porc însetat de sânge o dată la trei zile...”

Am ridicat privirea.

— Citește mai departe, mă îndemnă Cindy.

Mi-am coborât din nou privirea și am citit restul paginii, încercam să-mi dau seama dacă era ceva real. Când am ajuns la sfârșitul mesajului, am știut că era.

„August Spies.”

Simțeam cum îmi crește tensiunea în piept. Dintr-odată, mi-era clar spre ce se îndrepta toată povestea asta. Țineau întregul oraș ostatic. Era o amenințare teroristă. Întrunirea de nivel înalt. Ținta lor. Era programată pe data de 10... peste nouă zile. Miniștrii de finanțe ale celor mai puternice state industriale din lume se întâlneau la San Francisco.

— Cine mai știe de asta? am întrebat-o.

— Doar noi două, zise Cindy. Și ei.

— Vor să le publice cererile, i-am spus. Vor să folosească

The Chronicle ca purtător de cuvânt. Mă gândeam la toate scenariile posibile. O să-l scoată din minți pe Tracchio.

Numărătoarea inversă începuse deja. *O dată la trei zile.* Azi era joi. Știam că trebuia să dezvălui conținutul e-mailului. Și, de-ndată ce făceam asta, cazul avea să-mi fie luat. Mai întâi însă, trebuia să fac ceva.

— Putem încerca să luăm urma adresei, spuse Cindy. Știu un hacker...

— N-o să ducă nicăieri, i-am răspuns. *Gândește-te!* De ce te-au contactat tocmai pe tine? Sunt mulți alți reporteri la *Chronicle*. Trebuie să existe un motiv.

— Poate pentru că eu am scris despre cazurile astea. Poate fiindcă m-am învățat prin Berkeley. Dar asta a fost acum zece ani, Lindsay!

— Ar putea fi cineva de atunci? Vreun cunoscut?

Imbecilul ăla de Lemouz?

Ne-am uitat una la cealaltă.

— Ce vrei să fac? întrebă Cindy în cele din urmă.

— Nu știu...

Stabiliseră legătura. Cunoșteam suficient de bine ucigașii încât să știu că, atunci când vor să dialogheze cu tine, când poți să faci ceva, orice, ca să împiedici următoarea crimă, vorbești.

— Cred că vreau să-i răspunzi, i-am zis.

Capitolul 39

Totul părea să indice zona de peste golf. Sursele mesajelor de pe internet. Locul unde fusese găsit bebelușul Lightower.

Legitimația furată a lui Wendy Raymore. Timpul trecea...

O nouă victimă la fiecare trei zile!

Obosisem să aștept răspunsurile să vină la mine. Un roi de agenți FBI împânziseră Palatul de Justiție; urmăreau, disecau și analizau mesajul lui Cindy. Era timpul să-i oprim pe autorii acestor îngrozitoare crime.

Împreună cu Jacobi, i-am chemat pe Joe Santos și pe Phil Martelli, doi polițiști din Berkeley, care conduceau unitatea care se ocupa de culegerea informațiilor din lumea interlopă.

Santos lucra în domeniu încă din anii șaiszeci – jafuri, criminalistică –, era unul dintre acei veterani de școală veche care văzuseră de toate. Martelli era mai tânăr, proaspăt venit de la Narcotice.

— V-ați pus pe cap toți agenții operaționali din Republica Liberă, zise Santos ridicând din umeri; își aruncă în gură un Mentos. Îi aveți pe cei de la BLA, de la IRA, aveți arabi, adepți ai discursului liber și ai comerțului liber. Toți nemulțumiții pământului s-au strâns aici.

— Umblă vorba, adăugă Martelli, că niște zurbagii din Seattle vin încoace să facă tãmbãlãu la întrunirea aia mondială a geniilor economice.

Am scos dosarul cu fotografiile oribile din cazurile Lightower și Bengosian.

— Nu avem de a face cu o gașcă de amatori, Phil. Martelli îi zãmbi lui Santos. Pricăpuse.

— Acum câteva zile, zise el, eram sub acoperire și pândeam un nenorocit care le făcea neplăceri celor de la PG and E.

Pacific Gas and Electric. Magnații serviciilor utilitare din

San Francisco, cei care ne jecmăneau pe față. De la Enron încoace, n-a mai existat persoană în California care să nu aibă impresia că e furată cu nerușinare, și probabil că oamenii aveau dreptate.

— Toată lumea are ceva contra ticăloșilor ăstora, zise Jacobi. Inclusiv eu.

— Tipul ăsta făcea nițel mai mult decât să-i înjure la Departamentul de relații cu clienții. Le picheta sediile, împărțea manifeste prin care-i îndemna pe oameni să nu-și mai plătească facturile. *Inițiativa de Putere a Oamenilor Liberi*, așa se numea. Ne-a lăsat impresia, zise Santos chicotind, că era un individ *extrem* de supărat.

Martelli continuă povestea.

— Nebunul târa mereu după el un ditamai sacul. Am crezut că era plin cu manifeste. Într-o zi, un băiat sub acoperire îl oprește și-l face să-și deschidă sacul. Tipu' avea înăuntru un lansator de rachete M49. Imediat, i-am percheziționat casa. Am găsit grenade, C-4, detonatoare... *Inițiativa de Putere a Oamenilor Liberi*. Voiau să arunce în aer întreaga companie de curent electric, fiindcă erau nemulțumiți de factură.

— Deci, Joe, am spus eu, schimbând subiectul, ai zis ceva de niște extremiști care vin încoace să picheteze întâlnirea la nivel înalt? E un început.

— Am mai mult decât *atât*, zise Santos aruncându-și un alt Mentos în gură și ridicând din umeri. Unul dintre oamenii noștri infiltrați ne-a spus că azi are loc un fel de concentrare a trupelor. Am auzit c-o să fie prezenți și câțiva barosani. Ce-ar fi să veniți să vedeți singuri? Bun venit în coșmarul nostru!

Capitolul 40

Douăzeci de minute mai târziu, am parcat la două străzi distanță de sediul Băncii Americii, în mașina lui Santos și Morelli. Aproximativ o sută de protestatari erau adunați în fața intrării filialei. Majoritatea țineau în mână pancarte pe care fusese scris de mână fie: o SURSĂ DE BANI LIBERĂ E SEMNUL UNUI POPOR LIBER, fie: ÎMPĂRȚIȚI AJUTOARELE WTO¹.

Un organizator îmbrăcat în tricou și o pereche de blugi rupți se urcase pe un SUV negru și striga într-o portavoce:

— Banca Americii transformă în sclave fete care n-au ajuns încă la pubertate. Banca Americii suge sângele poporului!

— Pentru ce dracu' protestează ăștia? întrebă Jacobi.

— Cine știe? răspuse Santos. Munca infantilă din Guatemala, marile afaceri, stratul de ozon... Jumătate dintre ei sunt probabil niște ratați pe care i-au racolat de la coadă pentru ajutorul social cu un pachet de țigări. Pe mine mă interesează liderii lor.

Scoase un aparat și începu să fotografieze oamenii din mulțime. Între protestatari și sediul băncii era postat un șir de zece polițiști, cu bastoane prinse la curea.

Începeam să înțeleg câte ceva din ce-mi spusese Cindy. Noi, cei care ducem o viață confortabilă, ne permitem să dăm pagina când vedem un articol despre oamenii săraci, despre cei fără asigurare medicală sau despre țările subdezvoltate, presate de datorii. Dar existau și oameni care nu puteau să dea pagina. La un milion de kilometri depărtare spuseseam? Acum nu mi se mai părea așa.

¹ World Trade Organization – Organizația Mondială a Comerțului

Deodată, un alt individ se sui pe SUV. Am căscat ochii. Era Lemouz. Ca să vezi!

Profesorul luă microfonul și începu să strige:

— Din ce se compune Banca Mondială? E doar un grup de șaisprezece instituții membre, din toate părțile lumii. Una dintre ele este Banca Americii. Cine i-a împrumutat banii lui Morton Lightower? Cine au fost giranții care au garantat ofertele publice ale companiei lui? Buna noastră Bancă a Americii, prieteni.

Dintr-odată, starea de spirit a mulțimii se schimbă.

— Nenorociții ăștia merită să fie aruncați în aer! strigă o femeie.

Un student încercă să pornească o scandal:

— Banca Americii! Banca Americii! Câte fete ați ucis cu ea?

Am văzut că protestatarii începeau să dea semne de violență. Un puști aruncă o sticlă într-o fereastră a băncii. Mai întâi, am crezut că era un Molotov, dar nu s-a auzit nicio explozie.

— Vedeți ce avem noi pe cap? zise Santos. Și problema e că, pe de-o parte, aș putea spune chiar că au dreptate.

— La dracu', chiar că au, îl susținu Jacobi.

Doi ofițeri de poliție își făcură loc în mulțime, încercând să-l prindă pe cel care aruncase sticla, dar protestatarii strânseseră rândurile și-i pierdură urma. L-am văzut pe puști luând-o la fugă pe stradă. Urmară țipete și oameni trântiți la pământ.

Nici măcar nu-mi dădeam seama de unde plecase totul.

— La dracu', zise Santos lăsând aparatul. S-ar putea ca situația să scape de sub control.

Un polițist ridică bastonul, și un puști cu plete se prăbuși în genunchi. Tot mai mulți oameni începeau să arunce cu lucruri. Sticle, pietre... Doi agitatori începură să se bată cu polițiștii, care-i trântiră la pământ sub lovituri de

bastoane.

Lemouz continua să latre în portavoce:

— Vedeți cum procedează statul? Sparge capetele mamelor și ale copiilor!

Nu mai puteam suporta să stau și să privesc, fără să intervin.

— Băieții ăștia au nevoie de ajutor, am zis și am dat să deschid portiera.

Martelli mă opri.

— Dacă ne băgăm, ne linșează!

— Nici cu mâinile-n sân nu putem sta, i-am răspuns, scoțându-mi pistolul de la picior.

Apoi am dat năvală pe stradă, cu Martelli în spatele meu.

Polițiștii erau îmbrânciți și împrășcați cu gunoaie.

— Porcii! Naziștii!

Mi-am făcut loc prin mulțimea dezlănțuită. O femeie își tampona cu o cârpă o rană de la cap. O alta încerca să-și scoată copilul din mijlocul nebuniei iscate, cărându-l în brațe.

Slavă Domnului! Cineva mai avea un dram de minte.

Privirea profesorului Lemouz se aținti asupra mea.

— Iată cum tratează poliția vocea inocentă a protestatarilor! Au venit cu armele scoase! Apoi îmi rânji de pe podiumul improvizat. Ah, doamnă locotenent, văd că încă mai încercați să vă educați. Spuneți-mi, ce-ați învățat astăzi?

— Dumneavoastră ați pus totul la cale! i-am spus, așteptând să-l pot aresta pentru tulburarea liniștii publice. Era o demonstrație pașnică. Dumneavoastră i-ați provocat!

— Păcat, nu-i așa? Demonstrațiile pașnice nu ajung niciodată subiect de știri. Dar, iată...

Îmi arăta o mașină de la un post de televiziune care tocmai intra pe stradă. Din ea săriră un reporter, iar un operator filma în timp ce alerga spre mulțime.

— Sunt cu ochii pe *tine*, Lemouz!

— Mă flatați, doamnă locotenent. Eu sunt doar un umil profesor, specializat într-o materie prea puțin înțeleasă și a cărei popularitate a scăzut mult în zilele noastre. Sincer, ar trebui să ieșim la o cafea împreună. Mi-ar face plăcere. Acum însă, mă scuzați. Mă așteaptă un act de violență.

Se înclină, îmi oferi un rânjet care-mi făcu pielea de găină, apoi începu să-și fluture brațele deasupra capului, scandând:

— Banca Americii! Banca Americii! Câte vieți ați distrus cu ea?

Capitolul 41

Charles Danko păși în holul maro, deprimant, al imensei clădiri municipale. La stânga lui, era un post de pază, și doi gardieni inspectau, la întâmplare, gentile și pachetele.

Degetele i se încleștară pe mânerul servietei de piele.

Desigur, acum numele lui nu era Danko. Acum era Jeffrey Stanzer. Înainte de asta, fusese Michael O'Hara. Și Daniel Browne. Avusese atâtea nume în decursul anilor! Și le schimbase ori de câte ori avusese impresia că se apropia cineva prea mult. Oricum, numele erau ușor de înlocuit – le schimbai cu un simplu permis de conducere nou. Însă întotdeauna îi rămăsese constantă o convingere neștrămutată. Faptul că tot ce făcea el era extrem de important. Că le era dator celor pe care-i iubise, care-și dăduseră viața pentru cauză.

Și totuși, un gând îl speria – nimic din toate astea nu era adevărat.

Fiindcă Charles Danko nu credea în nimic altceva în afară de ura care-i pârjolea sufletul.

Se opri la gardienii care-și vedeau de treabă, dar nu era ceva nou pentru el. Făcuse asta de foarte multe ori. Se urcă pe platformă și începu să-și golească buzunarele. Făcuse treaba asta de atâtea ori în ultimele săptămâni, încât ar fi putut chiar să înceapă să lucreze în clădire. „Pune servieta acolo!” Mimă din buze cuvintele, înainte să fie rostite.

— Pune servieta acolo, spuse agentul, eliberând un loc pe masă și deschizând capacul. A început ploaia? îl întrebă pe

Danko în timp ce servieta trecea prin scannerul cu raze X.

Danko dădu din cap. Inima abia dacă-i mai bătea. De data asta, Mal construisese o adevărată operă de artă.

Conținutul se modela perfect pe contur. În plus, imbecilii ăștia n-ar fi fost în stare să găsească o bombă chiar dacă ar fi știut ce anume să caute.

Danko păși prin detectorul de metale și se auzi un țuiit. Își pipăi haina de sus până jos și păru surprins când scoase un obiect bombat dintr-un buzunar.

— Celularul, zâmbi el în semn de scuză. Nici nu-mi dau seama că-l am la mine până nu sună.

— Al meu sună doar când îi caută pe copii, zise geniul de gardian rânjind.

Cât de ușor era! Cât de adormiți erau oamenii ăștia! Chiar și cu toate avertismentele pe care le primiseră. Un alt gardian îi împinse servieta la capătul platformei. Intrase. Marele și sofisticatul Palat de Justiție!

O să-l împrăștie-n mii de bucățele! O să-i ucidă pe toți cei de-aici. Fără regrete sau remușcări.

Preț de o clipă, Danko stătu nemișcat, privindu-i pe oamenii aceștia atât de „ocupați” care se vânzoleau de colo până colo. Își aminti de anii în care stătuse deoparte și de viața liniștită, comună, pe care o lăsa în urmă. Palmele începură să-i transpire. Peste câteva minute, aveau să afle că putea lovi oriunde. Chiar în epicentrul puterii lor, în inima sistemului lor de investigații.

„Vă vom găsi, oricât de mare v-ar fi casa și oricât de puternici vă sunt avocații...”

Avea în servietă suficient explozibil cât să arunce în aer un întreg etaj.

Intră în liftul aglomerat și apăsă butonul pentru etajul trei.

Era plin de oameni care se întorceau din pauza de masă.

Polițiști, inspectori de la procuratură... toți pionii ai statului!

Trăiau liniștiți cu familiile și animalele lor și aveau, probabil, impresia că nu se fac vinovați de nimic. Dar erau vinovați! Chiar și bărbatul care spăla podeaua. Toți erau vinovați, și, chiar dacă nu erau, cui îi păsa?

— Mă scuzați, zise Danko când ajunseră la etajul trei, făcându-și loc să iasă, împreună cu alte câteva persoane.

Doi polițiști în uniformă trecură pe lângă el pe coridor. Nici nu clipi. Mai mult chiar, le zâmbi.

Cât de ușor era total! Inima procuraturii, șefii poliției și centrul de investigați...

Îl lăsaseră să intre fără nicio problemă. Imbecilii!

Voiau să demonstreze că aveau povestea cu G-8 sub control. O să le arate el cât de amarnic se înșelau!

Danko inspiră adânc și se opri în fața camerei 350.

OMUCIDERI scria pe ușă.

Stătu acolo preț de câteva clipe, părând un obișnuit al locului. Apoi însă, se întoarse și porni înapoi spre lift.

Exercițiu. Repetiția e mama învățători. Apoi... Bum! Al dumneavoastră, August Spies.

Partea III

Capitolul 42

Până când am plecat din Berkeley și m-am întors la birou, se făcuse deja ora patru. Brenda, secretara mea, mă prinse pe coridor.

— Ai două mesaje de la doamna procuror Bernhardt, dar nu te bucura prea tare. Șeful te-a chemat sus.

Când am bătut la ușa biroului lui Tracchio, o ședință a Forțelor de Intervenții de Urgență era deja în plină desfășurare.

N-am fost surprinsă să-l văd pe Tom Roach, de la biroul local al FBI-ului. Dădeai de ei peste tot, de când Cindy primise mesajul ăla pe e-mail, în acea dimineață. Mai erau acolo și

Gabe Carr, reprezentantul Primăriei în relația cu Poliția, și Steve Fiori, purtătorul nostru de cuvânt.

Mai era un bărbat, cu spatele la mine, pe care nu-l cunoșteam; avea tenul închis, păr șaten și foarte des și era bine făcut. Se vedea de la o poștă că făcea parte din echipa de pregătire a întrunirii la nivel înalt.

I-am salutat din cap pe băieții cu care lucrasem și i-am aruncat o privire tipului în costum, pe care nu-l cunoșteam.

— Ești drăguță să ne pui pe toți în temă cu acest caz, doamnă locotenent? Îmi ceru șeful.

— Sigur, am zis, dând din cap.

Simțeam cum mi se strânge stomacul. Nu eram tocmai pregătită pentru o prezentare. Aveam senzația că povestea

asta fusese aranjată. Era stilul lui Tracchio.

— Multe indicii conduc spre zona Berkeley, am început.

Am trecut în revistă pistele la care lucram. Wendy Raymore, demonstrația de astăzi, Lemouz...

— Crezi că tipul ăsta e implicat? mă întrebă Tracchio. Parcă-i profesor, nu?

— L-am verificat, și tot ce-am găsit pe numele lui au fost o acuzație de participare la o demonstrație ilegală și alta de împotrivire la arest, am spus. Ambele au fost retrase. E inofensiv. Sau e foarte, foarte deștept.

— Ai mai aflat ceva despre cine ar fi putut pune bomba cu C-4? întrebă Tracchio.

Aveam senzația că încerca să-i demonstreze ceva agentului FBI în costum cafeniu. Cine dracu' mai era și ăsta?

— Se ocupă băieții, am răspuns.

— Și, între timp, indivizii ăștia iau legătura cu noi prin portaluri publice de e-mail și ne amenință! zise el.

— Și ce-ați vrea să facem, să ținem sub supraveghere toate locațiile publice de internet din Bay Area? l-am întrebat. Aveți idee câte sunt, șefu'?

— Două mii o sută șaptezeci și nouă, se amestecă agentul la costum. Întoarse o coală de hârtie. Sunt două mii o sută șaptezeci și nouă de portaluri de internet cu acces public în Bay Area, sub diferite forme. În facultăți, biblioteci, internet-cafeuri, la aeroporturi. Am inclus și cele două centre de recrutare din San Jose, dar mă îndoiesc că ar încerca acolo – dacă asta reduce cu ceva lista.

— Da, am spus, și privirile noastre se întâlniră în sfârșit.

Măcar, este un început.

— Îmi pare rău, zise bărbatul frecându-și tâmplele și relaxându-și mușchii feței într-un zâmbet obosit. Abia am aterizat de la Madrid acum douăzeci de minute. Trebuia să verific niște detalii de securitate pentru întrunirea la nivel

înalt de săptămâna viitoare. Acum încep să mă întreb dacă nu cumva am nimerit direct în mijlocul celui de-al treilea război mondial.

— Lindsay Boxer, am spus.

— Știu cine sunteți, îmi răspunse. Ați lucrat la cazul bombardării bisericii La Salle Heights, anul trecut. Cei de la Ministerul Justiției v-au remarcat. Credeți c-avem șanse să-i ținem în frâu pe indivizii ăștia săptămâna viitoare?

— Să-i ținem în *frâu*?

Expresia mi se părea cam formală.

— Să nu ne-ascundem după deget, doamnă locotenent. Avem pe cap o întrunire a miniștrilor de finanțe din cele mai importante state ale lumii. Plus o amenințare la adresa siguranței publice. Și, cum spunea și șeful dumneavoastră, nu avem prea mult timp.

Tipul ăsta avea un stil direct, care-mi plăcea. Nu era genul obișnuit de agent de la Washington.

— Așadar, o să țineți totuși întrunirea? întrebă Gabe Carr, reprezentatul primăriei.

— De ce nu? spuse tipul de la Washington privind în jur.

Locația e sigură, nu? Avem oameni bine pregătiți, nu-i așa, domnule comisar-șef?

— Toți oamenii noștri vă vor sta la dispoziție săptămâna viitoare, zise Tracchio, și ochii i se luminară.

— Și cum rămâne cu e-mailul pe care l-am primit? Ce facem cu el? i-am întrebat.

— *Dumneavoastră* ce vreți să faceți cu el, doamnă inspector? mă întrebă tipul de la Washington.

Mi se uscaseră gâtul.

— Vreau să-i răspund, am zis. Vreau să stabilesc un dialog. Să identific punctele de contact din care ne răspund. Să vedem dacă ne putem lega de ceva. Cu cât vorbim mai mult, cu atât mai mari sunt șansele de a afla câte ceva despre ei...

Urmă una dintre acele tăceri lungi și apăsătoare. Speram din tot sufletul să nu-i fi determinat să-mi ia cazul.

— Răspuns corect! îmi zise agentul federal, făcându-mi cu ochiul. Nu era nevoie de toată melodrama. Am vrut doar să văd cu cine lucrez. Joe Molinari, zise zâmbind și-mi întinse cartea de vizită.

În timp ce o citeam, deși încercam din răspuțeri să nu las nimic să se vadă, pulsul îmi creșcu cu una, poate chiar cu două bătăi pe secundă.

DEPARTAMENTUL DE SIGURANȚĂ NAȚIONALĂ, scria pe Cartea de vizită. JOSEPH P. MOLINARI. DIRECTOR ADJUNCT.

„La dracu! Tipul era de sus de tot!”

— Să începem un dialog cu nenorociții ăștia, zise directorul adjunct.

Capitolul 43

În timp ce mă întorceam la birou, capul încă-mi mai vuia în urma întâlnirii cu Molinari. Pe drum, m-am oprit la Jill.

Un muncitor dădea cu aspiratorul pe coridor, dar în biroul ei era încă lumină.

Pe fundal, se auzea un CD cu Eva Cassidy. Am auzit-o pe Jill dictând într-un dispozitiv de înregistrare.

— Hei! am zis, bătând la ușă, cu cea mai apologetică privire de care eram în stare. Știu că mi-ai lăsat mai multe mesaje. Nu cred că ar ajuta la ceva să-ți povestesc ce zi am avut.

— Cel puțin știi cum a început, zise Jill, pe un ton glacial. O meritam.

— Ascultă-mă, te înțeleg dacă ești supărată.

Am intrat și mi-am pus mâinile pe spătarul unui scaun.

— Se poate spune c-am fost un pic supărată, ceva mai devreme.

— Și acum?

— Acum... cred că pot spune că sunt al dracului de supărată, Lindsay.

Nu se întrezărea nici cea mai mică urmă de umor pe chipul ei. Dacă exista cineva care știa să te strângă de ouă – deși metafora nu e chiar potrivită –, Jill era aia!

— Mă torturezi, am spus, așezându-mă pe scaun. Îmi dau seama că am întrecut rău de tot măsura.

Jill râse ironic.

— Cred că partea în care l-ai amenințat pe soțul meu c-o să trimiți un ucigaș plătit după el a fost puțin cam

exagerată, chiar și pentru tine, Lindsay.

— Nu era vorba de un ucigaș plătit, am corectat-o, ci doar de unul care să-l trosnească. Dar ce contează detaliile? Ce pot să spun? Te-ai măritat c-un ticălos de primă clasă.

Am tras scaunul lângă biroul ei.

— Ascultă, Jill, știu că n-am procedat bine. Nu m-am dus acolo ca să-l ameninț. M-am dus pentru tine. Dar tipul e un nenorocit atât de ipocrit...

— Poate că *tipului* nu i-a plăcut să-și spele rufele în public. Ce ți-am povestit ar fi trebuit să rămână între noi, Lindsay.

— Ai dreptate, am spus înghițind în sec. Îmi pare rău. Treptat, ridurile de furie de pe fruntea ei începură să se atenueze. Își trase scaunul de sub birou și-l împinse în fața mea, aproape atingându-mi genunchii.

— Ascultă, Lindsay, sunt femeie în toată firea. Lasă-mă să-mi duc singură bătăliile. În situația asta, ești prietena mea, nu ofițer de poliție.

— Așa-mi spune toată lumea.

— Atunci ascultă, scumpo, fiindcă am nevoie de o prietenă. Nu de o eroină justițiară. Îmi luă mâinile și le strânse într-ale ei. O prietenă m-ar asculta, m-ar invita la cină, poate că mi-ar face lipeala cu vreun coleg simpatic... Dar să te duci peste soțul meu la el în birou și să-l ameninți că-i rupi picioarele... pe cei care fac așa ceva... eu îi numesc *dușmani*, Lindsay.

Am râs. Pentru prima dată, am zărit licărul unui zâmbet străpungând expresia de gheață de pe fața lui Jill. Doar un licăr.

— Bine, atunci spune-mi, în calitate de prietenă, cum mai merge treaba cu nenorocitul de când te-a pocnit? am pufnit eu, cu un zâmbet fals.

Jill râse și ridică din umeri.

— Cred că merge destul de bine... Ne-am gândit să ne ducem la un consilier.

— Singurul consilier de care are nevoie Steve e unul legal, în cadrul unui proces.

— Ai promis să-mi fi prietenă, Lindsay, ai uitat? Oricum, avem probleme mai importante de discutat. Ce se petrece în orașul ăsta?

I-am povestit despre mesajul pe care-l primise Cindy în acea dimineață și care ne dăduse peste cap tot cazul.

— Ai auzit vreodată de un tip de la antitero pe nume Joe Molinari?

Jill se gândi o clipă.

— Îmi amintesc de un Joe Molinari, care era procuror în New York. Un investigator de primă clasă. A lucrat la povestea cu atentatul de la World Trade Center. Era un băiat care n-arăta rău deloc... Cred că l-au trimis la Washington, pe nu știi ce post.

— Ți spun eu pe ce post – la Departamentul Afacerilor Interne. Și acum l-au trimis să se ocupe de cazul meu.

— Se putea și mai rău, zise Jill. Ți-am spus că n-arăta rău deloc?

— Încetează, am replicat, roșind.

Jill își înalță capul, ca o atotcunoscătoare.

— Din câte știu eu, ție nu-ți plac tipii de la FBI.

— Fiindcă majoritatea sunt niște indivizi interesați doar de propria carieră, care nu urmăresc altceva decât să nhațe o promovare pe informațiile și munca noastre. Dar Molinari ăsta pare un tip mișto. Crezi că ai putea să te interesezi pentru mine...?

— Vrei să afli ce stil de lucru are? îmi zâmbi Jill privindu-mă cu subînțeles. Sau dacă e însurat? Cred că lui Lindsay a noastră i-a cam căzut cu tronc domnul agent special.

— Director adjunct, am zis, încrețindu-mi nasul.

— Oh... băiatul s-a ajuns! spuse Jill, dând, aprobator,

din cap. Sper că n-am uitat să-ți spun că n-arată rău deloc, nu? zise din nou, rânjind.

Am răs amândouă.

După o vreme, i-am luat mâna.

— Îmi pare rău c-am făcut ce-am făcut, Jill. Aș muri să știu că ți-am îngreunat și mai mult situația. Nu-ți pot promite că n-o să mă mai amestec... chiar deloc. Ești prietena noastră,

Jill, și ne facem o grămadă de griji pentru tine. Dar îți dau cuvântul meu... că n-o să mă ating de un fir de păr din capul lui. Cel puțin nu înainte de a discuta cu tine.

— S-a făcut! zise Jill dând din cap. Îmi strânse mâna. Știu că-ți faci griji pentru mine, Lindsay. Și, crede-mă, te iubesc pentru asta. Dar lasă-mă să o rezolv eu, în felul meu. Și, data viitoare, lasă cătușele acasă, te rog.

— S-a făcut! i-am răspuns, zâmbind.

Capitolul 44

Deși era elvețian, Gerd Propp își însușise multe dintre gusturile și obiceiurile americane. Unul dintre ele era pescuitul de somon. În camera lui de la Governor Hotel, din Portland, Gerd își întinse entuziasmat pe patul dublu noua vestă de pescuit Ex Officio pe care tocmai și-o cumpărase, împreună cu câteva momeli de ultimă tehnologie și un cârlig cu harpon.

Meseria lui, economist la OECD¹, în Geneva, ar fi putut părea o muncă rigidă și plictisitoare, dar îl aducea în Statele Unite de câteva ori pe an și îl pusese în legătură cu oameni care-i împărtășeau pasiunea pentru pescuitul de somon.

Și chiar la pescuit se ducea Gerd a doua zi, sub pretextul de a-și definitiva discursul pentru întrunirea de nivel înalt de la San Francisco, de săptămâna viitoare.

Își strecură brațele prin vesta de pescuit nou-nouță și se privi în oglindă.

„Chiar că arăt ca un profesionist!”

După ce-și potriveși pălăria și-și umflă pieptul în vesta simandicoasă, Gerd se simți la fel de plin de viață și de masculin ca un actor într-un rol principal din filmele de la Hollywood.

Se auzi o bătaie la ușă. „Valetul”, se gândi, fiindcă lăsase vorbă la recepție să-i trimită o presă pentru costum.

Când deschise ușa, fu surprins să vadă un tânăr care nu purta uniforma hotelului, ci era îmbrăcat cu o haină neagră, de lână, și o șapcă sub care își ascundea o parte a feței.

¹ Organization for Economic Cooperation and Development – Organizația de Cooperare și Dezvoltare Economică

— *Herr Propp*? întrebă tânărul.

— Da. Gerd își ridică ochelarii pe nas. Ce este?

Înainte de a apuca să rostească un cuvânt, Gerd văzu un braț îndreptându-se fulgerător spre el. Îl prinse de gât, tăindu-i respirația. Apoi fu trântit, cu putere, la pământ.

Gerd scutură din cap, încercând să-și limpezească mințile. Nu mai avea ochelarii pe față. Simți că începuse să-i curgă sânge din nas.

— Dumnezeule! Ce se petrece?

Tânărul păși în cameră și închise ușa în urma lui. Deodată, în mână-i crescuse un obiect negru, de metal. Gerd îngheță. Nu vedea el prea bine, dar nu era nicio îndoială. Individul ținea în mână o armă.

— Tu ești Gerhard Propp? îl întrebă tânărul. Economist la OECD, în Geneva? Nu încerca să negi.

— Da, murmură Gerd. Cu ce drept ai dat buzna aici și...

— Cu dreptul a o sută de mii de copii care mor anual în Etiopia, îl întrerupse tânărul, din cauza unor boli ce ar putea fi cu ușurință prevenite dacă ratele de restituire a împrumuturilor n-ar fi de șase ori mai mari decât bugetul național pentru sănătate.

— C-ce? îngăimă Gerd.

— Cu dreptul bolnavilor de SIDA din Tanzania, continuă bărbatul, pe care guvernul îi lasă să putrezească fiindcă e prea ocupat să încerce să restituie datoria cu care i-ați împovărat tu și alți netrebnici de teapa ta, care vă scăldați în bani.

— Eu sunt doar un biet economist, zise Gerd. Ce-și imagina individul ăsta că face?

— Ești Gerhard Propp, economist-șef la OECD, a cărui misiune este să stabilească rata cu care națiunile cu avantaj economic ale lumii expropriază resursele statelor cu o economie deficitară, ca să le poată transforma în gunoaie

pentru cei bogați.

Luă o pernă de pe pat.

— Ești cel care a construit MAI!

— Ai înțeles total greșit, zise Gerd, intrând în panică. Contractele astea au readus țările înapoiate în lumea modernă. Au creat locuri de muncă și o piață de export pentru state cu care n-ar fi avut niciodată șansa să concureze.

— Nu, tu ai înțeles greșit! strigă tânărul cu toată puterea, apoi se duse și porni televizorul. Contractele tale n-au adus decât lăcomie, și sărăcie, și jaf! Și porcăriile astea de la televizor.

Televizorul pornise pe CNN, unde se difuzau rapoartele afacerilor internaționale, ceea ce era cum nu se putea mai nimerit.

Ochii lui Gerd ieșiră din orbite când îl văzu pe bărbat îngenunchind lângă el, în timp ce o voce de la televizor anunța cum crescuseră din nou presiunile asupra monedei naționale braziliene.

— Ce faci? scânci Gerd cu ochii ieșindu-i din orbite.

— Fac ceea ce ar vrea să facă o mie de femei însărcinate, bolnave de SIDA, *Herr Doctor*.

— Te rog! îl imploră Gerd. Te rog... faci o greșeală înfiorătoare!

Intrusul zâmbi. Privi spre obiectele de pescuit de pe pat.

— Ah, văd că-ți place să pescuiești. Aș putea folosi asta...

Capitolul 45

Am ajuns la Palatul de Justiție la 7.30 a doua zi dimineața și-am fost surprinsă să-l găsesc pe directorul adjunct Molinari vorbind la telefon, la biroul meu.

Se întâmplase ceva!

Îmi făcu semn să închid ușa. Din câte mi-am putut da seama, vorbea cu oamenii lui din Est. Ceream detalii despre un caz.

Avea în brațe un teanc de dosare, din care-și scosese câteva notițe. Am reușit să înțeleg ceva: „9 mm” și „itinerar”.

— Ce se petrece? l-am întrebat când a închis.

Îmi făcu semn să iau loc.

— A avut loc o crimă în Portland. Un cetățean elvețian a fost împușcat în camera lui de hotel. Un economist. Se pregătea să plece la Vancouver în dimineața asta, la o partidă de pescuit.

Nu voiam să par blazată, dar aveam deja două cazuri de crime care vizau siguranța națională, iar liderii Lumii Libere ne urmăreau fiecare mișcare.

— Îmi pare rău, am zis, dar cu ce ne privește asta pe noi?

Molinari deschise unul dintre dosarele pe care le ținea brațe. Păreau să fie niște fotografii de la locul crimei, care îi fuseseră deja trimise prin fax. Înfățișau un cadavru îmbrăcat în ceva asemănător unei veste de pescuit, găurite de două gloanțe. Cămașa îi fusese sfâșiată și, pe pieptul gol, păreau să fie zgâriate niște litere – *MAI*.

— Victima este un economist, doamnă locotenent, zise Molinari. Lucra la OECD.

Mă privi și-mi zâmbi fugar.

— Cred că acum e clar.

În timp ce mă așezam, am simțit cum mi se strânge stomacul. Extrem de clar. Crima numărul trei. Am studiat împușcăturile mai îndeaproape. Două împușcături în piept și lovitura de grație în frunte. Un cârlig mare de pescuit într-o pungă de probe. Literele zgâriate pe pieptul victimei – MAI.

— Știi ce înseamnă literele astea?

— Da, răspunse Molinari, apoi se ridică. O să-ți explic ce-i cu ele în avion.

Capitolul 46

„Avionul” pe care Molinari îl pregătise pentru noi era un Gulfstream G-3, cu o creastă cu roșu, alb și albastru pe fuzelaj și pe care erau scrise cuvintele: GUVERNUL STATELOR UNITE.

Directorul meu adjunct era clar undeva, sus de tot.

Era pentru prima oară când urcam la bordul unui avion particular. După ce ușile se închiseră în spatele nostru și motoarele porniră, imediat ce ne ocuparăm locurile, m-am lăsat pradă unui sentiment de încântare ce punea stăpânire pe mine.

— În felul ăsta, mai înțeleg și eu să călătorești, i-am spus lui Molinari, care nu părea să mă contrazică.

Zborul până la Portland dura un pic mai mult de-o oră. Timp de câteva minute, Molinari discută la telefon. Când termină, am vrut să stăm de vorbă.

Am arătat spre fotografiile de la scena crimei.

— Rămăsese să-mi spui ce înseamnă asta. MAI?

— MAI¹ a fost un contract de schimb secret, îmi explică el, negociat acum câțiva ani de țările bogate ale lumii. Se referea la drepturile marilor corporații, care, în unele cazuri, le depășeau pe cele ale guvernelor. Unii oameni sunt de părere că a creat un adevărat sezon de vânatoare liberă a micilor economii. A fost oprit în 1998, în urma unei campanii mondiale pentru drepturile oamenilor simpli, dar mi s-a spus că OECD, organizația pentru care lucra Propp, începuse să-l refacă și intenționa să-l propună din nou. Poți să ghicești unde?

— La întrunirea la nivel înalt de săptămâna viitoare?

¹ Market for Alternative Investment – Piața pentru Investiții Alternative

— Exact... Apropo – își deschise servieta –, cred că astea ți-ar putea fi de folos.

Îmi întinse niște dosare care se dovediră a fi chiar informațiile de la Seattle pe care le cerusem. Pe fiecare dintre ele scria: CONFIDENȚIAL, PROPRIETATEA FBI.

— Ține-le bine, îmi spuse directorul adjunct făcându-mi cu ochiul. N-ar fi prea plăcut pentru mine să se afle că ți le-am dat.

M-am uitat rapid peste dosarele din Seattle. Câțiva dintre cei de acolo aveau antecedente – de la instigare la revoltă până la împotrivire la arest și posesia ilegală a unei arme de foc.

Alții păreau să fie simpli studenți prinși în ideologia cauzei.

Robert Alan Rich avea dosar la Interpol pentru instigare la violență la întrunirea Forumului Economic Mondial de la

Gstaad. Terri Ann Gates fusese acuzată de incendiere premeditată. Un fost student de la Reed College, tras la față și cu părul în coadă, pe nume Stephen Hardaway, comisese un jaf armat la o bancă din Spokane.

— Bombe detonate prin telecomandă, ricin... am zis, gândind cu voce tare. E o tehnologie destul de avansată. Crezi că era vreunul dintre ei suficient de priceput să facă toate astea?

Molinari ridică din umeri.

— E posibil să se fi aliat cu o organizație teroristă. Tehnologia e de vânzare. Sau poate avem de a face cu un iepure alb.

— Iepure alb? Ca Avionul Jefferson?

— Așa-i spunem noi unei persoane care s-a ascuns multă vreme. Cum au fost cei din gruparea Weathermen, în anii șaiszeci. Majoritatea s-au reintegrat în societate. Au familii și slujbe normale. Însă mai sunt unii care încă n-au abandonat cauza.

Se deschise ușa unei cabine, și copilul ne spuse că începeam aterizarea. Am îndesat dosarele în servietă, impresionată de cât de prompt îmi îndeplinise Molinari rugămintea.

— Mai vrei să știi ceva? mă întrebă, legându-și centura de siguranță. De obicei, o grămadă de oficiali FBI tabără pe mine, de îndată ce aterizez.

— Un singur lucru, am spus, zâmbind. Cum îți place să ți se spună? „Director adjunct” mă face să mă gândesc la cineva care conduce o fabrică hidroelectrică în Ucraina.

Râse.

— Pe teren, m-am obișnuit cu „domnule”. În particular însă, prefer să mi se spună Joe.

Mă privi zâmbind.

— Ți-e mai ușor acum, doamnă locotenent?

— Rămâne de văzut, *domnule*.

Capitolul 47

O escortă de poliție ne-a însoți de la pista privată de lângă Portland până la hotelul Governor, în centrul orașului. Governor era un hotel vechi, în stil western, proaspăt renovat, și asta fusese cel mai rău lucru care se întâmplase vreodată acolo.

În timp ce Molinari discuta cu șeful filialei locale a FBI-ului, eu m-am întâlnit cu Hannah Wood, inspector la Omucideri, și cu partenerul ei, Rob Stone, care m-au pus la curent cu toate detaliile celor întâmplate.

Molinari mi-a dat timp să mă duc la scena crimei, care era de-a dreptul înfiorătoare. Era evident că Propp îi deschisese ușa ucigașului. Economistul fusese împușcat de trei ori – două gloanțe îi străpunseseră pieptul și un al treilea îi trecuse prin cap, înfigându-se în podea. Dar Propp fusese și crestat de câteva ori, probabil cu un cuțit serat care mai zăcea încă pe podea.

— Echipa de investigații a găsit asta, îmi spuse Hannah, arătându-mi o pungă în care se afla un glonț turtit, de 9 mm; altcineva ne întinse și un cârlig mare, cu harpon, tot într-o pungă de plastic.

— Amprente? am întrebat.

— Câteva urme pe clanța din interior. Probabil ale lui Propp. Consulatul Elveției a luat legătura cu familia lui din Geneva, spuse Hannah. Aseară, avea programată o cină cu un prieten, și la 7 dimineața avea avion spre Vancouver. În afară de asta, niciun telefon, niciun vizitator.

Mi-am pus o pereche de mănuși, am deschis servieta de pe patul lui Propp și am răsfoit hârtiile dinăuntru. Prin

cameră erau împrăștiate câteva cărți, majoritatea de specialitate.

Am intrat în baie. Trusa de toaletă a lui Propp era deschisă pe poliță. În rest, nu prea aveam de ce să mă leg. Nu părea să fie nimic deranjat.

— Ar fi mai ușor dacă ne-ați spune ce anume căutăm, doamnă locotenent, zise Stone.

Nu puteam. Numele August Spies nu fusese încă făcut public. M-am concentrat asupra unor fotografii de la scena crimei, prinse pe oglindă. Era o scenă urâtă, de-a dreptul oribilă. Sânge peste tot. Apoi, inițialele: MAI.

„Ucigașii își făceau temele, mi-am zis. Voiau o scenă? O găsiseră! Dar unde dracu' era discursul?”

— Dacă-mi permiteți, doamnă locotenent, zise Hannah, vădit deranjată. Nu e prea greu de înțeles de ce ați venit aici, împreună cu domnul director adjunct. Crimele alea oribile din

San Francisco? Există o legătură, nu-i așa?

Înainte să apuc să răspund, intră Molinari, însoțit de agentul special Thompson.

— Ai văzut destul? mă întrebă.

— Dacă n-aveți nimic împotriva, domnule, zise agentul FBI scoțându-și telefonul, o să anunț biroul antitero că avem un ucigaș în acțiune.

— Ești de acord, doamnă locotenent? întrebă Molinari, privind spre mine.

Am clătinat din cap.

— Nu, nu prea cred.

Tipul de la FBI mă privi chiorâș.

— Vreți să repetați, doamnă locotenent?

— Cred c-ar trebui să mai aștepți – rosteam apăsător fiecare cuvânt. Nu cred că această crimă are legătură cu celelalte. Sunt aproape sigură acum.

Capitolul 48

Agentul FBI clipi de parcă încăperea de deasupra tocmai s-ar fi prăbușit prin tavan. Molinari nu reacționa în niciun fel.

Părea pregătit să asculte ce aveam de spus.

— Știți cu ce se ocupa Gerhard Propp? Și pentru ce se afla la noi în țară? întrebă agentul special Thompson.

— Știu, am răspuns.

— Și unde trebuia să facă o prezentare săptămâna viitoare?

— Mi s-a spus, am zis. La fel ca și dumitale.

Thompson rânji cu superioritate înspre Molinari.

— Așadar, ăsta e alt ucigaș maniac care, din pură întâmplare, are pică pe aceeași întrunire?

— Da, am spus. Exact asta cred.

Thompson râse și deschise clapa telefonului. Începu să tasteze cu viteză niște numere. Molinari ridică mâna.

— Aș vrea să aud ce are de spus doamna locotenent.

— OK... în primul rând, scena acestei crime este total diferită de celelalte. Unu – criminalul ăsta este probabil un bărbat; se vede clar după forța cu care l-a trântit pe Propp la pământ. Dar nu la asta mă raportează eu, ci la condiția fizică a cadavrului. Primele două crime au fost detașate.

Am arătat spre fotografia lipită pe oglindă.

— Asta e emoțională, personală. Priviți tăieturile. Ucigașul a desfigurat cadavrul. A folosit o armă de foc și un cuțit!

— Vrei să spui că e vreo diferență între a arunca pe cineva în aer, a-i turna otravă pe gât și asta? zise Thompson.

— Ai avut ocazia să tragi în timpul vreunei intervenții,

domnule agent special?

Ridică din umeri, dar fața i se înroși.

— Nu... Și ce-i cu asta?

Am dat jos fotografia cu cadavrul lui Propp.

— Ai putea face asta?

Agentul FBI păru că ezită.

— Alți ucigași, alte temperamente, interveni Molinari. Asta ar putea fi un maniac sadic.

— Bine, apoi mai e și momentul. Mesajul de ieri ne spunea clar că va avea loc câte o crimă la trei zile. Asta ar însemna duminică. E prea devreme.

— Sau poate că, pur și simplu, tipul era disponibil, zise agentul FBI. Doar n-o să-mi spui acum că te aștepti ca un ucigaș terorist să se țină de cuvânt?

— Ba *exact* asta spun, am zis. Am avut destul de mult de a face cu genul ăsta de criminali, care urmează un tipar, și-am început să-i înțeleg. Stabilesc o legătură cu noi. Dacă nu-i credem pe cuvânt, de ce să le mai luăm în serios amenințările? Cum altfel am putea confirma că în spatele acțiunilor se află aceeași grupare? Trebuie să aibă credibilitate totală.

Thompson îl privi pe Molinari, cerând ajutor. Ochii lui Molinari erau fixați asupra mea.

— Încă te ascultăm, doamnă locotenent.

— Și cel mai important lucru, am continuat, este că nu există semnătura. Ambele crime din San Francisco erau semnate. Criminalul vrea să știm că el este. Aproape că-ți vine să-i admiri ingeniozitatea. Un rucsac care să ne facă să credem că mai există o bombă lăsată în fața casei din oraș. Formularul cu antet al lui Bengosian îndesat în gura acestuia...

Am ridicat din umeri, privind spre Molinari.

— Din partea mea, n-aveți decât să chemați toți experții și toți medicii legiști de la FBI sau de la Consiliul Securității

Naționale... Dar m-ați adus pe *mine*. Și eu vă spun că ăsta *nu poate fi el!*

Capitolul 49

— Sunt gata să dau telefonul, îi spuse agentul FBI lui Molinari, ignorând cu desăvârșire tot ce spusese.

Chestia asta mă scotea din sărite.

— Vreau să înțeleg cât se poate de clar, doamnă locotenent, zise Molinari, concentrându-și atenția asupra mea. Dumneata crezi că aici e mâna altui ucigaș, care-i copiază stilul?

— Ar putea fi cineva care-l copiază, după cum ar putea fi și altă grupare teroristă. Credeți-mă, și eu aș vrea să pot spune că asta e crima numărul trei, fiindcă acum avem pe cap o problemă și mai mare.

— Nu înțeleg.

Directorul adjunct clipi, în sfârșit.

— Dacă nu e același criminal, am spus, înseamnă că mișcarea a început să ia amploare. Eu asta cred că s-a întâmplat.

Molinari aprobă, dând încet din cap.

— Le voi recomanda celor de la centru, agent Thompson, să trateze aceste cazuri ca pe niște acțiuni independente. Cel puțin pentru moment.

Agentul Thompson oftă.

— Între timp, avem totuși o crimă de rezolvat. Omul ăsta e mort! ne montă directorul adjunct.

Se uită prin cameră și-și aținti privirea asupra lui Thompson.

— Are cineva vreo problemă cu asta?

— Nu, domnule, răspunse Thompson aruncându-și telefonul înapoi în buzunarul hainei.

Eram uimită. Molinari mă susținuse. Până și Hannah Wood îl privea mirată.

Ne-am petrecut restul zilei la biroul filialei FBI din Portland. Am discutat cu persoana cu care Propp trebuia să se întâlnească în Vancouver și cu prietenul său economist de la

Portland State. Molinari îmi mai spuse că primise două telefoane de la investigatori cu experiență din biroul lui de la Washington, care susțineau și ei teoria mea cum că aveam de a face cu o crimă copiată și că era posibil ca mișcarea teroristă să înceapă să se răspândească.

Cam pe la cinci, mi-am dat brusc seama că nu mai puteam sta mult acolo. Erau câteva cazuri destul de importante care necesitau prezența mea acasă. Brenda mă informă că aveam un zbor spre San Francisco cu Southwest, la 6.30.

Am bătut în peretele cabinei gri, pe care Molinari o folosea pe post de birou.

— Dacă nu mai ai nevoie de mine aici, mă gândeam să mă duc acasă. Mi-a plăcut să mă joc de-a agentul federal, timp de o zi.

Molinari îmi zâmbi.

— Știi, speram să mai poți sta vreo câteva ore. Vino să iei cina cu mine.

Am rămas nemișcată și mi-am dat toată silința să mă prefac că propunerea lui nu avea niciun efect asupra mea, dar, cum părerea mea despre agenții federali nu se aplica în cazul lui, eram curioasă. Cine n-ar fi fost?

Însă câteva motive care să mă împiedice să-i accept invitația îmi răsunară numaidecât în minte. Ca de exemplu dosarele celor două crime care mă așteptau pe birou. Și faptul că Molinari era al doilea om din sistemul judiciar al statului.

Și, dacă nu cumva interpretam eu greșit furnicătura pe care-o simțeam pe șira spinării, mijlocul investigației unei

crime de o asemenea importanță nu era chiar cel mai bun moment de a doborî Zidul Chinezesc.

— Ai un avion spre San Francisco la ora unsprezece, zise Molinari. Ți promit că te duc la timp la aeroport. Haide, Lindsay!

Când mă văzu ezitând din nou, se ridică în picioare.

— Hei, dacă nici în cei de la Afaceri Interne nu poți să ai încredere... în cine să mai ai?

— Cu două condiții, am spus.

— Bine, admise directorul adjunct. Dacă se poate.

— Fructe de mare, am zis.

Pe chipul lui Molinari se contura un zâmbet.

— Cred că știu localul perfect...

— Și fără agenți FBI.

Molinari își dădu capul pe spate și izbucni în râs.

— Cel puțin pentru asta pot băga mâna în foc.

Capitolul 50

Localul perfect se dovedi a fi o cafenea numită Catch, pe Vine Street, care semăna cu Union Street de acasă, plină de restaurante cochete și de buticuri drăgălașe. Șeful de sală ne conduse la o masă retrasă, undeva în spate.

Molinari mă întrebă dacă-l las pe el să aleagă vinul și comandă un Pinot Noir din Oregon. Îmi spuse că era un adevărat gurmand și că dintr-o viață normală cel mai mult îi lipsea faptul că nu mai avea timp să stea acasă și să-și facă de lucru prin bucătărie.

— Și vrei s-o cred pe-asta? l-am întrebat rânjind.

Râse cu poftă.

— M-am gândit că merită să-ncerc.

Când sosi vinul, am ridicat paharul.

— Îți mulțumesc că m-ai susținut astăzi.

— N-ai pentru ce să-mi mulțumești, zise Molinari. Mi s-a părut că ai dreptate.

Am comandat, după care am vorbit despre orice, în afară de serviciu. Îi plăcea sportul – lucru care nu mă deranja –, dar îi plăceau și muzica, istoria și filmele vechi. Mi-am dat seama, în timp ce râdeam și-l ascultam, că timpul se scurgea lin și că, preț de câteva momente, toate grozăviile păreau la milioane de kilometri depărtare.

În cele din urmă, îmi spuse că are o fostă soție și o fiică în New York.

— Credeam că toți angajații la FBI au o soțioară care-i așteaptă acasă, am spus.

— Am fost căsătoriti timp de cincisprezece ani și am divorțat de patru. Isabel a rămas în New York când eu am

primit slujba de la Washington. La început, trebuia să fie o singură misiune. Oricum, zise, zâmbind nostalgic, ca în multe alte cazuri, acum aş proceda altfel, dacă aş mai putea. Dar tu, Lindsay?

— Şi eu am fost măritată, am zis.

Apoi m-am trezit spunându-i lui Molinari povestea mea.

Cum mă căsătorisem imediat ce terminasem şcoala şi divorţasem patru ani mai târziu. Fusese vina lui? A mea? Ce mai conta acum?

— Am fost la un pas s-o fac din nou, acum doi ani... dar n-a fost să fie.

— Se mai întâmplă, zise el oftând. Poate-i mai bine, uneori.

— Nu. A murit. În timp ce lucra la un caz.

— Oh... zise Molinari, şi mi-am dat seama că se simţea puţin stânjenit.

Apoi făcu un gest minunat. Îşi puse mâna pe braţul meu – nimic prea îndrăzneţ sau nepotrivit – şi mă strânse uşor, după care şi-o retrase.

— Adevărul e că n-am prea mai ieşit în ultima vreme, am zis şi am ridicat ochii. Apoi, într-o încercare de a reînvia atmosfera, am chicotit. E cea mai bună invitaţie pe care-am primit-o în ultimul timp.

— E valabil şi pentru mine, zise Molinari şi-mi zâmbi. Deodată, începu să-i sune celularul. Îşi duse mâna la buzunar. Scuză-mă...

Oricine-ar fi fost, părea că are multe de spus.

— Desigur... Sigur, domnule, repeta Molinari întruna.

„Până şi directorul adjunct avea un şef!”

Apoi spuse:

— Am înţeles. O să vă raportez de îndată ce voi afla ceva.

Da, domnule. Mulţumesc foarte mult.

Băgă telefonul înapoi în buzunar.

— De la Washington... se scuză.

— De la Washington? Adică *directorul* de la Afaceri Interne?

Mă amuzam să mi-l imaginez pe Molinari parte într-o structură ierarhică.

— Nu.

Dădu din cap și mușcă din pește.

— De la Washington, adică de la Casa Albă. Am vorbit cu vicepreședintele Statelor Unite. Vine la întrunirea din San Francisco.

Capitolul 51

Nimeni nu mă lasă pe mine cu gura căscată.
— Dacă n-aș fi locotenent la Omucideri, am spus, poate că te-aș mai crede. Adică tu-mi spui că tocmai te-a sunat vicepreședintele?

— Aș putea să apăs *69 și să-ți arăt, dar cred că e important să începem să avem mai multă încredere unul în altul.

— Asta facem în seara asta? l-am întrebat zâmbindu-i fără să vreau.

Indiferent ce începea să se întâmple, ceva înăuntrul meu parcă-mi strivea coastele, ca niște tobe în *Sunshine of Your Love*. Simțeam fiecare broboană de sudoare de la rădăcina părului. Puloverul începuse să mă întepe. Molinari îmi amintea de Chris.

— Sper că începem să avem încredere unul în celălalt, zise el în cele din urmă. Să ne oprim aici, momentan, Lindsay.

— Am înțeles, să trăiți! am răspuns.

Achită nota, apoi mă ajută să-mi îmbrac haina. I-am atins brațul și, ei bine, au ieșit scânteii. M-am uitat la ceas. 21.30.

Mai aveam patruzeci de minute să ajung la aeroport și să prind avionul spre San Francisco.

După ce am ieșit din restaurant, am făcut câțiva pași pe

Vine Street. Nu acordam prea multă atenție magazinelor.

Noaptea era răcoroasă, dar foarte plăcută. Ce făceam eu aici? Ce făceam amândoi?

— Lindsay, spuse el în cele din urmă, privindu-mă în ochi. N-aș vrea să spun ceea ce nu trebuie...

Nu eram sigură că voiam să aud continuarea.

— Șoferul meu ne așteaptă în capătul străzii dacă vrei să... Dar să știi că mai e un avion și la șase dimineața.

— Ascultă...

Am vrut să-i ating brațul, dar n-am făcut-o. Nici măcar n-aș putea spune de ce.

— Joe, zise el.

— Joe, am spus, zâmbindu-i. Asta înțelegi tu prin „în particular”?

Îmi luă geanta și zise:

— Mă gândeam doar că ar fi păcat să-ți fi cărat degeaba după tine un al doilea rând de haine.

„Am încredere în el”, îmi spuneam. Totul la Joe Molinari inspira încredere. Și, cu siguranță, îl plăceam. Dar nu eram încă sigură că povestea asta era o idee bună și, pentru moment, asta era tot ce-mi trebuia să știu.

— Cred c-o să te las să crezi că sunt un pic mai greu de cucerit decât sunt de fapt, am zis, mușcându-mi buza, și o să iau avionul de 11.

— Înțeleg, zise el dând din cap. Nu crezi că e o idee bună.

— Nu e vorba de asta, i-am spus, atingându-i mâna. Doar că nu am votat pentru administrația voastră...

Molinari râse cu poftă.

— Aș vrea totuși să menționez că nu m-a deranjat propunerea ta.

Și asta îl făcu să zâmbească.

— Se face târziu, spuse el. Eu mai am câte ceva de rezolvat aici. O să ne vedem cât de curând.

Apoi îi făcu semn mașinii să vină. Lincoln-ul negru se apropie. Șoferul se dădu jos și-mi deschise portiera. Deși nu eram încă absolut sigură că era bine ce făceam, m-am urcat în mașină.

Deodată, mi-am amintit ceva și am coborât fereastra.

— Hei, nu mi-ai spus ce avion am!

— E totul aranjat, zise Molinari.

Îmi făcu cu mâna și se întoarse. Mașina începu să se îndepărteze.

Odată ajunși pe șosea, am închis ochii și-am început să depăn în minte întreaga zi, insistând asupra cinei cu Molinari.

După o vreme, șoferul spuse:

— Am ajuns, doamnă.

Am privit pe geam și am văzut că eram într-o parte izolată a aeroportului. V-am spus că nimeni nu mă poate lăsa cu gura căscată. Pe pista de decolare mă aștepta același Gulfstream G-3 cu care zburasem de dimineață.

Capitolul 52

Jill planificase totul. Și, în mintea ei, lucrurile mergeau bine.

Venise acasă devreme și pregătise una dintre mâncărurile preferate ale lui Steve – *coq au vin*. Adevărul era că, în afară de vreo zece feluri de preparate din ouă, asta era singura mâncare pe care știa s-o facă – mă rog, singura pe care știa s-o gătească bine.

Poate că, în seara aceasta, vor putea discuta despre ceea ce era de făcut. O prietenă îi recomandase un terapeut, și Steve îi promisese că, de data asta, chiar o să meargă.

Legumele sfârâiau în tigaie și tocmai se pregătea să adauge vinul, când Steve veni acasă. Dar, în timp ce urca scările, păru că privește direct prin ea.

— Ia te uită! zise el. Parcă am fi cuplul fericit din reclamele la detergenți.

— Mă străduiesc, spuse Jill.

Purta o pereche de blugi mulați și un tricou cu decolteu în V și își lăsase părul despletit pe umeri, cum îi plăcea lui.

— Un singur lucru nu se potrivește, zise Steve aruncând ziarul din mână. Eu ies în oraș.

Jill simți că i se strânge stomacul.

— De ce? Uită-te la mine, Steve! Chiar mi-am dat osteneala...

— Frank vrea să negocieze o propunere cu mine.

Steve întinse mâna spre coșul de fructe și luă o piersică.

O parte din el părea că jubilează, că se bucură la gândul că îi stricase seara.

— Nu poți să-l vezi pe Frank mâine, la birou? Ți-am spus că vreau să discut ceva cu tine. Ai fost de acord. Uite câtă mâncare am făcut...

Steve mușcă din piersică și râse.

— Vii și tu o dată acasă înainte de opt și-ți intră-n cap să faci pe Alice în *The Brady Bunch*, și eu sunt de vină că ți-am stricat scenariul?

— Nu-i un scenariu, Steve.

— Vrei să discutăm – mai mușcă o dată din piersică –, dă-i drumul! În caz că ai uitat, din banii mei se plătesc toate toanele tale. Și, în ultima vreme, singurul lucru pe care-l văd mai rar decât pe Regina de Gheață dispusă să facă sex e o afacere care promite. Având în vedere șansele, rămân cu afacerea.

— Ești de-a dreptul crud! zise Jill privindu-l fix; făcea eforturi să nu-și piardă cumpătul. Încercam să fac ceva drăguț.

— Este ceva drăguț, răspunse Steve, ridicând din umeri și mușcând din nou din piersică. Și, dacă te grăbești, s-ar putea s-o mai găsești încă pe vreuna dintre prietenele tale, ca să te bucuri de acest moment special.

Jill își văzu imaginea reflectându-se în fereastră. Deodată, se simțea ridicol.

— Ești incredibil de moji.

— Vai, tu! se smiorcăi Steve.

Jill lăsă spatula din mână și împrășcă cu grăsime toată teigheaua.

— Chestia aia pe care tocmai ți-a venit s-o redecorezi e o placă de marmură de cinci mii de dolari.

— Să te ia toți dracii! strigă Jill, și ochii începură să i se umple de lacrimi. Uite ce încercam să fac pentru tine! Totul era distrus. Oricum, de ce anume mai încerca ea să se agațe? Mă înjosești. Mă critici. Mă faci să mă simt de tot rahatul.

Vrei să ieși pe ușa aia? *N-ai decât!* Dispari din viața mea!

Oricum, toată lumea mă consideră nebună fiindcă încerc să mai salvez relația asta.

— *Toată lumea?*

Jill văzu veninul din ochii lui, odată ce butonul fusese apăsat. O apucă de braț și o strânse cu putere, forțând-o să se prăbușească pe podea.

— Le lași pe cățelele alea să-ți conducă viața! *Eu* îți conduc viața! *Eu*, Jill...

Jill își stăpâni din nou lacrimile.

— Pleacă, Steve. S-a terminat!

— O să se termine când o să-ți spun eu că se termină, zise și izbi cu pumnul în perete, foarte aproape de fața ei. Când o să-ți fac viața atât de insuportabilă încât o să te rogi de mine să plec. Și-ți promit că o să plec, Jill. Până atunci, așa o să stea lucrurile. Nu s-a terminat nimic, scumpa mea. Lucrurile abia acum încep să devină interesante.

— Ieși! zise ea și se trase din strânsoarea lui.

Steve își încleștă pumnul, dar ea nu se mișcă. De data asta, nu! Nici măcar nu clipi. Steve făcu o mișcare rapidă, de parcă ar fi vrut s-o lovească, dar Jill rămase pe loc.

— Pleacă, Steve, zise din nou.

Din fața lui Steve păru că se scurge tot sângele.

— Cu plăcere, zise el, retrăgându-se.

Mai luă o piersică din coș și o șterse de cămașă. Mai rânji o ultimă dată, uitându-se la dezastrul de pe masa de gătit.

— Ai grijă să-mi păstrezi resturile.

Imediat ce auzi ușa închizându-se la parter, Jill izbucni în lacrimi. Asta fusese! Nu știa dacă s-o sune pe Claire sau pe

Lindsay. Mai întâi, trebuia să facă neapărat ceva. Scoase un exemplar de Pagini Aurii dintr-un bufet din bucătărie și-ncepu să îl răsfoiască, tastând la repezeală primul număr pe care-l găsi.

Mâna îi tremura, dar, de data asta, nu mai exista cale

de întoarcere.

„Răspundeți odată... vă rog!”

— Slavă Domnului! zise când, în sfârșit, auzi o voce.

— Atelierul de lăcătuși Save-More...

— Executați și lucrări de urgență? întrebă Jill, cu hotărâre, dar și cu lacrimi în glas. Am nevoie să vină cineva chiar acum.

Capitolul 53

Indicatorul de mesaje clipea.

Trecuse deja de unu noaptea când am ajuns, în sfârșit, în apartamentul meu.

Mi-am aruncat haina de la costum pe un scaun și mi-am scos puloverul, după care am apăsat butonul „playback” de pe robotul telefonic.

17.28. Jamie, veterinarul Marthei. Putea să o ia a doua zi dimineață.

19.05. Jacobi. Voia să vadă ce mai fac.

19.16. Jill. Vocea îi tremura: „Trebuie să vorbesc cu tine,

Lindsay. Te-am sunat pe mobil, dar nu ai răspuns. Sună-mă, indiferent la ce oră ajungi acasă”.

23.15. Din nou Jill: „Lindsay? Sună-mă imediat ce ajungi. Nu dorm”.

Se întâmplase ceva. Am format numărul și mi-a răspuns la al doilea apel.

— Eu sunt. Am fost în Portland. E totul în regulă?

— Nu știi, zise ea, după care urmă un moment de tăcere. L-am dat afară pe Steve în seara asta.

Era să-mi scape telefonul din mână.

— Chiar ai făcut-o?

— De data asta, pe bune! S-a terminat, Lindsay.

— Oh, Jill...

Mi-am imaginat-o cum plânse toată noaptea, așteptând să ajung acasă.

— Ce ți-a făcut?

— Nu vreau să vorbesc acum despre asta, zise ea. Vreau doar să te asigur că n-o să se mai repete. L-am dat

afară,

Lindsay. Am schimbat yala.

— L-ai încuiat afară? Uau! Și unde e acum?

Jill râse, ce-i drept cam forțat.

— N-am nici cea mai vagă idee. A ieșit pe la șapte și, când s-a întors, pe la unsprezece jumate, l-am auzit lovind cu pumnii-n ușă. Ar fi meritat tot ce-am îndurat în ultimii zece ani doar să-i văd expresia feței când a constatat că nu i se mai potriveau cheile. O să treacă mâine pe-aici să-și ia lucrurile.

— Ești singură? N-ai sunat pe nimeni?

— Nu, răspunse ea. Te-am așteptat pe tine. Prietena mea.

— Vin imediat acolo, i-am spus.

— Nu, zise ea. Am luat ceva. Vreau să adorm. Mâine am proces.

— Sunt mândră de tine, Jilly.

— Și eu sunt mândră de mine. N-o să te deranjeze să mă ții de mână vreo două săptămâni de-acum încolo?

— Nimic nu m-ar bucura mai tare. Te sărut, scumpo.

Acum, hai, dormi puțin. Și primește un sfat de la un polițist: Ține ușa încuiată!

Am închis telefonul. Era aproape două dimineața, dar nu-mi păsa. Voiam să le sun pe Claire și pe Cindy și să le spun și lor.

„Jill l-a dat în sfârșit afară pe nenorocit!”

Capitolul 54

— **H**ei, locotenente! strigă Cappy Thompson, de îndată ce-am intrat în birou, a doua zi dimineața. Leeza Gibbons e pe fir. De la *Entertainment Tonight!* Vrea să știe dacă vă puteți vedea la prânz.

Făcusem greșeala să-l sun pe Jacobi din avion, și cred că dădusem nițel cam prea multe detalii despre cele petrecute în decursul zilei. Prin birou se auziră chicoteli înfundate.

Mi-am adus o cană cu apă fierbinte la birou. Un beculeț de la telefon pâlpâia. Am apăsat butonul.

— Ascultă, LT – era vocea lui Jacobi –, eu și soția ne gândeam să facem o excursie în Big Island, prin iulie. Crezi că ne poți aranja să folosim G 3-ul?

Am închis, nervoasă, telefonul și am aruncat un plic de Red Zinger în cană.

— Hei, LT, *la telefon!* strigă Cappy din nou.

De data asta, am ridicat receptorul și am zbierat:

— Uite ce e, nu m-am culcat cu el, nu i-am cerut eu să-mi pună la dispoziție avionul și, în timp ce voi stăteți degeaba aici și vă scârpițați la ouă, eu am reușit chiar să fac unele progrese în cazul celor două crime.

— Îți mulțumesc că m-ai pus la curent, zise Cindy, râzând.

— Dumnezeule! am plecat capul, lăsând sângele să mi se scurgă din cap.

— Mă crezi sau nu, n-am sunat să te trag de limbă. Am vești bune.

— Și eu am vești bune, am spus, gândindu-mă la Jill.

Zi tu prima!

Tonul lui Cindy era ușor impacientat, așa că mi-am imaginat că nu voia să-mi spună despre Jill.

— O să-ți sune faxul imediat.

Chiar atunci, Brenda îmi bătu la fereastră și-mi înmână hârtia pe care mi-o trimisese Cindy.

Încă un e-mail.

— Pe ăsta l-am găsit azi-dimineață, când am ajuns la birou, zise Cindy.

Am revenit cu picioarele pe pământ. De data asta, adresa de la care fusese trimis era MarionDelgado@hotmail.com.

Era un mesaj de un singur rând: „Nu am fost noi în Portland”.

Era semnat – *August Spies*.

Capitolul 55

— **T**rebuie să duc imediat asta sus, am zis sărind de pe scaun și aproape smulgând telefonul din perete.

Eram deja la jumătatea drumului spre biroul lui Tracchio, când mi-am dat seama că uitasem să-i spun lui Cindy despre Jill. Lucrurile se mișcau prea repede.

— E într-o ședință privată, m-a avertizat secretara. Mai bine ați aștepta.

— Nu pot să aștept, am spus, deschizând ușa de perete.

Tracchio era obișnuit să dau buzna la el în birou. Stătea cu fața spre mine, așezat la masa de conferințe. Era încadrat de alți doi bărbați, cu spatele la mine. Unul dintre ei era Tom Roach, reprezentantul local al FBI-ului.

Era să pic din picioare când am văzut că bărbatul celălalt era Molinari.

Mă simțeam de parcă m-aș fi izbit de un zid, din care aș fi ricoșat topăind precum coiotul din desenele cu Road Runner.

— Cât de curând, doamnă locotenent, zise Molinari, ridicându-se de pe scaun.

— Da, așa ai spus. Credeam că ai probleme urgente în Portland.

— Am avut, dar s-au aranjat. Și parcă aveam și aici un ucigaș pe care trebuia să-l prindem, nu-i așa?

Tracchio interveni în discuție:

— Tocmai voiam să te chemăm, Lindsay. Domnul director adjunct m-a informat cât de bine te-ai descurcat în Portland.

— La ce anume s-a referit? am întrebat, fixându-l pe Molinari.

— La uciderea domnului Propp, firește. Îmi făcu semn să iau loc.

— Ne-a spus că teoriile tale referitoare la aceste crime i-au fost de mare ajutor.

— Bine, am zis, întinzându-i lui Tracchio e-mailul lui Cindy. Înseamnă că asta o să vă placă foarte tare.

Tracchio citi ce scria pe pagină, apoi i-o pasă lui Molinari.

— A fost trimisă aceluiași reporter de la *The Chronicle*? întreabă.

— S-ar zice că și-a deschis o cameră de chat acolo, zise Molinari în timp ce citea. Ne-am putea folosi de asta. Tocmai îl întrebam pe șeful dunitale dacă n-ai putea lucra direct cu noi. Avem nevoie de cineva de-aici, de-al locului. Voi avea și eu nevoie de un spațiu unde să lucrez. Vreau să fiu chiar în mijlocul problemei, doamnă locotenent. În echipa dunitale, dacă se poate. În felul ăsta lucrez eu cel mai bine.

Privirile ni se întâlniră. Știam că nu era un simplu flirt. Era în joc securitatea națională.

— Vă vom găsi un birou, domnule. Chiar în miezul problemei.

Capitolul 56

Molinari mă aștepta pe coridor și, de îndată ce Roach dispăru în cabina liftului, i-am aruncat o privire dojenitoare, care voia să spună: „Cât de curând, hm?”

Mă urmă îndeaproape, coborând treptele spre biroul meu.

— Hei, trebuia să mă justific cumva în fața tipului ăluia de la biroul local al FBI-ului. Există tot felul de reguli... Știi asta.

— Oricum ar fi, mă bucur că ești aici, am zis, deschizându-i ușa, apoi lăsând-o să se închidă în urma noastră. N-am avut ocazia să-ți mulțumesc pentru avion. Așadar, mulțumesc.

L-am instalat pe Molinari în camera echipei noastre și i-am eliberat un birou micuț, la care să lucreze. Îmi spuse că refuzase ceva mai spațios și mai intim la etajul cinci, lângă biroul șefului.

Se dovedî că nu era chiar așa de rău să lucrăm mână în mână cu cei de la Departamentul Afacerilor Interne, deși Jacobi și Cappy mă priveau de parcă aș fi trecut în rândurile inamice.

În numai două ore, Molinari descoperi originea ultimului e-mail: un internet-cafe numit KGB Bar, în Hayward, foarte popular în rândurile studenților din Bay Area.

Aflase, de asemenea, cine era Marion Delgado, deținătorul ultimei adrese de e-mail.

Molinari îmi puse pe biroul un fax primit direct din computerele FBI-ului. Un articol vechi, dintr-un ziar, cu

fotografia înnegrită a unui puști știrb, care rânjea, îmbrăcat într-o salopetă de fermier, și care ținea în mână o cărămidă.

— Marion Delgado. Un puști de cinci ani care, în 1967, a făcut să deraieze un tren de marfă din Italia, aruncând o cărămidă pe șine.

— Ai vreun motiv să crezi că lucrul ăsta este important pentru investigația noastră? l-am întrebat.

— Marion Delgado a fost un adevărat strigăt de luptă pentru revoluționarii din anii șaiszeci, zise Molinari. Un copil de cinci ani care a reușit de unul singur să oprească un tren. Numele lui a devenit o parolă care să le pună bețe-n roate agenților sub acoperire. FBI-ul asculta telefoane peste telefoane, încercând să-și infiltreze oameni printre cei din Weathermen. Au interceptat sute de mesaje de la Marion Delgado.

— Ce vrei să spui? Că unul dintre foștii Weathermen e în spatele balamucului ăstuia?

— N-ar strica să facem o listă cu numele membrilor cunoscuți din acea vreme, care n-au fost arestați.

— E o idee bună, am zis, în timp ce-mi deschideam sertarul și-mi scoteam pistolul. Până atunci, eu fac o plimbare până la KGB Bar. Vrei să vii cu mine?

Capitolul 57

În lunga tradiție a localurilor anticulturale, unde un polițist este la fel de bine primit ca un recrutar pentru ACLU¹ la o convenție de skinheads, KBG Bar stabilea o nouă limită inferioară. Înăuntru, erau niște bănci înguste, de lemn, pe care indivizi certați cu societatea se înghesuiau în fața monitoarelor. Mai erau și încă vreo câteva exemplare de derbedei, care trăgeau din niște chiștoace de țigară, lângă bar. Nimic altceva nu-mi atrase atenția, la început.

— Ești sigur că te simți în stare? am mormăit către Molinari. Mi-ar fi cam greu să explic mai sus cum ți-ai turtit fața pe-aici.

— Uیți că am fost procuror în New York, zise Molinari pășind înainte. Ador porcăriile astea.

M-am îndreptat spre barman, un tip slăbănog, cu față de șoarece, cu un tricou mulat, cu ambele brațe încărcate de tatuaje și cu părul foarte lung, prins în coadă. După aproximativ cincisprezece secunde în care nu m-a băgat în seamă, m-am aplecat peste teighea și i-am atras atenția.

— Eram în trecere și ne întrebam dacă n-am putea găsi pe cineva care să ne susțină organizația de intrajutorare din Chad.

Nu i-am putut smulge nici umbra unui zâmbet. Îi turnă o bere unui tip de culoare cu o bonetă africană, care se așezase două scaune mai încolo.

— Bine, bine, suntem polițiști – am zis, renunțând să mă mai prefac. Ne-ai ginit din prima.

— Îmi cer scuze, dar acesta e un club privat, zise

¹ American Civil Liberties Union – Uniunea Americană pentru Drepturile Civile

barmanul. Arătați-mi carnetele de membru.

— Hei, parc-ar fi Costco! am zis, uitându-mă la Molinari.

— Da, parc-ar fi Costco, rânji barmanul.

Molinari se aplecă, cuprinzându-l cu brațul pe tipul cu coadă, în timp ce acesta se pregătea să mai scoată niște bere. îi trânti sub nas o insignă argintie, pe care erau scrise cuvintele: DEPARTAMENTUL AFACERILOR INTERNE.

— Ascultă-mă cu mare atenție! Un singur telefon și, în doar zece secunde, o echipă de agenți federali o să dea buzna aici și o să distrugă întregul local cu bastoanele. Mă uit în jur și văd că ai o grămadă de computere, de vreo cincisprezece, douăzeci de mii de dolari. Știi cât de neîndemânatici pot fi polițiștii când manevrează probe atât de grele și de voluminoase. Dar noi nu vrem decât să-ți punem câteva întrebări.

Tipul cu coadă se holba la el.

— Ce zici, Six-pack, interveni negrul cu boneta africană.

Date fiind circumstanțele, cred că putem renunța la legitimațiile de membru, de data asta.

Se întoarse cu fața spre noi adresându-ne un rânjet cum nu se poate mai amabil și zise, cu un puternic accent britanic:

— Amir Kamor. Six-pack își exprima doar dorința de a menține clientela localului la obișnuitele ei standarde înalte. Nu este nevoie de amenințări. Vă rog, vă pot invita în biroul meu?

— *Six-pack?* am zis, uitându-mă la barman și dându-mi ochii peste cap. *Foarte ingenios!*

Undeva, în spate, era o cabină înghesuită, în care abia încăpea un birou. Pereții erau acoperiți cu afișe și anunțuri – manifestări activiste, mitinguri pentru abolirea sărăciei, SIDA în Africa...

I-am întins lui Amir Kamor legitimația de locotenent la

Omucideri, și el dădu din cap, de parcă ar fi fost impresionat.

— Ați spus că vreți să-mi puneți câteva întrebări.

— Ați fost aici aseară, domnule Kamor? am început. În jurul orei zece?

— Sunt aici în fiecare seară, doamnă locotenent. Știți cum e în afacerile cu mâncare și băutură. Totul depinde de mâna care scrie în registru.

— S-a trimis un e-mail de aici aseară, la zece și trei minute.

— În fiecare seară se trimit mesaje de aici. Oamenii ne folosesc ca pe o sursă de a-și transmite ideile. Asta facem noi, transmitem idei.

— Aveți vreo modalitate de a stabili cine a fost aici? Ați văzut vreo persoană mai puțin obișnuită?

— Toți oamenii care vin aici sunt departe de a fi obișnuiți, zise Kamor rânjind; nimeni nu râse la gluma lui. Pe la ora zece spuneți... Localul era plin. M-ar putea ajuta dacă mi-ați spune pe cine căutați sau ce anume a făcut.

Am scos fotografia lui Wendy Raymore și schița femeii care-l însoțise pe George Bengosian. Kamor le examina cu atenție, încrețindu-și fruntea lată. Oftă adânc.

— Poate că le-am văzut în decursul anilor sau poate că nu. Clienții noștri vin și pleacă.

— Bine, atunci poate că recunoști pe cineva de-aici.

Am scos fotografiile FBI, din Seattle. Le întoarse una câte una, mulțumindu-se să dea din cap.

Apoi l-am văzut privind una cu mai multă atenție și clipind.

— Recunoști pe cineva?

— A fost doar o idee, zise el, dând din cap. Dar nu prea cred... Sincer.

— Nu, ai recunoscut un chip. Cine-a fost?

I-am înșirat, una câte una, fotografiile pe birou.

— Amintiți-mi, doamnă locotenent, zise Kamor, ridicând privirea. De ce aș vrea să ajut poliția în această

problemă?

Statul vostru e construit pe corupție și lăcomie. Voi, cei care-i implementați legile, stați la însăși temelia lui.

— Îți dau eu un *motiv*, zise Molinari, apropiindu-și foarte tare fața de chipul speriat a lui Kamor. Din punctul meu de vedere, nu dau doi bani pe tâmpeniile cu care vă dați voi în stambă, dar ar trebui să știi sub ce acuzații pot intra aceste infracțiuni. Aici nu e vorba doar de o simplă tănuire de informații, domnule Kamor. Aici avem de a face cu trădare și conspirație la terorism. Mai uită-te o dată la fotografiile alea.

Te rog.

— Crede-mă, domnule Kamor, am zis, întâlnindu-i privirea. Nu vrei să fii în niciun fel implicat în povestea asta.

Venele de pe gâtul patronului de bar începură să se umfle. Coborî privirea și se apucă să frunzărească din nou fotografiile.

— Poate... Nu știu... mormăi el. După o clipă de ezitare, scoase una. Arată altfel acum. Are părul mai scurt, nu mai arată ca un hippie. Și are barbă. A fost pe-aici.

Stephen Hardaway. Alias Morgan Bloom. Alias Mal Caldwell.

— E un obișnuit al locului? Cum dăm de el? E foarte important.

— Nu știu, zise Kamor dând din cap. Țsta e adevărul. Îmi amintesc că l-am văzut o dată sau de două ori, cu ceva timp în urmă. Cred că a venit de undeva din nord. Și încă ceva... zise Kamor înghițind. Să țineti minte asta, data viitoare când mai dați buzna aici și mă amenințați că mă privați de drepturile mele. Mai scoase o fotografie din pachet. Încă un chip pe care-l recunoscuse. Pe asta am văzut-o aici, aseară.

Ne uitam la fotografia lui Wendy Raymore, bona.

Capitolul 58

De-ndată ce ne-am urcat în mașină, am bătut palma cu Molinari, într-un gest spontan și copilăresc, plin de entuziasm.

Director adjunct sau nu, se descurcase într-un mod cum nu se poate mai impresionant.

— Ai fost bun, Molinari.

Abia îmi puteam stăpâni zâmbetul, când îmi aminteam cuvintele lui: „Știi cât de neîndemânatici pot fi polițiștii când manevrează probe atât de grele și de voluminoase”.

Privirile ni se întâlneau și, dintr-odată, simțeam din nou acea atracție și stare de neliniște. Am băgat mașina în viteză.

— Nu știi care e procedura cu oamenii tăi, am spus, dar cred c-ar trebui să începem prin a verifica treaba asta.

Molinari formă numaidecât numărul de la biroul lui și ceru informații despre Hardaway și despre celelalte nume cunoscute. Am primit numaidecât răspunsul. Dosarul din Seattle conținea multe antecedente criminale. Posesie ilegală de arme, furturi de arme, jafuri bancare... Până a doua zi dimineată, aveam să știm totul despre el.

Brusc, mi-am dat seama că n-avusesem nicio veste de la Jill.

— Trebuie să dau un telefon, i-am spus lui Molinari, începând deja să formez numărul.

Intră mesageria vocală a lui Jill.

— „Bună ziua, sunt procuror general Jill Bernhardt...”

La naiba! De obicei, Jill își ținea telefonul deschis. Dar mi-am amintit că-mi spusese că o aștepta o zi grea la tribunal.

— Sunt eu, Lindsay. E ora două. Pe unde-ai fost? Aș fi

vrut să spun mai multe, dar nu eram singură. Sună-mă. Vreau să știu ce mai faci.

— S-a întâmplat ceva? zise Molinari, când am închis.

Am dat din cap.

— O prietenă... Și-a dat soțul afară noaptea trecută. Trebuia să stăm de vorbă. Tipul s-a dovedit a fi un adevărat nemernic.

— În cazul ăsta, zise Molinari, norocul ei că are o prietenă polițistă.

Gândul ăsta mă amuză. Jill, norocoasă să aibă o prietenă polițistă. M-am gândit să încerc și la birou, dar știam că mă va suna ea, de îndată ce va deschide telefonul.

— Crede-mă, se poate descurca foarte bine și singură.

Am început să urcăm pe Bay Bridge. Nici măcar nu trebuia să folosim sirena. Nu era niciun pic de trafic în oraș.

— Ape line, am zis. Am prins un moment liniștit. În sfârșit!

— Ascultă, Lindsay... Molinari se întoarse spre mine. Tonul i se schimbă. Ce-ai zice să ieși cina cu mine în seara asta?

— Cina?

M-am gândit, preț de-o clipă, apoi, m-am întors spre el.

— Cred că știm amândoi că n-ar fi chiar cea mai bună idee.

Molinari dădu resemnat din cap, ca și când nu mai știa ce să spună.

— Totuși, amândoi trebuie să mai și mâncăm... insistă, zâmbind stângaci.

Deși aveam mâinile pe volan, am simțit cum încep să-mi transpire palmele. Doamne! Aveam sute de motive cu care să mă conving că nu era deloc o idee bună. Dar, la dracu'! La urma urmei, trebuie să mai și trăim!

M-am uitat spre Molinari și-am zâmbit.

— Trebuie să mai și mâncăm.

Capitolul 59

Ultimul e-mail mai că o dădu pe spate pe Cindy. Pentru prima dată, făcea ea însăși parte din poveste, nu doar o scria.

Și era puțin cam speriată. Cine o putea învinui, cu toate câte ce se petreceau? Dar, pentru prima oară în cariera ei, avea senzația că făcea și ea un lucru bun. Și tocmai ideea asta o încânta. Trase cu putere aer în piept și se uită pe monitorul computerului.

„Nu am fost noi în Portland”, spunea mesajul.

Dar de ce nu acceptau crima? De ce o negau în doar șase simple cuvinte, și-atât?

Ca să se diferențieze! Ca să separe cruciada lor de ucigașul care-i imita. Asta părea evident. Însă nodul pe care-l simțea tot mai puternic în stomac îi spunea că, poate, era ceva mai mult.

Poate că se gândea ea prea departe, dar dacă... Ideea-i veni din senin, fără niciun fel de temeii. Dacă în spatele acestui mesaj nu era o simplă negare, ci mai mult de atât.

O conștiință?

„Nu, asta-i o nebunie!” își zise. Indivizii ăștia aruncaseră în aer casa lui Morton Lighttower, cu tot cu nevasta și cu copiii lui. Turnaseră o otravă înfiorătoare pe gâtul lui Bengosian.

Dar o cruțaseră pe micuța Caitlin...

Mai era ceva... Bănuia că persoana cu care corespunda ar putea fi o femeie. Făcuse referire la „surorile ei de suferință” și alesese să-i scrie tocmai ei. Erau o sumedenie de reporteri în oraș. De ce tocmai ea?

Cindy se gândea că, dacă persoana asta avea măcar o

fărămă de umanitate în ea, ar putea încerca să se folosească de asta. Să o sensibilizeze. Să o facă să-i divulge ceva. Un nume, un loc. Poate că bona era cea care scria și poate că ea încă mai avea inimă.

Cindy își trosni degetele și se aplecă peste tastatură. Așadar...

Spune-mi, de ce faci toate astea? Eu cred că ești femeie. Nu-i așa? Există și metode mai bune de a-ți atinge țelurile. Nu trebuie să omori oameni pe care întreaga lume îi crede nevinovați. Mă poți folosi pe mine. Îți pot transmite eu mesajul. Te rog... Ți-am spus că sunt dispusă să te ascult. Și te ascult... Folosește-mă pe mine. Te rog... Nu mai omori pe nimeni.

Reciti ce scrisese. Avea puține șanse de reușită. Foarte puține.

În timp ce privea îndelung mesajul, simți că, dacă îl va trimite, va intra cu adevărat în poveste, că întreaga ei viață se va schimba.

— *Sayonara*, își șopti vechii ei vieți – o viață în care observase și consemnase evenimentele în mod pasiv. Apoi apăsă pe „send”.

Capitolul 60

Mi-a fost greu să lucrez restul zilei. Am avut o ședință de o oră cu Tracchio, iar Jacobi și Cappy au mers prin barurile din Berkeley cu fotografia lui Hardaway. Din când în când, atunci când mă gândeam la seara care avea să urmeze, mintea mi-o lua razna și inima începea să-mi bată mai tare. Dar, cum spusese și Joe Molinari, trebuia să mai și mâncăm.

Mai târziu, acasă, sub duș, inspirând parfumul de lavandă în timp ce mă curățam de mizeria de peste zi, un zâmbet vinovat mi se strecură pe față.

„Uită-te la mine! Parcă aș fi o fetiță la prima întâlnire.”

Am făcut, repede, un pic de ordine; am aranjat cărțile în bibliotecă; m-am uitat la puiul care se frigea în cuptor; am hrănit-o pe Martha; am așezat masa cu fața spre golf. Apoi mi-am dat seama că încă nu promisem nicio veste de la Jill. Era prea de tot! Încă înfășurată în prosop și cu părul ud, am sunat-o încă o dată.

— Hai, că ești ridicolă, zău! Sună-mă odată! Vreau să știu cum te simți.

Tocmai mă pregăteam s-o sun pe Claire, să o întreb dacă ea vorbise cu Jill, când se auzi soneria. Cea de la ușă!

„La naiba! E doar 19.45.”

Molinari venise mai devreme.

Mi-am mai aruncat un prosop pe cap și-am început să topăi, impacientată – am redus intensitatea luminii, am mai scos un pahar de vin... în cele din urmă, m-am dus la ușă.

— Cine-i acolo?

— Echipa de recunoaștere de la Afaceri Interne! strigă Molinari.

— Ai venit mai devreme, domn de la Afaceri Interne! Tu nu știi să suni la interfon, înainte să apari în fața ușii?

— De obicei, noi trecem peste astfel de detalii.

— Uite ce e, te las să intri. Dar să nu te uiți! Nu-mi venea să cred că stăteam în fața ușii, doar cu un prosop pe mine.

Deschid ușa...

— Am închis ochii.

— Sper că nu minți.

Martha apăru lângă mine.

— Am un câine care nu lasă pe nimeni să se-atingă de mine.

Am descuiat ușa și-am deschis-o încet.

Molinari stătea în prag, cu haina de la costum aruncată pe-un umăr. Avea un buchet de narcise galbene și ținea ochii deschiși.

— Mi-ai promis!

Am făcut un pas înapoi, roșind.

— Nu-i cazul să roșești.

Molinari stătea în pragul ușii, zâmbind.

— Ești superbă.

— Ea e Martha, am spus. Să te porți frumos, Martha. Altfel, Joe o să te trimită valvârtej într-un adăpost pentru câini din Guantanamo. L-am văzut la lucru.

— Bună, Martha.

Molinari se lăsă pe vine. Îi masă capul, între urechi, până când închise ochii.

— Și tu ești superbă, Martha.

Molinari se ridică. Mi-am strâns și mai tare prosopul în jurul corpului. Un zâmbet îi răsări în colțul gurii.

— Crezi că Martha s-ar supăra dacă ți-aș spune că mor să văd ce se-ascunde sub prosop?

Am scuturat din cap, și prosopul cu care-mi acoperisem părul căzu pe jos.

— Ce zici de asta?

— Nu-i chiar ceea ce voiam eu să spun, zise Molinari.

— Cât timp stați voi de vorbă, am zis, retrăgându-mă cu spatele, eu mă duc să mă îmbrac. Am vin în frigider și votcă și whisky în bar. Și mai am și un pui în cuptor, dacă simți nevoia să-l ungi cu untură...

— Lindsay, spuse Molinari.

M-am oprit.

— Da?

Făcu un pas spre mine. Inima îmi stătu în loc – cu excepția părților care băteau cu putere, nebunește.

Își puse mâinile pe umerii mei. Am simțit că mă străbate un fior, apoi că mă topesc în mâinile lui. Își apropie fața de a mea.

— În cât timp ai spus că e gata puiul ăla?

— Patruzeci de minute.

Până și părul de pe mâini mi se zburlise.

— Cam pe-acolo...

— Păcat... zise Molinari zâmbind. Dar va trebui să-ajungă.

Și, uite-așa, mă sărută. Avea o gură puternică și, de-ndată ce-mi atinse buzele, m-am simțit străbătută de un val de căldură. Îmi plăcea sărutul lui, și l-am sărutat, la rândul meu. Își coborî mâinile pe spatele meu și mă trase aproape de el. Și atingerea lui îmi plăcea. La naiba! Îmi plăcea *el*.

Prosopul de baie îmi căzu pe jos.

— Trebuie să te avertizez, am zis. Martha face foarte urât când cineva nu se poartă frumos cu mine.

L-am văzut uitându-se spre Martha, care stătea pe jos, făcută ghem.

— Eu cred că mă port foarte frumos.

Capitolul 61

Joe Molinari stătea cu fața spre mine, iar cearsăfurile de pe pat erau mototolite și împrăștiate în jurul nostru. Remarcasem că, de aproape, arăta chiar mai bine. Avea ochii albastru-închis, cu o scânteiere plăcută.

Mi-e greu să descriu cât de bine mă simțeam, cât de natural părea totul, cât de firesc. Fiorii care-mi treceau prin șira spinării erau neașteptați, dar, cu siguranță, plăcuți. Trecuseră doi ani de când simțisem ultima dată așa ceva, și atunci fusese, ei bine... altfel. Nu știam totul despre Molinari. Cine era el, în afara biroului? Care era viața lui, la el acasă? Adevărul era că, în clipa asta, nici nu-mi păsa. Mă simțeam bine și atât. Era suficient.

— Poate că o să ți se pară un moment ciudat pentru întrebarea asta, am zis, dar care e situația ta personală, de fapt?

Molinari inspiră adânc.

— Nu-i prea complicat... De obicei, mă mulțumesc să mă prostesc cu stagiarele și cu subordonatele pe care le întâlnesc în timpul anchetării diverselor cazuri.

Zâmbi.

— Haide, am zis, ridicându-mă în capul oaselor. E o întrebare legitimă.

— Sunt divorțat, Lindsay. Mă mai întâlnesc cu femeii, din când în când. În măsura în care-mi permite timpul. Îmi mângâie părul. Dacă te gândești cât de des se întâmplă asta...

— Ce vrei să spui prin „asta”?

— Știi tu, *asta!* Ce facem noi. În timp ce suntem în

misiune. Molinari se întoarse cu fața la mine. Ca să nu existe niciun dubiu, sunt aici fiindcă în momentul în care ai intrat în cameră, în timpul acelei ședințe, ei bine... ceva s-a întâmplat. Și de atunci, singurul lucru care m-a impresionat mai mult decât cât de bine îți faci meseria a fost cât de bine arătai atunci când ți-am dat prosopul jos.

Am tras aer în piept și am privit în ochii lui atât de albaștri...

— Ai grijă să nu fii un nemernic, Joe Molinari.

Brusc, am sărit din pat.

— Dumnezeule, *cina!*

— Lasă puiul! zise Molinari zâmbind și trăgându-mă lângă el. *Nu trebuie* neapărat să mâncăm.

Se auzi telefonul. Ce mai era?

Primul meu impuls a fost să-l ignor. Am așteptat să răspundă robotul.

Se auzi vocea lui Claire, destul de impacientată.

— Lindsay, sunt îngrijorată. Răspunde, dacă ești acolo. Linds?

Am clipit, apoi m-am rostogolit spre noptieră și am bâjbâit după telefon.

— Claire, ce s-a întâmplat?

— Slavă Domnului că ești acasă!

Vocea-i era tensionată, neobișnuită pentru Claire.

— E vorba de Jill. Sunt la ea acasă, Lindsay. Nu-i aici.

— A avut un proces. Ai căutat-o la birou? Probabil lucrează până mai târziu.

— Normal c-am căutat-o la birou, mi-o reteză Claire. Jill n-a venit deloc azi.

Capitolul 62

Am sărit în picioare, nedumerită, dar și speriată. Nu înțelegeam.

— A spus că are proces, Claire. Sunt sigură de asta.

— *Chiar* a avut un proces, Lindsay. Doar că n-a apărut. Au căutat-o toată ziua.

M-am împins cu spatele în speteaza patului. Ideea că Jill lipsise de la muncă fără să anunțe nu-mi suna deloc bine.

— Nu e stilul lui Jill, am spus.

— Nu, răspunse Claire. Nu e deloc stilul lui Jill.

Dintr-odată, am început să mă îngrijorez.

— Claire, ai idee ce se petrece? Ce s-a întâmplat cu Steve?

— Nu, răspunse ea. Despre ce vorbești?

— Rămâi unde ești, am spus. Am închis telefonul și am stat o clipă. Îmi pare rău, Joe. Trebuie să plec.

Câteva minute mai târziu conduceam cu viteză maximă pe 23rd Street, spre Castro. Mă gândeam la diverse posibilități: Jill era deprimată. Avea nevoie să fie singură. Se dusese la părinții ei. Oricare dintre variante putea fi adevărată. Dar era imposibil, *imposibil*, ca Jill să nu apară la un proces.

În cele din urmă, am parcat în fața casei ei, din Buena Vista Park. Primul lucru pe care l-am remarcat a fost mașina lui Jill, Sapphire Blue 535, la intrare.

Claire mă aștepta la debarcader. Ne-am îmbrățișat.

— Nu răspunde, zise ea. Am sunat, am dat cu pumnii-n ușa.

Am privit în jur, dar n-am văzut pe nimeni.

— Nu-mi place să fac asta.

Apoi am spart un geam de la ușa din față și am deschis pe dinăuntru. Mă gândeam că și Steve ar fi putut să intre — cu ușurință.

Numaidecât, se porni alarma. Știam codul, 63442, numărul social al lui Jill. L-am format, încercând să-mi dau seama dacă alarma care se declanșase era un semn bun.

Am aprins un bec și-am strigat:

— Jill?

Apoi l-am auzit pe Otis lătrând. Labradorul maro apărui alergând din bucătărie.

— Hei, băiatule!

L-am mângâiat pe spate. Părea fericit să vadă o față cunoscută.

— Unde e mami? am întrebat.

De un lucru eram sigură. Jill nu l-ar fi părăsit niciodată. Pe Steve poate, dar nu pe Otis.

— Jill... Steve? am strigat prin casă. Sunt Lindsay. E și Claire cu mine.

Jill tocmai renovase casa, cu un an în urmă. Canapele cu model, pereții zugrăviți în culoarea pepenelui galben, o masă de cafea turcească, învelită în piele. Casa era întunecată și tăcută. Am căutat prin camerele cunoscute. Niciun răspuns.

Nici urmă de Jill.

Claire oftă și zise.

— Chiar că-ncep să-mi fac gânduri negre.

Am dat din cap și am strâns-o, ușor, de umăr.

— Și eu... Haide! i-am spus lui Claire. Mă duc să verific la etaj. Mergem împreună.

În timp ce urcam scările, nu-mi puteam scoate din minte imaginea lui Steve dând buzna din vreo cameră, ca într-un film de groază pentru adolescenți.

— Jill... Steve? am strigat din nou.

Mi-am pregătit arma, ca să fiu sigură.

Niciun răspuns. Luminile din dormitorul mare erau stinse.

Patul mare, cu baldachin, era făcut. Obiectele de toaletă și fardurile lui Jill erau în baie.

Când vorbisem ultima dată cu ea, tocmai voia să se culce.

Mă pregăteam să mă întorc pe coridor, când am văzut-o!

Servieta lui Jill.

Jill nu pleca nicăieri fără „biroul ei portabil”. Era o glumă de-a ei. Nici măcar la plajă nu se ducea fără să-și ia ceva de lucru.

Am luat o cârpă și am ridicat-o, încet, de mâner. M-am întâlnit cu Claire când am ieșit pe coridor. Se uitase prin celelalte camere.

— Nimic...

— Nu-mi place asta, Claire... Mașina ei e încă aici.

Am privit spre servietă.

— Și *asta...* A dormit aici, Claire, dar n-a mai plecat la lucru.

Capitolul 63

Nu aveam nici cea mai vagă idee cum să iau legătura cu Steve.

Era târziu – cine dracu’ știa unde stătea? Iar Jill nu lipsea decât de o zi. Era posibil să apară și s-o enerveze toată agitația asta. Nu aveam altceva de făcut decât să așteptăm, moarte de îngrijorare și, în cazul meu, cuprinsă de remușcări.

I-am telefonat lui Cindy, care a venit în cincisprezece minute. Claire l-a sunat pe Edmund și i-a spus că mai durează și că era posibil să lipsească toată noaptea.

Ne-am pus pe așteptat în casa lui Jill, ghemuite pe canapele. Există totuși posibilitatea să se fi răzgândit și să se fi dus după Steve, Dumnezeu știe unde.

În jur de ora unsprezece, îmi sună mobilul. Dar era doar

Jacobi, care-mi dădea raportul – nicio persoană din barurile din Berkeley prin care umblaseră nu-l recunoscuse pe Hardaway. Apoi am stat, fără să mai spunem nimic. Nici nu-mi amintesc când am ațipit.

M-am trezit de câteva ori în timpul nopții; mi se părea că aud zgomote.

— Jill?

Dar nu era ea.

A doua zi dimineață, la prima oră, m-am dus acasă. Joe făcuse patul și lăsase apartamentul foarte curat. Am făcut un duș și am sunat la birou să spun că întârziu.

O oră mai târziu, eram la biroul lui Steve, în Financial Center. Am lăsat Explorer-ul în mijlocul străzii. Când am împins ușile de la birou, de abia-mi mai puteam stăpâni

panica.

Steve era chiar acolo, la recepție. Era aproape tolănit peste recepționeră și sorbea o cafea, cu piciorul cocoțat, nonșalant, pe un scaun.

— Unde e Jill? l-am întrebat.

Probabil că l-am speriat, fiindcă și-a vărsat cafeaua pe cămașa roz, Lacoste.

— Ce dracu', Lindsay...! zise Steve, ridicând mâinile.

— În birou! i-am comandat, străfulgerându-l cu privirea.

— Domnule Bernhardt? întrebă recepționera.

— E-n regulă, Stacy, spuse Steve. E o prietenă.

„Vezi să nu!”

De-ndată ce am intrat în biroul lui, de pe colț, am trântit ușa.

— Te-ai țicnit, Lindsay? zise Steve.

L-am împins pe un scaun.

— Vreau să știu unde este, Steve!

— Cine, Jill?

Își întoarse palmele cu un aer vădit nedumerit.

— Nu mai face pe prostul cu mine, nenorocitul! Jill a dispărut. Nici măcar la muncă n-a fost ieri. Vreau să știu unde este.

— N-am nici cea mai vagă idee, spuse Steve. Cum adică a dispărut?

— A avut un proces ieri, Steve, am zis, ieșindu-mi din fire, și nu s-a prezentat la el. Așa o știi tu pe Jill? Și nici acasă n-a venit azi-noapte. Mașina ei e acolo. Și servieta la fel. *Cineva a intrat în casă!*

— Cred că n-ai înțeles prea bine, doamnă locotenent, zise Steve cu un râs batjocoritor. Jill m-a dat pe mine afară noaptea trecută. A schimbat yala Fortăreței Bernhardt.

— Nu te juca așa cu mine, Steve! Vreau să știu ce-ai făcut. Când ai văzut-o ultima dată?

— Acum două seri, la ora unsprezece, pe fereastra

sufrageriei mele, în timp ce dădeam cu pumnii în afurisita aia de ușă, încercând să intru în propria casă!

— Mi-a spus că trebuia să vii ieri-dimineată să-ți iei lucrurile.

Am zărit un fulger de mânie în ochii lui.

— Ce dracu' e ăsta, interogatoriu?

— Vreau să știu unde ți-ai petrecut noaptea de vineri, am zis, privindu-l fix, și tot ce ai făcut sâmbătă dimineața, înainte să vii la serviciu.

— Ce se petrece aici? Am nevoie de-un avocat, Lindsay?

Nu i-am răspuns la întrebare. M-am întors și am ieșit din birou. Speram din tot sufletul ca Steve să nu aibă nevoie de-un avocat.

Capitolul 64

Furie e prea puțin spus pentru a descrie emoțiile care mă sfâșiau în timp ce mă îndreptam spre Palatul de Justiție. Era ceva mai puternic decât furia. De câte ori mă uitam în oglinda retrovizoare și-mi zăream propriii ochi, mă gândeam: „Am mai văzut ochii ăștia!”

În timpul serviciului. Pe chipurile părinților și ale soților, când cineva apropiat lor era dat dispărut. Acea panică imposibil de descris în cuvinte, când simți că s-a petrecut ceva groaznic, dar nu știi încă exact ce.

„Fiți calmi, le spunem. Orice este posibil. E încă devreme.”

Și asta-mi repetam și eu, în gând, în timp ce mă înapoiam la birou: „Fii calmă, Lindsay. E posibil ca Jill să apară în orice clipă...”

Dar, de câte ori mă vedeam în oglinda retrovizoare, același gând îmi trecea prin minte – aceiași ochi!

Odată ajunsă la Palat, am sunat-o pe Ingrid Barros, menajera lui Jill, dar era plecată la școală, cu copiii, la o ședință cu părinții. I-am trimis pe Lorraine și pe Chin să scoțească strada lui Jill din Buena Vista Park și să afle dacă observase cineva ceva suspect. Am cerut chiar o listă cu apelurile efectuate către numărul de telefon al lui Jill.

Cineva trebuie s-o fi sunat. Cineva trebuie s-o fi văzut. Nu avea nicio logică să dispară așa, fără urmă. Țsta nu era stilul lui Jill.

Am făcut eforturi să mă concentrez asupra informațiilor despre Stephen Hardaway pe care le strânsesem pe parcursul zilei. FBI-ul îl căuta pe Hardaway de câțiva ani

și, deși nu era pe lista celor mai căutați criminali, începea să atragă din ce în ce mai multe bănuieli.

Crescuse în Lansing, Michigan. După liceu, se mutase în vest și urmase Colegiul Reed, din Portland. Cam de pe atunci a început să apară în sistem. În registrele din Oregon se găsea o arestare pentru acte de violență cu formă agravantă la o demonstrație anti-WTO de la Universitatea din Oregon.

Fusese suspect în jafuri de bancă în Eugene și Seattle. Apoi, în 1999, fusese prins în Arizona încercând să cumpere detonatoare de la un membru al unei bande locale, care se dovedise a fi un agent sub acoperire. Și, din acel moment, Stephen Hardaway dispăruse. Fugise, după ce fusese eliberat pe cauțiune. Se zvonise, la un moment dat, că era implicat într-o serie de jafuri armate în Washington și Oregon.

Așadar, știam că e înarmat, periculos și că-i place să arunce clădiri în aer.

De doi ani, nu se mai auzise nimic de el.

Pe la cinci, Claire bătu în ușa biroului.

— Simt că înnebunesc, Lindsay. Hai, vino să bei o cafea cu mine!

— Și eu simt că-mi pierd mințile, am zis, luându-mi poșeta. Poate c-ar trebui s-o chemăm și pe Cindy.

— Nu e cazul, zise, arătând spre capătul coridorului. E deja aici.

Am mers toate trei la un bufet de la etajul doi. La început, am stat fără să spunem nimic, amestecând cafeaua. Era o liniște de mormânt.

În cele din urmă, am tras aer în piept.

— Cred că suntem toate de acord că Jill nu a plecat nicăieri, așa, de nebună. Ceva s-a întâmplat. Cu cât acceptăm mai repede asta, cu atât avem mai multe șanse să aflăm ce anume.

— Mă tot gândesc că trebuie să existe o explicație, zise Claire. Să fim serioși, îl cunosc pe Steve. Toate-l cunoaștem.

N-o fi el partenerul ideal, dar nu cred că ar fi în stare de una ca asta.

— Ba poți să crezi! zise Cindy, încruntându-se. Au trecut două zile.

Claire privi spre mine.

— Îți mai amintești când Jill a trecut prin Salt Lake City pe drumul de-ntoarcere dinspre Atlanta și, în timp ce toți ceilalți o așteptau la poartă, s-a uitat spre munții înzăpeziți și a zis: „La dracu’! Eu am plecat de-aici!” S-a dat jos din avion, a închiriat o mașină și a schiat pe Snowbird tot restul zilei.

— Da, îmi amintesc, am zis; gândul acesta îmi aduse un zâmbet pe față. Steve voia s-o târască la o întâlnire c-un client, cei de la birou încercau să dea de ea, și unde era Jill? La trei mii de metri înălțime, cu echipament și schiuri închiriate, în paradisul zăpezii. Se distra cum nu se putea mai bine.

Imaginea ne aduse tuturor un zâmbet pe buze – dar era un zâmbet amar.

— Așa că, asta cred eu, zise Claire, luând un șervețel cu care-și șterse ochii. Cred că s-a dus la schi. Trebuie să cred că e acolo, Lindsay.

Capitolul 65

Cindy stătea la biroul ei, noaptea târziu, când pe afară nu se mai auzeau decât câteva garnituri de metrou. Și, la urma urmei, unde să se ducă?

Povestea asta cu Jill nu-i dădea pace. Nu le dădea pace la niciuna.

Vestea se răspândise deja. Un procuror dispărut e o știre de senzație. Redactorul o întrebase dacă voia să scrie ea articolul. Știa că sunt prietene.

— Încă nu e o știre! izbucnise ea.

Din momentul publicării, devenea o știre. Devenea real.

De data asta, nu era povestea unui străin.

Se uită la o fotografie cu fetele, pe care o lipise pe un perete. Toate patru în localul lor preferat, la Susie's, în separeul din colț, după ce rezolvaseră cazul cu mirele și mireasa.

Băuseră niște margarita și aveau senzația că pereții începuseră să danseze. Jill păruse invincibilă. O poziție puternică, un soț puternic. Niciodată nu lăsase să se vadă...

— Haide, Jill, șopti Cindy, simțind că i se umezesc ochii.

Apari odată! Intră pe ușă! Arată-ți chipul, cu zâmbetul pe buze. Te rog, Jill. Intră pe afurisita aia de ușă!

Era trecut de unsprezece. Nu se întâmpla nimic. Era doar felul ei de a-și menține vigilența, speranța.

„Du-te acasă, Cindy. Du-te să te culci. Nu poți face nimic acum.”

Un îngrijitor care dădea cu aspiratorul îi făcu șmecherește cu ochiul.

— Aveți mult de lucru, domnișoară Thomas?

— Da, oftă ea. Cuget la lumina lunii.

În cele din urmă, își aruncă niște lucruri în poșetă și se mai uită o ultimă dată la calculator, înainte să-l închidă. Poate-o s-o sune pe Lindsay. Ca să stea de vorbă...

Pe ecran, o luminiță o avertiza că avea un e-mail nou.

Cindy știu, înainte să-l deschidă, de la cine era. Toobad@hotmail.com.

Știa că sosise momentul. Știa că o avertizaseră că va avea loc o nouă crimă, o dată la trei zile. Era duminică. Trebuia să-i scrie August Spies.

„Ați fost preveniți, începea mesajul. Dar ați fost aroganți și nu ați ascultat.”

Dumnezeule! Un strigăt sugrumat scăpă din gâtul lui Cindy.

Citi repede restul mesajului, cu odioasa semnătură de la sfârșit.

August Spies lovise din nou.

Capitolul 66

În acea seară, m-am întors acasă pe la unsprezece, epuizată și fără să fi rezolvat nimic. Câteva clipe, m-am gândit la panoul din fața scării exterioare. A doua zi dimineață, Jill avea să apară în mod oficial trecută pe lista persoanelor dispărute. Trebuia să conduc investigarea cazului de dispariție a uneia dintre cele mai bune prietene.

— Mă gândeam c-ai vrea să știi, am auzit o voce deasupra mea, care mă luă prin surprindere. Am noutăți din Portland.

Am ridicat privirea și l-am văzut pe Molinari. Stătea așezat pe prima treaptă.

— Au găsit o secretară la Portland State care-i ciripise iubitelui ei unde se cazase Propp. S-a descoperit că arma a fost a lui. Un fanatic din partea locului. Dar presupun că vestea asta n-o să te înveselească prea tare.

— Parcă trebuia să fii într-un loc important, Molinari, am zis, prea tristă și obosită ca să-i arăt cât de mult mă bucuram să-l văd. Cum se face că ajungi întotdeauna să mă dădăcești?

Se ridică.

— Nu voiam să te las să te simți singură.

Dintr-odată, nu m-am mai putut abține. Torentul de lacrimi izbucni, iar el veni și mă luă în brațe. Mă ținu strâns, aproape de el, în timp ce lacrimile îmi șiroiau pe obraji. Mi-era rușine să-l las să mă vadă așa – voiam tare mult să par puternică –, dar nu-mi puteam opri lacrimile.

— Îmi pare rău, am zis, încercând să-mi revin.

— Nu, spuse el, mângâindu-mi părul. Nu trebuie să te prefaci când ești cu mine. Poți să te descarci. Nu-i nicio

rușine.

„S-a întâmplat ceva cu Jill”, aș fi vrut să strig, dar mi-era teamă să-mi ridic privirea.

— Și mie-mi pare rău.

Mă îmbrățișa și mai tare. Apoi mă strânse ușor de umeri și mă privi în ochii umflați.

— Eram la Departamentul de Justiție, zise el, ștergându-mi câteva lacrimi, când au căzut turnurile de la World Trade Center. Cunoșteam persoane care au murit acolo. Câțiva pompieri, John O'Neill, de la Departamentul de siguranță și pază. Eram unul dintre șefii echipelor de urgență, dar, când au început să înșire toate numele, oameni cu care lucrasem, n-am mai suportat. M-am dus la toaletă. Știam că era o situație de criză, dar am intrat într-o cabină și-am plâns. Nu e nicio rușine în asta.

Am descuiat ușa și am intrat. Molinari îmi făcu un ceai, în timp ce stăteam ghemuită pe canapea, cu capul Marthei pe coapsa mea. Nu știu ce m-aș fi făcut dacă aș fi fost singură.

Veni și-mi turnă ceaiul. M-am cuibărit în brațele lui. Băutura fierbinte mă încălzea. Mă cuprinsese pe după umeri. Am stat așa mult timp. Și avea dreptate – nu era nicio rușine.

— Mulțumesc, am oftat la pieptul lui.

— Pentru ce? Pentru că știu să fac ceai?

— Mulțumesc și atât. Mulțumesc că nu ești un ticălos.

Am închis ochii. Preț de o clipă, totul a rămas afară, departe de sufrageria mea.

Sună telefonul. Nu voiam să răspund. Mă simțeam la milioane de kilometri depărtare și, în egoismul meu, îmi plăcea.

Apoi, m-a străfulgerat un gând: „Dacă e Jill?”

Am înșfăcat telefonul și i-am auzit vocea lui Cindy.

— Lindsay, slavă Domnului! S-a întâmplat ceva rău.

Am simțit că mi se încordează tot corpul și m-am ținut de Molinari.

— Jill?

— Nu, răspunse ea. August Spies.

Capitolul 67

Am ascultat-o cu groază pe Cindy citindu-mi ultimul mesaj. — „Ați fost preveniți, scria. Dar ați fost aroganți și nu ați ascultat. Asta nu ne-a mirat. Nici înainte, n-ați ascultat niciodată. Așa că lovim din nou.” Lindsay, e semnat August Spies.

— A mai avut loc o crimă, am zis, întorcându-mă spre Molinari, apoi am terminat conversația cu Cindy.

Restul mesajului ne informa că o să găsim ceea ce căutam pe Harrison Street, nr. 333, lângă debarcaderul din Oakland.

Trecuseră exact trei zile de când Cindy primise primul mail. August Spies își puna în practică amenințările.

După convorbirea cu Cindy, am sunat la Departamentul de intervenții de urgență. Am trimis toți polițiștii la locul crimei și am cerut să se blocheze toate ieșirile din portul Oakland. Nu știam cu ce fel de incident aveam de a face, nici câți oameni își pierduseră viața, așa că am sunat-o pe Claire și i-am spus și ei să se ducă acolo.

Molinari își îmbrăcase deja haina și vorbea la telefon. Eu am fost gata într-un minut.

— Haide! am spus la ușă. Acum poți să vii cu mine.

Mergeam în viteză pe Third Street, cu sirena pornită. La acea oră din noapte, nu mai era aproape nicio mașină pe drum. Aveam cale liberă până la Bay Bridge.

Am început să primesc o mulțime de transmisii prin stație. Polițiști din Oakland răspunseseră la 911. Împreună cu

Molinari, ascultam mesajele, ca să ne dăm seama cu ce

aveam de a face: incendiu, explozie, răni multiple?

Am coborât ca din pușcă de pe pod și ne-am oprit la ieșirea spre port. Un punct de verificare fusese deja înființat. Erau două mașini de patrulă, cu sirena pornită. Am tras pe dreapta. Am zărit și Volkswagen-ul mov al lui Cindy. Se certa cu un polițist.

— Urcă! i-am strigat.

Molinari îi arătă insigna unui polițist tânăr, de patrulă, căruia mai să-i iasă ochii din orbite.

— Doamna e cu noi.

De pe rampa de ieșire, mai era doar o distanță foarte mică până la port. Harrison Street era chiar lângă debarcader. Cindy ne explică rapid cum primise e-mailul. Adusese cu ea o copie, pe care Molinari o citi, în timp ce eu conduceam.

Pe măsură ce ne apropiam de port, luminile verzi-albastre erau peste tot. Părea că toți polițiștii din Oakland erau acolo.

— Haide, să plecăm de-aici!

Toți trei am sărit jos din mașină și am alergat spre un depozit vechi, de cărămidă, pe care scria: 333. În întuneric, se distingeau platforme la tot pasul. Containere uriașe erau depozitate peste tot. Prin portul Oakland treceau toate transporturile de marfă din Bay Area.

Am auzit pe cineva strigându-mă. Era Claire. Sări din Pathfinder-ul ei roșu și alergă spre noi.

— Ce-avem aici?

— Nu știu încă, am zis.

În cele din urmă, am zărit un căpitan de la o secție de poliție din Oakland cu care mai lucrasem ieșind din clădire.

— Gene! am strigat, alergând spre el.

Cu toate cele ce se petreceau în jur, nici nu mai era cazul să întreb.

— Victima e la etajul doi. O singură împușcătură, în ceafă.

O parte din mine se înfiora, o alta se relaxa. Cel puțin era doar unul.

Am început să urcăm scara abruptă, de metal, cu Claire și Cindy în spatele nostru. Un polițist din Oakland încercă să ne oprească. I-am băgat insigna sub nas și am trecut de el. Pe jos, era un cadavru, înfășurat parțial într-o prelată plină de sânge.

— La naiba! am zis. Nenorociții...

Doi polițiști și o echipă de medici de intervenții erau aplecați deasupra victimei.

Un bilet fusese prins de prelată cu o sârmă de metal răsucită. Un bilet de acostare.

— „Ați fost avertizați, am citit, cu voce tare. Cei de la Omucideri nu sunt absolviți de propriile crime. Membri ai întrunirii la nivel înalt, veniți-vă în fire! Renunțați la politica de colonizare! Mai aveți trei zile. Putem lovi oriunde, oricând. August Spies.”

În josul paginii am văzut, tipărite cu litere îngroșate, următoarele cuvinte:

DUCEȚI ACEASTĂ HÂRTIE LA PALATUL DE JUSTIȚIE.

Am încremenit. M-am simțit sfâșiată de un val de panică. Preț de o clipă, nu m-am putut mișca. M-am uitat la Claire. Și chipul ei era paralizat de frică.

Am împins un medic la o parte din drum. M-am lăsat în genunchi. Prima de care am dat a fost încheietura mâinii victimei – brățara de acvamarin David Yurman pe care o cunoșteam atât de bine.

— Oh, nu! am strigat. Nu, nu, nu...

Am dat la o parte prelata.

Era Jill.

Capitolul 68

Când mă gândesc acum, îmi amintesc doar frânturi din ceea ce s-a petrecut după aceea. Știu că stăteam nemișcată, nereușind să înțeleg ce vedeam – chipul frumos al lui Jill, acum lipsit de viață. Ochii ei deschiși păreau limpezi, aproape senini.

— Oh, nu, nu... repetam iar și iar.

Știu că m-au lăsat picioarele și că m-a susținut cineva. Îmi amintesc vocea lui Claire:

— Dumnezeu, Lindsay...

Nu-mi puteam lua ochii de la chipul lui Jill. Un firicel de sânge i se scursese dintr-un colț al gurii. M-am întins și i-am atins mâna. Încă mai avea verigheta pe deget.

Am auzit-o pe Cindy începând să plângă și am văzut-o pe Claire sprijinind-o. Îmi repetam, la nesfârșit, în minte: „Nu poate se fie Jill. Ce legătură are ea cu August Spies?”

Apoi totul s-a învăluit în ceață. Îmi amintesc că încercam să mă reculeg: „Ești la scena unei crime, Lindsay, și tu ești ofițer la Omucideri”. Voiam să fiu puternică, pentru Claire și Cindy, pentru toți polițiștii din jurul meu. Am întrebat:

— A văzut cineva cum a ajuns aici?

Am privit în jur.

— Vreau să cercetați toată zona! Poate că a zărit cineva vreun vehicul.

Molinari încercă să mă tragă de-acolo, dar l-am împins. Trebuia să cercetez locul, să găsesc ceva. Întotdeauna exista ceva, întotdeauna făceau o greșeală.

„Nenorociților... August Spies... Sunteți niște gunoaie!”

Deodată, l-am văzut pe Jacobi. Și pe Cappy. Chiar și

pe

Tracchio. Echipa mea de la Omucideri.

— Lasă-ne pe noi să ne ocupăm de asta, zise Cappy.

În cele din urmă, i-am lăsat să preia controlul.

Începeam să înțeleg că totul era adevărat. Luminile sirenelor nu erau doar în mintea mea. Jill era moartă. Fusese ucisă, nu de Steve, ci de August Spies.

Am privit cum au luat-o de acolo. Pe prietena mea. Pe Jill... Am văzut-o pe Claire care îi ajuta s-o bage în furgoneta de la morgă, care a plecat, cu sirena pornită. Joe Molinari mă consola pe cât putea mai mult, dar trebuia să se întoarcă la Palatul de Justiție.

Apoi, în timp ce scena începea să se liniștească, eu, Claire și Cindy ne-am așezat pe treptele unei clădiri alăturate, în ploaia ușoară. Nimeni nu spunea niciun cuvânt. Prin capul meu se învârteau o sumedenie de întrebări fără răspuns: „De ce? Cum se potrivește crima asta cu celelalte? E cu totul alt caz. Ce legătură avea Jill?”

Cât timp am stat pe treptele alea, nu mai știu. În jur, era un amalgam de strigăte și lumini. Cindy plângea. Claire o ținea în brațe. Eu eram prea împietrită ca să mai pot vorbi. Țineam pumnii strânși și-mi repetam în minte aceeași întrebare: „De ce?”

Un gând nu îmi dădea pace: Dacă m-aș fi dus la Jill în noaptea aceea, poate că nimic nu s-ar fi...

Brusc, un țârâit sfâșie tăcerea. Celularul lui Cindy. Răspunse. Vocea îi tremura.

— Da?

Cindy trase aer în piept.

— Sunt la locul faptei.

Erau cei de la redacție.

Cu voce slabă, Cindy începu să le descrie în detaliu cele petrecute.

— Da, pare să facă parte din campania lor de teroare. A treia victimă...

Describe locația, e-mailul pe care-l primise la redacție, ora.

Apoi, se opri. Puteam vedea că are lacrimi în ochi. Își mușcă buza, de parcă s-ar fi temut să rostească acele cuvinte.

— Da, victima a fost identificată. Numele ei este Bernhardt... Jill.

Îl spuse apoi, literă cu literă.

Încercă să mai spună ceva, dar cuvintele i se opriră în gât.

Claire se întinse s-o prindă. Cindy trase aer în piept și-și șterse lacrimile.

— Da, zise ea dând din cap. Doamna Bernhardt era șeful Departamentului de procuratură al orașului San Francisco... Apoi, în șoaptă: Și era și prietena mea.

Capitolul 69

Stiam că nu voi putea dormi în acea noapte. Nu voiam să mă duc acasă.

Așa că am rămas la locul crimei până când echipele de la laborator au venit și-au plecat. Apoi, timp de o oră, am bătut străzile pustii ale portului căutând pe cineva, oricine, un muncitor de noapte, un vagabond, care ar fi putut vedea cine o aruncase acolo pe Jill. Conduceam în neștire. Mi-era teamă să mă duc la birou, mi-era teamă să mă duc acasă. Retrăiam, în minte, scena aceea îngrozitoare iarăși și iarăși. Lacrimile-mi șiroiau pe față. Îmi aminteam cum dădusem la o parte prelata și-o văzusem pe Jill.

Am condus la întâmplare până când mașina mea păru să aleagă singură locul în care voiam să ajung. Unde altundeva mă puteam duce? Era ora trei dimineața. M-am trezit la morgă.

Știam că va fi și Claire acolo. Indiferent cât era de târziu.

Își făcea meseria, fiindcă era singurul lucru care-o putea ajuta să nu cedeze nervos. În halatul albastru, în sala de operații.

Jill era întinsă pe targa. Sub aceleași lumini sâcăitoare unde văzuse de-atâtea ori atât de multe victime.

„Jill... Scumpa, draga mea Jill!”

Mă uitam prin geam, și lacrimile începură să mi se prelingă pe obraji. Mă gândeam întruna că totul se întâmplase din vina mea.

În cele din urmă, am împins ușile de sticlă. Claire era în mijlocul autopsiei. Făcea același lucru ca mine. Își făcea meseria.

— Nu vrei să fii aici, Lindsay, zise ea când mă văzu.
Trase un cearșaf peste rana deschisă a lui Jill.

— Ba da, vreau, Claire.

Stăteam nemișcată. Nu aveam de gând să plec. Trebuia să văd asta.

Claire îmi privi chipul cu ochii umflați de lacrimi. Dădu din cap, schițând un zâmbet vag.

— Cel puțin fă-te utilă și dă-mi sonda aia de pe tava de lângă tine.

I-am întins lui Claire instrumentul și am mângâiat cu podul palmei obrazul rece și întărit al lui Jill. „Cum de povestea asta nu era doar un vis urât?”

— Lobul occipital drept distrus, zise Claire în microfonul prins de rever. Traumă provocată de un singur glonț, intrat prin ceafă. Nu există rană de ieșire. Glonțul e blocat în ventriculul lateral stâng. Pierdere minimală de sânge în zona afectată. Ciudat... murmură ea.

De-abia o ascultam. Ochii mei erau fixați asupra lui Jill.

— Arsurile acoperite de un strat fin de praf din jurul părului și al gâtului indică o armă de calibru mic și faptul că s-a tras de la mică distanță, continuă Claire.

Întoarse cadavrul cu fața în jos. Craniul deschis al lui Jill apăru pe monitor.

Asta nu puteam să văd. M-am uitat în altă direcție.

— Extrag acum ceea ce pare a fi un glonț de calibru mic din ventriculul stâng, continuă Claire. Semne de ruptură severă, specifice acestui tip de traumă, dar... umflătura este foarte mică...

Am privit-o pe Claire examinând rana și extrăgând un glonț turtit, pe care-l aruncă într-un vas.

M-am simțit cuprinsă de un val de furie. Părea un glonț de calibru 22, pătat cu sângele lui Jill.

— Ceva nu se potrivește, zise Claire, nedumerită.

Se uită spre mine.

— Zona asta ar trebui să fie inundată de lichid spinal. Dar țesutul cranian nu este deloc umflat și este foarte puțin sânge.

Brusc, Claire, profesionista, reveni la viață.

— Voi deschide cavitatea toracică, spuse ea în microfon.

Lindsay, nu te uita.

— Ce este, Claire? Ce se petrece aici?

— Ceva nu e-n regulă.

Claire întoarse cadavrul și luă un bisturiu. Apoi introduse lama și merse cu ea în jos, în linie dreaptă, din capul pieptului lui Jill.

Am întors capul. Nu voiam s-o văd pe Jill așa.

— Operez o procedură standard de sternotomie, dictă Claire în microfon. Desfac cutia toracică. Membrana plămânilor este moale, țesutul... degradat, apos... Acum voi expune pericardul...

Am auzit-o pe Claire trăgând aer în piept.

— La dracu'!

Inima începuse să-mi bată nebunește. Priveam fix pe monitor.

— Claire, ce se petrece? Ce vezi?

— Stai acolo, zise, ridicând mâna.

Văzuse ceva oribil. Ce era?

— Oh, Lindsay, șopti ea, uitându-se, în sfârșit, la mine. Jill n-a murit din cauza împușcăturii.

— *Cum?*

— Lipsa umflăturii, cantitatea mică de sânge... Dădu din cap. Glonțul a fost tras când ea era deja moartă.

— Ce vrei să spui, Claire?

— Nu sunt sigură, zise, privindu-mă în ochi. Dar, dac-ar fi să ghicesc, cred că este vorba de ricin.

Capitolul 70

Întotdeauna se simțea intimidat când trebuia să îl întâlnească pe Charles Danko în persoană. Chiar și într-un loc atât de elegant cum era hotelul Huntington din San Francisco.

Danko părea în elementul lui. Purta o haină din tweed, o cămașă în dungi și o cravată asortată.

Era și o fată cu el. Drăguță, cu părul roșu, ciufulit. Întotdeauna îi plăcuse să surprindă. Cine era?

Lui Mal i se spusese să poarte sacou și chiar și o cravată, dacă reușea să găsească una. Avea una, și i se părea chiar foarte amuzantă – era de culoare roșu-aprins, cu niște trompete mici imprimate pe ea.

Danko avea o atitudine cam protocolară, și-i strânse mâna lui Malcolm – încă unul dintre gesturile lui derutante. Făcu un gest larg cu brațul, arătând spre salon.

— Crezi că ar fi putut exista un loc mai sigur în care să ne întâlnim? Dumnezeu, *Huntington!*

Se uită spre fată și râseră amândoi, dar nu o prezentă.

— Ricin, zise Malcolm. E *genial*. Ce zi fantastică – i-am făcut felul lui Bengosian! Putem face multe aici. La dracu', în doar un minut am putea arunca în aer tot bârlogul ăsta de capitaliști. Mergem la Mark și mai scăpăm de câteva sute de vampiri plini de bani. Luăm troleul și împrăștiem moartea tuturor celor din jur.

— Da, mai ales că am găsit o metodă prin care să-l aduc în stare de concentrat.

Malcolm dădu din cap, dar părea nervos.

— Parcă scopul nostru era întrunirea la nivel înalt. Danko se uită din nou spre fată. Își zâmbiră cu subînțeles.

„Cine dracu' e asta? Ce știe?”

— Ești prea limitat, Mal. Am mai vorbit despre asta. Mai mult decât orice, scopul nostru e să îngrozim oamenii. Și o să-i băgăm în sperieți, crede-mă. Ricinul va face asta. Pe lângă el, antraxul pare ceva de care numai animalele de la fermă ar trebui să se teamă. Acum se uita fix la Malcolm. Ai un sistem de livrare pentru mine? Pentru ricin?

Malcolm nu mai putu să-i susțină privirea.

— Da.

— Și explozibil de-ăla de-al tău?

— Am putea arunca în aer întregul hotel Huntington.

Și Mark Malcolm își îngădui, în sfârșit, un zâmbet viclean.

— Acum spune. Ea cine e?

Danko își dădu capul pe spate și izbucni în râs.

— E o tipă genială, la fel ca tine. E o armă secretă. Va trebui să te mulțumești cu atât. E doar un alt soldat, zise el, apoi se uită în ochii fetei. Întotdeauna există un alt soldat, Malcolm. Chestia asta ar trebui să bage pe toată lumea-n sperieți în clipa de față.

Capitolul 71

Michelle auzi voci în camera de-alături. Mal se întorsese de la întâlnire. Julia țipa de bucurie, de parcă tocmai ar fi câștigat la loto. Dar Michelle se simțea groaznic.

Știa că făcuseră niște lucruri îngrozitoare. Ultima crimă nu-i dădea pace. Procurarea aia drăguță și nevinovată...

reușise să-și înlătore din minte chipul lui Charlotte Lightower și al cameristei, care fuseseră omorâte în explozie, și încerca să se consoleze cu gândul că măcar copiii fuseseră salvați. Lightower, Bengosian – erau niște nenorociți lacomi și vinovați.

Dar femeia asta... Ce rău făcuse ea de se găsea pe listă?

doar fiindcă lucra pentru stat? Cum spusese Mal? „Pe-asta o omorâm doar de amorul artei. Așa, ca să vadă că putem.”

Doar că Michelle nu îl crezuse. Mal avea întotdeauna un plan ascuns.

Biata procurare știuse că va muri din momentul în care o forțaseră să intre în camion. Dar nu cedase. Nicio clipă. Lui

Michelle i se păruse curajoasă. Adevărata crimă era faptul că nici măcar n-a știut vreodată pentru ce a murit. Nici măcar atât nu i-au spus.

Ușa se deschise la perete și Mal intră în cameră. Aerul triumfător de pe fața lui îi dădea fiori lui Michelle. Se întinse lângă ea. Mirosea a tutun și a alcool.

— Ce s-a întâmplat cu petrecăreața mea? întrebă Mal.

— Nu în seara asta, zise Michelle, simțind că începe să

respire greu.

— Nu în seara asta? rânji Mal.

Michelle se ridică.

— Nu pot să înțeleg. De ce ea? Cui făcuse ea vreun rău?

— La urma urmei, ce rău făcuseră oricare dintre ei, cu adevărat? zise Mal, mângâindu-i părul. Lucra pentru cine nu trebuie, iepuraș. Reprezenta statul cel mare și rău care aprobă jafurile criminale din întreaga lume. Asta era vina ei, Michelle. Ea era tancurile din Irak. Era Grumman, și Dow Chemical, și WTO, toate la un loc. Nu te lăsa păcălită de faptul că era frumoasă.

— Au spus la știri că trimitea după gratii ucigașii. A condamnat chiar și pe niște directori ai unor companii importante, implicați în scandaluri de afaceri.

— Ți-am mai spus să *nu* te mai iei după știri, Michelle. Uneori mor și cei care fac lucruri bune. Ține minte asta.

Michelle îl privi îngrozită. Tusea din piept începu s-o apese mai tare. Se întinse după inhalator, dar Mal îi prinse mâna.

— Tu ce credeai, Michelle? C-am intrat în povestea asta doar să le facem felul unor umflați de bani gata? Lupta noastră este cu statul. Statul e foarte puternic. Țsta nu cade pe spate și moare.

Michelle se forță să respire. Realiză, în acea clipă, că ea era altfel decât Mal. Altfel decât ei toți. Mal spunea că e doar o fetiță, dar se înșela. O fetiță n-ar fi putut face grozăviile pe care le făcuse ea.

Gâfâi din nou.

— Îmi trebuie inhalatorul, Mal. Te rog!

— Iar eu trebuie să știu dacă pot să am încredere în tine, iepuraș.

Luă inhalatorul și-l răsuci printre degete, ca pe-o jucărie.

Michelle respira din ce în ce mai greoi. Hârâia. Iar Mal

nu făcea decât să înrăutățească lucrurile, dacă o speria. Nu putea spune cu certitudine de ce-ar fi fost în stare...

— Poți să ai încredere în mine, Mal, șopti ea. Știi asta.

— Eu știu asta, Michelle, dar nu pentru *mine* îmi fac eu griji. La urma urmei, noi lucrăm pentru cineva. Nu-i așa, scumpo?

Charles Danko nu știe să ierte, așa cum știu eu. Danko e destul de dur, ca să-i poată bate la propriul joc. E un geniu.

Înșfăcă inhalatorul din mâna lui Mal și pulveriză de două ori, trimitând spray-ul calmant în plămâni.

— Știi ce-i cel mai mișto la ricin? zise Mal zâmbind. Îți poate ajunge în corp printr-o sută de feluri.

Lăsă de două ori arătătorul în jos, de parcă ar fi apăsât pe un inhalator imaginar. Zâmbi.

— Fâs, fâs!

Avea o sticlire în ochi pe care Michelle nu i-o mai văzuse.

— Uau! Asta *chiar* că ți-ar curăța plămâni. Nu crezi, scumpo? Fâs, fâs...

Capitolul 72

Era un adevărat balamuc la Palatul de Justiție, în acea dimineață. Mai rău decât fusese vreodată de când lucram eu în poliție.

Un procuror fusese ucis. A treia victimă a lui August Spies. La șase dimineața, locul era deja împânzit de sute de oficiali: FBI, Departamentul de Justiție, forțe speciale... Și reporteri, înghesuți în camera de conferințe de la etajul cinci, așteptând să li se dea detalii. Pe prima pagină din *Examiner* scria cu litere cât casa: CINE URMEAZĂ?

Citeam un raport despre indiciile găsite la locul unde fusese ucisă Jill, când am fost surprinsă de Joe Santos și Phil

Martelli, care-mi bătura la ușă.

— Ne pare foarte rău pentru doamna Bernhardt, zise Santos, intrând.

Am dat la o parte hârtiile și-am mulțumit printr-un semn din cap.

— Sunteți drăguți că ați venit.

Martelli tresări.

— Sincer, nu pentru asta suntem aici, Lindsay.

— Ne-am gândit să ne uităm prin dosarele mai vechi după Hardaway ăsta, zise Santos, așezându-se; scoase un plic galben. Ne-am gândit că, dacă acum e aici, și având în vedere ce pune la cale, trebuie să mai fi apărut și pe altundeva.

Santos scoase din plic câteva fotografii alb-negru.

— ăsta e un miting general pe care l-am monitorizat.

22

octombrie. Acum șase luni.

Erau doar niște fotografii de supraveghere, făcute mulțimii, nu cuiva anume. Apoi am văzut o față încercuită. Păr ca nisipul, maxilar îngust, o barbă firavă. Îmbrăcat într-o haină uzată, de culoare închisă, blugi și purtând un fular lung, care-i atârna până la genunchi.

Sângele începu să-mi alerge mai repede prin vine. M-am dus la panou și am comparat imaginea cu fotografiile primite de la FBI, făcute în Seattle cu cinci ani în urmă.

Stephen Hardaway.

Nenorocitul fusese *aici* în urmă cu șase luni.

— Și acum începe să devină interesant, zise Phil Martelli, făcându-mi cu ochiul.

Întinse încă două fotografii. Alt miting. Hardaway era, din nou, prezent. De data asta stătea lângă un bărbat pe care-l cunoșteam.

Roger Lemouz.

Hardaway îl ținea cu brațul pe după gât.

Capitolul 73

Jumătate de oră mai târziu, parcam pe Durant Avenue, la intrarea dinspre sud în campusul universitar. Am intrat alergând în Dwinelle Hall, unde era biroul lui Lemouz.

Profesorul era acolo, îmbrăcat într-o haină din tweed și cu o cămașă de in. Discuta cu o tânără roșcată, cu părul lung și unduios.

— Petrecerea s-a terminat, am spus.

— Ah, doamnă locotenent!

Zâmbi. Tontul ăla condescendent mă scotea din sărite – la fel ca accentul de Eton sau Oxford, sau Dumnezeu știe ce!

— Tocmai îi explicam domnișoarei Anette aici de față cum, după părerea lui Foucault, aceleași forțe care, în istorie, au separat clasele sociale afectează, în mod asemănător, sexele.

— Ei bine, cursul s-a încheiat, don'șoară.

I-am aruncat studentei o privire care spunea: „În zece secunde vreau să nu te mai văd aici”. Cam atât i-a trebuit să-și strângă cărțile și să plece. Trebuie să menționez că roșcata a avut grijă să-mi arate, din ușă, degetul mijlociu. I-am răspuns în același mod politic.

— Sunt încântat să vă revăd, zise Lemouz, fără să pară deloc deranjat și lăsându-se pe spătarul scaunului. Având în vedere știrea tristă pe care-am auzit-o la televizor azi-dimineață, mă tem că subiectul conversației noastre va fi unul politic, și nu mișcarea pentru emanciparea femeilor.

— Cred că te-am judecat greșit, Lemouz, am zis, rămânând în picioare. Te-am crezut doar un biet instigator

plin de el și, când colo, te-ai dovedit a fi un jucător adevărat.

Lemouz își încrucișă picioarele și-mi zâmbi cât se poate de curtenitor.

— Nu sunt sigur că înțeleg la ce vă referiți.

Am scos plicul cu fotografiile lui Santos.

— Ce mă distrează pe mine, Lemouz, e faptul că eu sunt singura care-i ține la distanță de tine pe tipii de la Afaceri Interne. Trebuie doar să le dau numele tău, împreună cu discursurile tale publice, și următoarea noastră întrevvedere va avea loc într-o celulă.

Lemouz se lăsă pe spătarul scaunului. Încă-și mai păstra zâmbetul ușor amuzat.

— Și *care* este motivul pentru care mă avertizați, doamnă locotenent?

— Cine-a zis că te avertizez?

Expresia de pe fața lui se schimbă. Nu putea ști cu ce-l aveam la mână. Îmi plăcea asta.

— Mă amuză teribil, zise Lemouz dând din cap, cum Constituția aia a voastră, pe care o ridicați atâta în slăvi, e de-a dreptul oarbă în fața femeilor care poartă iașmac sau a oamenilor care vorbesc cu un accent diferit de al vostru, însă devine atotputernică atunci când vine vorba de niște directori lacomi sau de o doamnă procuror drăguțică.

M-am prefăcut că n-am auzit ce spusese.

— Vreau să te uiți la ceva, Lemouz.

Am deschis plicul și i-am înșirat pe birou fotografiile cu Stephen Hardaway primite de la FBI.

Lemouz dădu din umeri.

— Nu știu, poate că l-am văzut... Nu știu unde. E student aici?

— Nu m-ai ascultat, Lemouz.

I-am pus încă o fotografie în față. Și-ncă una. Și pe-a treia. Cele făcute de Santos și Martelli, în care Hardaway stătea lângă el, cu brațul trecut pe după umărul profesorului.

— Cum dau de el, Lemouz? *Cum?*

Dădu din cap.

— Nu știu. Fotografiile astea au fost făcute mai demult. Cred că era profesor. Fusese reținut după evenimentele din unsprezece septembrie. A venit la câteva dintre mitingurile noastre. Nu l-am mai văzut de-atunci. N-aș putea spune că-l cunosc.

— Nu-i suficient, am insistat.

— Nu știu. Țasta-i adevărul, doamnă locotenent. Din câte-mi amintesc, era de undeva din nord. Eugene? Seattle? A stat cu noi o vreme, dar mi-a lăsat impresia că îl plictiseam.

Pentru prima dată, îl credeam pe Lemouz.

— Ce nume folosea?

— Nu Hardaway. Malcolm și nu mai știu cum...

Malcolm

Dennis, cred. Nu știu unde este acum. N-am nici cea mai vagă idee.

O parte din mine se bucura să vadă cedând fațada lustruită a lui Lemouz și aerul lui de superioritate.

— Vreau să mai știu un singur lucru. Și asta rămâne între noi, bine?

Lemouz dădu din cap.

— Desigur.

— Numele August Spies. Îți spune ceva?

Lemouz clipi. Culoarea-i reveni în obraji.

— Așa își spun?

M-am așezat și m-am apropiat foarte tare de el. Până acum nu divulgasem numele. *Știa asta.* I se citea pe față.

— Spune-mi, Lemouz. Cine este August Spies?

Capitolul 74

— **A**i auzit vreodată de Masacrul Haymarket? mă întrebă, vorbindu-mi de parcă aş fi fost o studentă de-a lui.

— Te referi la cel din Chicago? am zis.

— Foarte bine, locotenente! aprobă Lemouz dând din cap. Chiar și în ziua de azi, e o statuie acolo. Ca să ne amintească evenimentul. La 1 Mai 1886 a avut loc o demonstrație muncitorească de amploare, pe Michigan Avenue. Cea mai mare adunare a muncitorilor din istoria de până atunci a Statelor Unite. Optzeci de mii de muncitori, printre care femei și copii. Până în ziua de azi, 1 Mai a rămas sărbătoarea oficială a muncii în întreaga lume. În întreaga lume, desigur – zise el rânjind –, mai puțin în America.

— Treci la subiect, nu mă interesează prelegerile politice.

— A fost o demonstrație pașnică, îi dădu înainte Lemouz. În următoarele două zile, din ce în ce mai mulți muncitori au intrat în grevă și s-au alăturat demonștrărilor. Apoi, în a treia zi, poliția a tras în mulțime. Doi protestatari au fost uciși. Ziua următoare, a fost organizată o altă demonstrație. În Haymarket Square. Pe străzile Randolph și Des Plaines. Discursuri furioase, îndreptate împotriva guvernului. Primarul a ordonat poliției să împrăștie mulțimea. O sută șaptezeci și șase de polițiști din Chicago au tăbărât în grup în piață și s-au năpustit cu bastoanele asupra oamenilor. Apoi poliția a deschis focul. Când s-au calmat lucrurile, șapte polițiști și patru protestatari zăceau morți. Poliția avea nevoie de țapi ispășitori, așa că au arestat opt lideri ai muncitorilor. Unii dintre ei nici măcar nu

fuseseră prezenți la acele evenimente.

— Unde vrei să ajungi?

— Unul dintre ei era un profesor, pe nume August Spies. I-au judecat și i-au spânzurat pe toți. De gât. Până au murit. Mai târziu, s-a demonstrat că Spies nu fusese la Haymarket. Pe eșafod, August Spies le-a spus: „Dacă voi credeți că moartea noastră va opri mișcarea proletară, spânzurați-ne! Pământul e în flăcări sub picioarele voastre. Să se facă auzită *vocea poporului!*” Lemouz mă privi adânc în ochi. Un moment care de-abia dacă este menționat în istoria țării voastre, doamnă locotenent, dar unul care poate să inspire. Și se pare că asta a și făcut.

Capitolul 75

În locul ăsta aveau să moară oameni. Și încă mulți. Charles Danko stătea, prefăcându-se că citește *The Examiner*, lângă fântâna arteziană uriașă din Rincón Center, de pe Market Street, din centrul orașului, chiar lângă Bay Bridge.

Deasupra lui, coloana de apă de douăzeci și cinci metri se prăbușea într-un spectacol care-ți lua răsuflarea.

„Americanilor le place să se simtă copleșiți”, își zise – asta se vedea în filmele lor, în arta lor și chiar în centrele lor comerciale.

„Așa că o să-i copleșesc și eu. O să-i copleșesc cu sentimentul morții.”

Locul avea să fie foarte aglomerat. Danko știa asta. Restaurantele din Rincón Center se pregăteau pentru prânz. O mie și mai bine de evadați din firmele de avocați, și trusturile imobiliare, și centrele de consiliere financiară din districtul financiar.

„Păcat că nu mai poate aștepta un pic”, își zise Charles Danko și oftă, cu regretul omului care așteaptă de mult să se întâmple ceva. Rincón Center se dovedise a fi unul dintre locurile lui preferate din San Francisco.

Danko nu-l băgă în seamă pe bărbatul de culoare, bine îmbrăcat, care se așeză lângă el, cu fața la fântână. Știa că era un veteran din Războiul din Golf. De atunci, suferea de depresie. Un om în care puteai pune bază deși era, poate, cam prea sensibil.

— Mal a zis că-ți pot spune Profesore, zise negrul din colțul gurii.

— Și tu ești Robert? întrebă Danko.

Bărbatul dădu din cap.

— Robert sunt.

O femeie începu să cânte la un pian mare, în mijlocul atriumului. Cânta în fiecare zi, la douăsprezece fără un sfert. O melodie din *Fantoma de la operă* începu să umple spațiul gigantic.

— Știi după cine să te uiți? întrebă Danko.

— Știu, îl liniști bărbatul, sigur pe el. O să-mi fac datoria. Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine, sunt un soldat foarte bun.

— Ai grijă să fie bărbatul care trebuie, zise Danko. O să-l vezi intrând în piață pe la douăsprezece și douăzeci. O să traverseze. Poate c-o să-i lase ceva mărunțiș pianistei. Apoi o să intre la Yank Sing.

— Pari foarte sigur c-o să vină.

Danko se uită în sfârșit spre bărbat și zâmbi.

— Vezi pânza aia de apă, Robert? Cade de la o înălțime de exact douăzeci și opt virgulă optzeci de metri. Știu asta fiindcă stau de foarte mult timp pe locul ăsta și am calculat unghiul exact al unei linii imaginare care s-ar întinde din mijlocul bazinului și unghiul drept corespunzător care s-ar forma la bază. Plecând de aici, mi-a fost ușor să-i extrapolez înălțimea. Știi câte zile am stat și am privit fântâna asta, Robert? Nu-ți face griji, va fi aici.

Charles Danko se ridică. Lăsă servieta pe bancă.

— Mulțumesc, Robert. Faci un lucru foarte curajos. Un lucru pentru care doar foarte puțini te vor aprecia. Mult noroc, prietene. Astăzi, ești un erou.

„Și servești de minune scopurilor mele.”

Capitolul 76

Într-o după-amiază rece, cu ploaie mărunță și deasă, în Highland Park, Texas, ne-am luat adio de la Jill. Nu era prima dată când îmi luam adio de la o persoană pe care o iubeam. Dar nu mă simțisem niciodată atât de amorțită și de goală pe dinăuntru. Și nici atât de înșelată.

Sinagoga era o construcție modernă, din cărămidă și sticlă, cu un sanctuar înclinat, puternic luminat. Aveau o femeie rabin – lui Jill i-ar fi plăcut asta. Venise toată lumea. Inspectorul-șef Tracchio, procurorul Sinclair. Câțiva asociați de la birou. Eu, Claire și Cindy. Un grup de colege de liceu și de facultate cu care Jill păstrase legătura de-a lungul anilor. Steve era și el prezent, desigur, dar n-am avut puterea să-i vorbesc.

Ne-am așezat cu toții, și corul sinagogii cântă o arie din Turandot, opera preferată a lui Jill.

Bennett Sinclair spuse câteva cuvinte. O lăudă pe Jill spunând că fusese cel mai dedicat procuror din echipa lui.

— Oamenii spuneau că e dură. Și chiar era. Dar nu într-atât de dură încât respectul sau umanitatea să lipsească vreodată din conduita ei. Majoritatea dintre noi am pierdut o prietenă – își mușcă buza de jos –, dar orașul San Francisco va pierde un avocat al dracului de bun!

O colegă de la Stanford arată o poză cu Jill în echipa feminină de fotbal cu care ajunsese până în finala campionatului național și făcu lumea să râdă spunând că nu trecuse mult până-și dăduseră seama cine știa cu adevărat ce vrea, fiindcă Jill era singura din echipă care glumea spunând că „dublare” însemna să ai două specialități

principale.

M-am ridicat și eu și am ținut un discurs scurt.

— Toată lumea care-o cunoștea pe Jill Meyer Bernhardt o știa ca pe o învingătoare, mereu sigură pe ea. A terminat ca șefă de promoție Facultatea de Drept. Era procurorul cu cele mai multe condamnări obținute. A escaladat liber Spirala Sultanului din Moab, am spus. Și eu i-am cunoscut latura asta, dar, mai mult decât atât, am cunoscut-o ca pe-o dragă prietenă a cărei dorință cea mai arzătoare nu erau condamnările sau cazurile cu rezonanță, ci doar să poată aduce pe lume un copil. Asta era Jill pe care o iubeam eu. Adevărata Jill.

Claire cântă la violoncel. Se urcă pe podium și stătu acolo o vreme, apoi corul i se alătură pe fundal și împreună interpretară o versiune cutremurător de frumoasă a cântecului *Lovingarms*, una dintre melodiile preferate ale lui Jill. De câte ori nu cântasem împreună cântecul ăsta, când ne întâlneam după muncă, la Susie's, amețite de prea multe margarita! Am văzut-o pe Claire închizând ochii. Tremurul violoncelului și vocile duioase din fundal erau un omagiu perfect pentru Jill.

La ultimul vers, câțiva bărbați apucară sicriul, și rudele lui Jill se ridicară anevoie ca să-l urmeze.

În acest timp, câțiva dintre noi începurăm să batem din palme. Încet, la început, când cortegiul trecu pe lângă noi. Apoi, unul câte unul, toți cei prezenți ni se alăturară.

Când sicriul ajunsese la ușa din spate, bărbații se opriră și-l ținură așa câteva clipe, ca și când ar fi vrut să se asigure că Jill își auzea aplauzele.

Mă uitam la Claire. Lacrimile îmi curgeau șiroaie și credeam că n-o să se mai oprească. Voiam să strig din toate puterile: „Du-te, Jill...”

Claire se întoarse la locul ei și-mi strânse mâna. Apoi Cindy mi-o strânse pe cealaltă.

Îmi repetam în minte: „O să-l găesc pe ticălos, Jill. Tu

dormi liniștită”.

Capitolul 77

Era trecut de miezul nopții când Cindy ajunse acasă. Ochii-i erau umflați, trupul amorțit și se întreba dacă-și va reveni vreodată după pierderea lui Jill.

Știa că nu va putea să doarmă. Ledul de la robotul telefonic pâlpâia. Nimeni nu putuse lua legătura cu ea toată ziua. Poate-ar fi trebuit să-și verifice e-mailurile, măcar ca să nu se mai gândească la Jill.

Se duse la calculator și intră pe pagina de web a ziarului. Povestea zilei era ricinul. Aflaseră cum fusese ucisă Jill.

Moartea ei, coroborată cu cea a lui Bengosian, băgase orașul în panică. Cât de ușor putea fi obținut ricinul? Care erau simptomele? Dacă ajungea în rezerva de apă? Exista vreun antidot? Câți oameni puteau să moară în San Francisco?

Tocmai voia să-și verifice e-mailurile, când pe ecran apăru un mesaj instantaneu. Hotwax 1199.

„Nu-ți pierde vremea încercând să afli de unde l-ai primit, începea mesajul.”

Cindy îngheță.

„Nici măcar nu este nevoie să ți-l notezi. Îi aparține unui copil de clasa a șasea din Dublin, Ohio. Și nu știe că i l-am luat. Numele lui e Marion Delgado, continua mesajul. Știi cine sunt?”

„Da, răspunse Cindy. Știu cine ești. Ești nenorocitul care a omorât-o pe prietena mea, Jill. De ce mă contactezi?”

„O să lovească din nou, apăru răspunsul. Măine. Nu ca până acum. Vor muri mulți oameni nevinovați. Oameni total

nevinovați.”

„Unde? scrisse Cindy. Așteptă nerăbdătoare. Poți să-mi spui unde? Te rog!”

„Întâlnirea la nivel înalt trebuie anulată, veni răspunsul. Ai zis că vrei să ajuți, atunci, la dracu’, ajută! Oamenii ăștia, guvernul... trebuie să plătească pentru crimele lor. Au omorât oameni nevinovați doar pentru petrol. Companii multinaționale scăpate de sub control jefuiesc statele sărace ale lumii. Ai zis că vrei să faci auzit mesajul nostru. Ai, acum, șansa asta. Fă-i pe hoți și pe ucigași să pună capăt crimelor.”

Urmă o pauză. Cindy nu știa dacă persoana care-i scrisese mesajul mai era acolo. Nu știa ce trebuia să facă.

Alte cuvinte apărură pe ecran.

„Convinge-i să-și recunoască crimele. E singurul mod în care poți opri omorurile.”

De data asta, era altceva. Persoana care scria îi cerea ajutorul. Poate că o fărâmă de vinovăție sau de rațiune încerca să țină în frâu nebunia.

„Eu cred că vrei să pui capăt nebuniei ășteia, scrisse Cindy. Te rog, spune-mi ce-o să se întâmple. Nu trebuie să sufere nimeni.”

Nimic. Nu primi niciun răspuns.

— La dracu’!

Cindy izbi cu pumnul-n tastatură. Se foloseau de ea. Atâta tot. Ca să-și facă auzit mesajul.

„De ce a trebuit să moară Jill Bernhardt? Ce crimă comisese ea? Furase petrol? Avea vreun amestec în globalizare? Ce-a făcut ea?”

Se scurseră treizeci de secunde. Apoi un minut. Cindy era convinsă că-și alungase interlocutorul. N-ar fi trebuit să-și piardă cumpătul. Povestea asta era mai importantă decât furia sau durerea ei.

În cele din urmă, își lăsă capul pe monitor. Când îl ridică, nu-i veni să creadă. Apăruseră noi cuvinte.

„Jill Bernhardt nu avea nicio legătură cu întrunirea la nivel înalt. Asta n-a fost ca toate celelalte. A fost ceva personal, scria în mesaj.”

Capitolul 78

Ceva groaznic avea să se petreacă azi. Ultimul e-mail primit de Cindy specifica asta, cât se poate de clar. Iar ciudatul ei partener de corespondență nu se înșelase niciodată până acum. Nu o trimisese pe piste false și nu o mințise.

Era un sentiment groaznic de neajutorare să privești zorii cum își făceau loc pe cer și să știi că în ciuda tuturor resurselor guvernului Statelor Unite, în ciuda reacțiilor vigilente și a mesajelor, în ciuda forțelor pe care le trimiseseam să patruleze pe străzi, în ciuda atâtor ani în care rezolvasem atâtea cazuri de crimă... August Spies avea să lovească chiar în acea zi! Nu puteam face nimic ca să-i oprim pe criminali.

Zorii acelei zile m-au găsit la Centrul de Comandă pentru Situații de Criză, unul dintre acele locuri „strict secrete”, ascunse într-un bloc de cărămidă care nu ieșea cu nimic în evidență, într-o parte izolată a șantierului naval din Hunter's Point.

Era o cameră mare, plină cu monitoare și aparatură de comunicații de cea mai înaltă tehnologie. Toată lumea stătea ca pe ace.

Ce puneau la cale August Spies de data asta?

Joe Molinari era și el acolo. Și primarul, și Tracchio, și șeful Departamentului de pompieri și al celui de intervenții medicale de urgență. Toți ne înghesuiserăm în jurul „mesei de război”.

Era și Claire prezentă. Ultimul avertisment băgase frica în toată lumea. Ne temeam de un atac la scară mare, ceva care să implice otrăvirea cu ricin. Molinari îi alertase pe

experții în toxine.

În timpul nopții, ne hotărâserăm să dăm presei numele și descrierea lui Hardaway. Până acum, nu reușisem să-l localizăm, iar situația nu făcuse decât să se înrăutățească din ce în ce mai tare. Trebuia să punem siguranța publică pe primul plan.

Eram siguri că Hardaway era implicat, într-un fel sau altul, și că era extrem de periculos.

Începură știrile de dimineață. Chipul lui Hardaway era mediatizat pe toate cele trei canale principale. Parcă asistam la o numărătoare inversă, prevestitoare de dezastru. Așa cum sunt cele din filme, doar că acum era mult mai grav. Gândul că, în orice clipă, în orașul nostru putea exploda o bombă sau că cineva ar putea împrăști o otravă mortală, poate chiar din avion, era înfiorător.

Până la ora șapte, începuseră deja să curgă inevitabilele alertări de la diverse persoane care pretindeau că-l văzuseră pe Hardaway. Un funcționar era convins că-l văzuse în Oakland la un supermarket non-stop, cu două săptămâni în urmă. Am primit și alte telefoane din Spokane, Albuquerque, chiar și din New Hampshire. Cine putea spune dacă măcar vreunul dintre ele era adevărat? Dar toate sesizările trebuiau cercetate.

Molinari discuta la telefon cu un tip, Ronald Kull, de la WTO.

— Cred c-ar trebui să dăm un comunicat de presă, insista directorul adjunct. Fără să le promitem nimic, doar să le spunem că organizația se arată dispusă să le asculte doleanțele, dacă încetează actele de violență. Mai câștigăm timp. Am putea salva vieți. Poate multe vieți.

Păru că interlocutorul este de acord, și Molinari spuse că va încerca să scrie el comunicatul. Apoi însă, trebuia aprobat de cei de la Washington și de la WTO.

Trebuiau respectate toate reglementările și procedurile oficiale. Timpul trecea. Un dezastru necunoscut amenința să

lovească în orice clipă.

Apoi, exact cum ne avertizase e-mailul, se întâmplă.

La 8.42 A.M. Nu cred că voi putea uita vreodată ora aceea.

Capitolul 79

Niște copii au băut apă de la o fântână din incinta unei școli generale din Redwood City. „Li s-a făcut rău...” Au fost primele cuvinte cutremurătoare pe care le-am auzit.

Toate inimile din încăpere au tresărit în același timp. 8.42. într-o secundă, lui Molinari i se făcu legătura cu directorul școlii. S-a luat imediat decizia de evacuare. Claire, cu niște căști pe urechi, încerca să ia legătura cu medicii de pe ambulanța cu care erau transportați copiii cărora li se făcuse rău.

Niciodată în viața mea nu-i mai văzusem pe acești oameni, cei mai capabili din tot orașul, cuprinși de o asemenea panică.

Molinari îi dădea instrucțiuni precise directorului:

— Nimeni să nu se atingă de apă până nu ajungem acolo. Evacuați numaidecât toată lumea din școală.

Trimise cu elicopterul o echipă FBI în Redwood City. Primirăm legătura cu expertul în toxicologie.

— Dacă avem de a face cu ricin, zise el, o să vedem convulsii imediate, contracții pulmonare puternice și simptome asemănătoare gripei, doar că mult mai puternice.

Claire reușise să dea de asistenta școlii. Îi explică rapid cine era, apoi spuse:

— Vreau să-mi descrieți în detaliu simptomele pe care le prezintă copiii.

— N-am știut ce se-ntâmplă, îi răspunse o voce isterică.

Copiii s-au simțit deodată slăbiți, cu o senzație foarte

puternică de greață. Aveau temperatură de aproape patruzeci de grade. Prezenta dureri abdominale și vomitau.

Unul dintre elicopterele de intervenții ajunsese deja la școală și survola zona, încercând să o cerceteze de la înălțime.

Copiii se îmbulzeau spre ieșire, îndrumați de profesori. Părinții, înnebuniți, soseau la locul acțiunii.

Dintr-odată, veni un al doilea raport. Un muncitor se prăbușise pe un șantier din San Leandro. Era în cealaltă parte a golfului. Nu se știa dacă era vorba de un atac de cord sau dacă i se făcuse rău de la ceva ce înghițise.

În timp ce încercam să ținem pasul cu evenimentele, o știre apărură pe unul dintre monitoare.

— O știre de ultima oră... în Redwood City, școala generală locală a fost evacuată, după ce câțiva copii au fost transportați de urgență la spitalul din apropiere. Copiii au manifestat semne de greață violentă. Nu este exclusă posibilitatea ca acestea să fi fost induse de o substanță toxică. Acest eveniment avertizează încă o dată de posibilitatea unui atac terorist de proporții în cursul zilei de azi...

— Ați mai primit vreun raport despre îmbolnăvirea cuiva din școală? Întrebă Molinari la telefon.

— Nu încă, răspunse directorul.

Școala fusese complet evacuată. Elicopterul încă mai survola zona.

Brusc, se auzi vocea medicului de pe ambulanță, care ne prezenta situația:

— Au temperaturi între 39,5 și 40 de grade Celsius, raportă acesta. Senzație acută de greață și dificultăți respiratorii. Nu știu care este cauza. Nu am mai văzut niciodată așa ceva.

— Trebuie să examinați imediat secrețiile bucale și nazale, ca să vedeți dacă au fost expuși, îl instrui toxicologul. Și faceți-le radiografiile pulmonare. Uitați-vă după orice urmă

de infiltrație bilaterală.

Claire interveni:

— În ce stare sunt funcțiile pulmonare? Cum respiră?
Cum se prezintă plămânii?

Toată lumea aștepta ca pe ace.

— Par să funcționeze normal, veni răspunsul.

Claire îl prinse de braț pe Molinari.

— Ascultă, nu știu ce se petrece aici, dar nu cred că avem de a face cu ricin, zise ea.

— Cum poți fi sigură?

Claire începu să explice:

— Ricinul atacă prin necroza celulelor vasculare. Am văzut cum lucrează. Plămânii ar trebui să înceapă deja să se dezintegreze. Pe lângă asta, ricinul are o perioadă de incubatie de patru până la opt ore, nu-i așa, domnule doctor Taub? îl întrebă ea pe expertul în toxicologie de la capătul firului.

Acesta o aprobă, invidios.

— Asta ar însemna că ar fi trebuit să fie expuși otrăvii în timpul nopții. Dacă plămânii nu prezintă niciun simptom, nu cred că are vreo legătură cu apa pe care au băut-o. Ar putea fi vorba de un stafilococ sau de stricnina... dar nu cred că e ricin.

Minutele treceau încet. Așteptam ca doctorii din Redwood City să facă primele teste de diagnosticare.

O echipă de medici de urgență era deja prezentă la șantierul din San Leandro. Au raportat că muncitorul de acolo suferise un atac de cord și că fusese stabilizat.

— Un atac de cord, repetară.

Câteva minute mai târziu, am primit și un raport din Redwood City. Radiografiile arătasera că plămânii copiilor nu fusesera afectați în niciun fel.

— Am găsit în sânge urme de stafilococ, enterotoxina

B.

M-am uitat spre Claire.

— Ce dracu' înseamnă asta? întrebă maiorul Fiske.

— Înseamnă că au o infecție puternică cu stafilococ, zise ea, râsuflând ușurată. E gravă și e contagioasă, dar nu e ricin.

Capitolul 80

Rincon Center era plin la amiază. Sute de oameni care stăteau de vorbă în timpul mesei, citeau rubrica sportivă, zoreau, ducând în mână pungi de la Gap sau de la Office Max. Se relaxau sub imensa pânză de apă ce cădea din acoperișul strălucitor.

Pianistul cânta. Mariah Carey. *A hero comes along...* Dar nimeni nu părea să bage în seamă muzica lui. La naiba, cânta groaznic!

Robert stătea cu ziarul în mână. Inima îi bătea nebunește. Nu mai era loc de discuții sau de certuri. Nu va mai aștepta o schimbare. Astăzi și-o va face singur. Dumnezeu îi era martor că se număra printre cei lipsiți de drepturi. Fusesse internat și externat în spitale pentru veterani. Ajunsese în pragul nebuniei pe câmpul de luptă, apoi fusesse abandonat. Asta îl transformase într-un radical.

Atinse servieta de piele cu vârful pantofului, doar ca să se asigure că încă mai era acolo. Își aminti de o poveste pe care o văzuse la televizor, o dramatizare a războiului civil. Un negru fugar fusesse eliberat, apoi convins să lupte pentru Nord.

Luptase în câteva dintre cele mai sângeroase bătălii. După una dintre ele, își văzuse, întâmplător, fostul stăpân, doborât în urma unei explozii și rănit, printre prizonierii confederați.

„Bună ziua, stăpâne, îi spusese sclavul, ducându-se la el. Se pare că acum s-a întors roata.”

Așa-și spunea și Robert, privindu-i pe avocații și bancherii care înfulecau, fără nicio grijă, masa de prânz.

„Acum s-a întors roata...”

Prin mulțime, Robert îl văzu apărând pe bărbatul pe

care-l aștepta – bărbatul cu părul grizonat. Sângele i se puse în mișcare. Se ridică și-și încleștă degetele pe mânerul servietei, fixându-l cu privirea pe bărbat – ținta lui în acea zi.

Sosise momentul când toate discursurile sofisticate, și promisiunile, și predicile aveau să fie puse în fapte. Aruncă ziarul. Zona din jurul fântâniei era înțesată de oameni. Se îndreptă spre pian.

„Ți-e frică să acționezi? Ți-e frică să pui roțile în mișcare? Nu! Își spuse Robert. Sunt pregătit. De ani de zile, sunt pregătit.”

Se opri și așteptă lângă pian. Pianistul începu o melodie nouă. Beatles – *Something*. Alte porcării de-ale albilor.

Robert îi zâmbi tânărului roșcovan din spatele clapelor. Scoase o bancnotă din buzunar și o îndesă în bol.

Pianistul dădu din cap, în semn de mulțumire.

Robert îi răspunse la fel, aproape râzând de această falsă camaraderie. Sprijini servieta de un picior al pianului. Își reperă ținta – era la zece metri distanță. Lovi, ca din întâmplare, cu piciorul servieta de sub pian.

„Țineți asta, nenorociților!”

Robert începu să se îndrepte agale spre intrarea dinspre nord.

„Acum i-acum!”

Era momentul pe care-l așteptase.

Scotoci prin buzunar după telefonul furat. Ținta era acum la doar cinci metri distanță. Robert se întoarse, în fața ieșirii, și analiză scena.

Bărbatul cu părul grizonat se oprise lângă pian, exact cum spusese profesorul că va face. Scoase o bancnotă de un dolar din portofel. În spatele lui, coloana de apă de douăzeci și cinci de metri se prăvălea din tavan.

Robert împinse ușile, ieși din clădire și apăsă două taste prestabilite pe telefonul mobil: G-8.

Apoi întreaga lume păru că se spulberă în flăcări și

fum, iar Robert simți cel mai puternic sentiment de satisfacție pe care-l încercase vreodată. Țsta era un război în care *voia* să lupte.

Nu văzu străfulgerarea, doar clădirea prăbușindu-se cu un zgomot infernal într-un morman de beton și sticlă și ușile explodând în urma lui.

„Începe revoluția, dragilor... Robert zâmbi în sinea lui. S-a întors roata.”

Capitolul 81

Se auzi un strigăt puternic la Centrul de Comandă de Urgență. Unul dintre tipii care monitorizau frecvențele poliției își smulse căștile de pe urechi.

— A explodat o bombă la Rincon Center!

M-am întors spre Claire și am simțit cum se scurge viața din mine. Rincon Center era unul dintre cele mai frumoase și mai impresionante locuri din oraș, în inima districtului financiar, unde se aflau agenții guvernamentale, birouri de afaceri și sute de apartamente. La ora asta, trebuie să fi fost supraaglomerat. Câți oameni muriseră?

Nu aveam de gând să aștept raportul poliției. Am ieșit în fugă din Centrul de Comandă, cu Claire în spatele meu. Am sărit în furgoneta de la medicină legală. În doar cincisprezece minute, eram în centrul orașului și încercam să ne croim drum prin amalgamul de autoturisme, mașini de pompieri și gură-cască adunați la fața locului. Rapoartele pe care le primeam prin stație spuneau că bomba fusese detonată în atriu, unde era cea mai mare aglomerație la amiază.

Am lăsat mașina la intersecția dintre Beale și Folsom și am luat-o la fugă. Vedeam fumul înălțându-se dinspre Rincon, la câteva blocuri distanță. A trebuit să mergem la intrarea de pe Steuart Street, trecând pe lângă Red Herring, Harbor Court Hotel, The Y.

— Lindsay, e rău, rău de tot! gemu Claire.

Primul lucru care m-a izbit a fost mirosul pătrunzător de carbit. Ușile exterioare, din sticlă, erau făcute țandări. Pe trotuare, erau așezați oameni – tușeau, sângerau, expectorau

fumul din plămâni. Supraviețuitorii încă mai erau evacuați pe toate intrările. Asta însemna că înăuntru era mai rău. Am tras aer în piept.

— Să mergem! *Ai grijă*, Claire.

Totul era acoperit de cenușă neagră, fierbinte. Fumul îmi înțepa plămâni. Poliția încerca să elibereze locul. Echipele de pompieri încă mai stingeau flăcările sporadice.

Claire îngenunche lângă o femeie cu fața arsă, care striga că nu mai putea să vadă. Am trecut pe lângă ele, făcându-mi loc înainte. Câteva cadavre erau adunate în centru atriului, lângă Coloana Ploii, care continua să-și verse apa în lacul construit în podea.

„Ce-au făcut imbecilii ăștia? Așa-și imaginează ei un război?”

Polițiștii cu experiență dădeau ordine prin stațiile de emisie-recepție, dar i-am văzut pe cei mai tineri stând înmărmuriți, încercând să-și înăbușe lacrimile.

În centrul atriului, ochii mi-au căzut pe un morman de lemne și sârme de metal – rămășițele a ceea ce părea să fi fost un pian. Lângă el, l-am văzut îngenuncheat pe Niko Magitakos, din echipa de geniști. Pe chipul lui era întipărită o expresie pe care nu o voi uita niciodată. Era unul dintre acele lucruri oribile, care te rogi să nu se întâmple niciodată.

Mi-am făcut loc până la Niko.

— Aici a detonat, zise el, aruncând o bucată de lemn carbonizat peste rămășițele pianului. Niște nenorociți. Niște *nenorociți*, Lindsay! Oamenii ăștia veniseră aici să mănânce.

Nu eram expertă în bombe, dar puteam vedea un cerc de devastare – bănci, copaci, urme de arsuri –; dezastrul se răspândise din centrul atriului.

— Doi martori spun că au văzut un bărbat de culoare, bine îmbrăcat. A lăsat o servietă sub pian, apoi a șters-o. După părerea mea, au lucrat la fel ca în cazul casei de pe chei. C-4, detonat electronic. Posibil prin telefon.

O femeie îmbrăcată într-o uniformă de genist se

apropie în fugă. Ținea în mână ceva ce părea a fi un fragment dintr-o servietă de piele care explodase.

— Marcheaz-o, ordonă Niko. Dacă-i găsim mânerul, poate dăm și de amprente.

— Stai, am strigat, în timp ce fata se îndepărta.

Ea găsisese partea din față a unei serviete, cea care se închide în clape. Pe ea erau inscripționate două litere aurii: A.S.

M-am simțit cuprinsă de o senzație de greață. Se jucau cu noi. Își băteau joc de noi. Știam, desigur, de la ce veneau literele.

A.S. August Spies.

Telefonul începu să sune. Am răspuns imediat. Era Cindy.

— Ești acolo, Lindsay? întrebă ea. Ești bine?

— Sunt aici. Ce este?

— Au revendicat atentatul, îmi spuse. A sunat cineva la redacție. A spus că e August Spies. A zis: „încă trei zile, și-atunci să te ții!” A spus că ăsta a fost doar un exercițiu.

Capitolul 82

După-amiaza târziu, mi-am dat în sfârșit seama că nu dormisem nici măcar o oră în ultimele trei zile.

Am început, de asemenea, să simt că îmi scăpa ceva foarte important la cazul ăsta. Eram convinsă.

Le-am sunat pe Cindy și pe Claire. Mă concentrasem atât de tare să-l gădesc pe Hardaway, încât îmi scăpase ceva...

Claire își petrecuse întreaga zi la morgă, cu îndeletnicirea sumbră de a încerca să identifice victimele din explozia de la Rincon Center. Până acum, erau șaisprezece morți și, din nefericire, numărul victimelor nu se oprea aici. Acceptă să ne întâlnim câteva minute vizavi, la Susie's, la măsuta noastră din colț.

Din clipa în care-am ieșit pe stradă, ca să mă duc la Susie's, am putut citi teama întipărită pe chipurile oamenilor.

Claire și Cindy mă așteptau înăuntru.

— Mesajul despre Jill e cheia întregului caz.

Le-am explicat ultima mea teorie, în timp ce ne sorbeam ceaiul.

— În bilet scria doar că lucra pentru stat, zise Claire, nedumerită.

— Nu la ăla mă refer eu, ci la e-mailul lui Cindy. Ziceau:

„Asta n-a fost ca toate celelalte...”

— „A fost ceva personal”, completă Cindy.

— Crezi că Jill a avut o legătură personală cu tipul ăsta?

zise Claire, clipind. În ce sens?

— Nu știu nici eu ce să cred. Doar că fiecare victimă a fost aleasă cu atenție. Nicio crimă n-a fost la întâmplare. Oare ce i-a condus la Jill? I-au luat urma. Au intrat în casa ei și au luat-o de-acolo. Lighttower, Bengosian... Exista o legătură între Jill și ăștia doi.

— Vreun caz de-al ei, poate? zise Cindy, ridicând din umeri.

Claire nu părea convinsă.

Urmă un moment de tăcere. Am privit în jur. Liniștea ne aduse pe toate cu ochii spre același loc. Scaunul liber de la masă.

— Ce ciudat e să fim iar aici, spuse Claire, oftând. Să stăm așa, fără Jill. Să vorbim despre ea.

— Jill o să ne ajute, am șoptit.

M-am uitat spre ele. Un licăr de speranță se aprinsese în ochii lor.

— Bine, zise Claire dând din cap. Cum?

— O să-i cercetăm cazurile mai vechi, am spus. O să-ncerc să conving pe cineva din echipa lui Sinclair să ne ajute.

— Și ce anume vrei să căutăm? întrebă Cindy, mijind ochii.

— Tu ai primit e-mailul. Ceva personal, am zis. Așa cum este cazul ăsta pentru noi. Uită-te la fețele noastre, la chipurile de pe stradă! Cineva trebuie să-i oprească pe nenorociții ăștia, pe criminalii ăștia!

Capitolul 83

Bennett Sinclair mi le dădu pe Wendy Hong, un procuror tânăr din echipa lui, și pe April, asistenta lui Jill. Am cerut de la arhivă dosarele la care lucrase Jill în ultimii opt ani. Pe toate!

În biroul lui Jill, era un munte de hârtii, de dosare groase aduse din arhiva judecătoreiei, în cărucioare mari, pe roți, și aliniat pe coloane.

Ne-am pus pe treabă.

În timpul zilei, conduceam în continuare investigația, încercând să dau de urma lui Hardaway. În timpul nopții și în orice altă clipă liberă găseam, coboram și m-apucam să scormonesc în dosare. Ne ajuta și Claire. La fel și Cindy. În toiul nopții, părea că lumina lui Jill era singura care rămânea aprinsă în Palatul de Justiție.

„Asta e ceva personal.” Fraza îmi răsuna încontinuu în minte.

Dar n-am găsit nimic. O mulțime de lume-și pierduse o grămadă de timp. Dacă exista vreo legătură cu August Spies în viața lui Jill, nu era în dosarele ei. Și-atunci, unde era? Trebuia să fie undeva...

În sfârșit, am încărcat ultimele dosare și le-am trimis înapoi la arhivă.

— Du-te acasă, îmi spuse Claire, epuizată la rândul ei. Mai culcă-te și tu.

Se ridică cu greu și-și îmbrăcă pardesiul. Își puse mâna pe umărul meu și mă strânse ușor.

— Vom găsi altă cale, Lindsay. O vom găsi.

Claire avea dreptate. Aveam nevoie de un somn bun mai mult decât orice altceva pe lume – în afară, poate, de o

baie caldă. Mizasem atât de mult pe asta!

Am mai trecut o dată prin birou, apoi, pentru prima dată de nu știu câtă vreme, mi-am strâns lucrurile ca să plec acasă și să dorm. Am urcat în Explorer și am luat-o spre Potrero, prin Brannan. Am oprit la semafor. Mă simțeam goală pe dinăuntru.

Se făcuse roșu. Am stat acolo. Știam, în sufletul meu, că nu mă duceam acasă.

Am virat la dreapta când s-a făcut verde și am luat-o pe Sixteenth, spre Buena Vista Park. N-aș putea spune că-mi venise, brusc, vreo idee strălucită... Aș spune, mai degrabă, că nu știam ce altceva să fac.

Exista o legătură între ei. De asta eram sigură. Doar că n-o găsisem...

Am parcat în fața casei lui Jill. Era păzită de un singur jandarm. Scările din fața ușii erau blocate cu banda cu care se sigilează orice loc al crimei într-o investigație.

M-am legitimat în fața tânărului polițist care se bucura, probabil, că se mai întâmpla câte ceva în plictiseala nopții. Am intrat în casa lui Jill.

Capitolul 84

M-am simțit cuprinsă de sentimentul straniu că n-ar fi trebuit să fac ceea ce făceam. Plimbându-mă prin casa în care fusesem de atâtea ori, acum, când Jill nu mai era, privindu-i lucrurile – o umbrelă Burberry, un bol de mâncare pentru Otis, un vraf de ziare recente –, m-am simțit copleșită de un val de singurătate. Îmi lipsea mai mult ca niciodată.

M-am dus în bucătărie. Am mutat de colo-colo câteva lucruri de pe un bufet vechi, de pin. Toate erau exact așa cum le lăsase. Un bilet pentru Ingrid, menajera ei. Câteva facturi.

Scrisul lui Jill, pe care-l cunoșteam atât de bine. Aproape că-mi venea să cred că încă mai era acolo.

Am urcat la etaj. Am străbătut holul, spre camera de lucru a lui Jill. Petrecea foarte mult timp aici. Țsta era spațiul lui Jill.

M-am așezat la biroul ei. Încă îi simțeam parfumul. Jill avea o lampă veche, de alamă. Am aprins-o. Erau câteva scrisori, împrăștiate pe masă. Una era de la sora ei, Beth. Câteva fotografii: ea, Steve și Otis la Moab.

„Ce cauți aici, Lindsay? m-am întrebat, din nou. Ce speri să găsești? Ceva semnat de August Spies? Nu fi proastă!”

Am deschis unul dintre sertarele de la birou. Dosare. Obiecte casnice. Călătorii, facturi pentru cheltuieli de deplasare.

M-am ridicat și m-am îndreptat spre bibliotecă. *The Voyage of the Narwhal*, *The Corrections*, romane de Eudora Welty. Jill avusese întotdeauna gusturi bune la cărți. N-am

știut niciodată când reușea să își mai facă timp să le citească.

Și totuși, reușea.

M-am aplecat și am deschis un bufet de sub etajeră. Am dat peste niște cutii cu fotografii vechi. Poze din călătorii, de la nunta surorii ei... Am găsit chiar unele de când absolvise facultatea.

„Uită-te la ea!” Ciufulită, subțire ca trestia și totuși puternică. M-am trezit zâmbind. M-am așezat pe parchet și am început să le răsfoiesc. „Doamne, cât îmi lipsești!”

Am văzut o casetă veche, în formă de acordeon, legată cu o bandă elastică. Am deschis-o. O mulțime de lucruri vechi.

Conținutul ei m-a surprins. Scrisori, fotografii, articole din ziare... Carnetul de note de pe vremea când Jill era încă la liceu. Invitația de la nunta părinților ei.

Și un dosar întreg de articole decupate din ziare. Le-am frunzărit, curioasă. Majoritatea erau despre tatăl ei.

Tatăl ei fusese și el procuror, atât în San Francisco, cât și în Texas. Jill îmi spusese că obișnuia să o numească „micuța lui succesoare”. Murise cu doar câteva luni de zile în urmă și vedeam clar, acum, cât de mult îi simțea Jill lipsa. Majoritatea articolelor erau despre cazuri la care lucrase acesta sau despre diverse numiri pe care le primise.

Am dat peste un articol vechi, îngălbenit. Sursa mă surprinse.

San Francisco Examiner, 17 septembrie, 1970.

Avea următorul titlu:

PROCUROR NUMIT ÎN ANCHETAREA UNUI ATENTAT CU BOMBĂ REVENDICAT DE BNA.

The Black National Army¹, BNA, erau un grup de negri radicali, din anii șaiszeci, care comiseseră numeroase jafuri violente și atacuri cu armă.

¹ Armata Națională Neagră

Am citit, în fugă, articolul. Numele procurorului mă făcu să mă înfior.

Robert Meyer.

Tatăl lui Jill.

Capitolul 85

O oră mai târziu, apăsam frenetic soneria lui Cindy. Era două și jumătate noaptea. Am auzit yala deschizându-se și ușa se crăpă încetișor. Cindy, îmbrăcată într-un tricou lung de la Niners, mă privea buimacă. Probabil că-i întrerupsesem cel mai profund somn din ultimele trei zile.

— Sper, spre binele tău, să merite că m-ai deranjat, zise ea, închizând la loc ușa.

— Merită, Cindy. I-am aruncat în față articolul vechi din

Examiner. Cred că am găsit legătura lui Jill cu cazul nostru.

Cincisprezece minute mai târziu, ne zgâlțâiam pe străzile întunecate și pustii ale orașului în Explorer-ul meu. Ne îndreptam spre redacția ziarului *The Chronicle*, la intersecția dintre Fifth și Mission.

— Nici măcar nu știam că tatăl lui Jill lucrase aici, zise Cindy, apoi căscă.

— Și-a început cariera aici, când a terminat facultatea, înainte să se mute în Texas. Imediat după ce s-a născut Jill.

Am ajuns la biroul lui Cindy cam pe la trei dimineața. În redacție, era o lumină difuză. Nu se mai aflau acolo decât câțiva angajați tineri care se prefăceau că lucrează până noaptea târziu, dar pe care i-am prins jucând bridge pe internet.

— Schimbul trei, inspecție! le zise Cindy, cu o față extrem de serioasă. V-am prins cu mâța-n sac.

Își împinse scaunul cu roțile în fața monitorului și porni computerul. Introduse câteva cuvinte de căutare în baza de date a redacției. *Robert Meyer. BNA*. Apoi, apăasă „enter”.

Câteva conexiuni apărură numaidecât pe ecran. Am trecut, în grabă, peste o serie de articole neinteresante, despre demonstrații antirăzboi și acțiuni ale grupării BNA din anii șaizeci. Apoi am găsit ceva.

PROCUROR DESEMNAT ÎN JUDECAREA UNEI
DESCINDERI BNA, SOLDATĂ CU MORȚI

O serie de articole din septembrie 1970.

Am pornit de acolo, și bingo! FBI, DESCINDERE A
POLIȚIEI ÎN FORTĂREAȚA BNA, PATRU MORȚI ÎN URMA
SCHIMBULUI DE FOCURI

În anii șaizeci, aveau loc multe manifestări radicale.

Proteste permanente împotriva războiului, manifestări violente a SDS¹ în Sproul Plaza din Berkeley.

Am citit, în viteză, câteva articole. BNA jefuiseră o serie de bănci, apoi un camion de la Brink's. Un gardian, un ostatic și doi polițiști fuseseră uciși în timpul jafului. Doi membri

BNA se aflau pe lista persoanelor celor mai căutate de FBI.

Am cercetat tot ce aveam în baza de date a ziarului pe această temă. În noaptea de 6 decembrie 1969 avusese loc o descindere a poliției la o ascunzătoare BNA. FBI-ul, alertat de o sursă din interior, încercuise o casă de pe o stradă liniștită, din Berkeley. Au dat buzna înăuntru, deschizând focul. Cinci radicali care se aflau în casă fuseseră uciși. Printre morți se numărau Fred Whitehouse, un lider al grupării, și două femei.

¹ Students for a Democratic Society – Gruparea Studentească pentru o Societate Democrată

În timpul acțiunii mai fusese împușcat mortal și un puști alb, student la Berkeley. Provenea dintr-o familie înstărită, de lângă Sacramento. Rudele și prietenii susțineau că nici măcar nu știa să tragă cu arma. Era doar un puști idealist, prins în protestele împotriva unui război imoral.

Nimeni nu putea spune ce căuta în casă.

Numele lui era William (Billy) Danko.

Capitolul 86

Cazul incidentelor petrecute la ascunzătoarea BNA fusese adus în fața Curții Supreme. Acuzații grave erau aruncate-n dreapta și-n stânga. Cazul fusese dat unui tânăr procuror în ascensiune – Robert Meyer, tatăl lui Jill.

Juriul care judecase procesul nu găsisese nicio dovadă de proastă conduită a agenților de poliție. Indivizii care fuseseră uciși, se justifica poliția, se aflau pe lista persoanelor celor mai căutate de FBI, deși teoria asta nu se prea aplica în cazul lui Billy Danko. Agenții federali aduseseră drept dovadă un întreg arsenal de arme confiscate în timpul raidului – Uzi, lansatoare de grenade, tone de muniție. Și în mâna lui Fred Whitehouse fusese găsit un pistol – deși simpatizanții acestuia susțineau că arma fusese pusă acolo.

— Bine, zise Cindy obosită, îndepărtându-se de ecran. Și ce facem cu asta?

În baza de date era menționat un articol publicat în 1971, un an mai târziu, în suplimentul de duminică al ziarului *The Chronicle*.

— Aveți o arhivă la subsol, nu-i așa?

— Da, avem. La subsol. Arhivă.

Era acum aproape de patru dimineața. Am aprins lumina în arhivă. Șiruri întregi de rafturi de metal pline cu mii și mii de cutii.

M-am încruntat, dezamăgită.

— Știi sistemul, Cindy?

— Sigur că știu sistemul, îmi răspunse. Vii aici în timpul orelor normale de lucru și-l întrebi pe tipul de la

birou.

Ne-am despărțit și-am început să bâjbâim pe coridoarele întunecate și înguste. Cindy nu știa sigur dacă mai păstrau dosare atât de vechi. Era posibil să se fi casat ceea ce căutam noi.

În cele din urmă, am auzit-o strigând:

— Am găsit ceva!

Mi-am făcut loc printre șirurile întunecate, ghidându-mă după vocea ei.

Am găsit-o pe Cindy dând jos de pe-un raft câteva teancuri de numere vechi al suplimentului de revistă, băgate în niște cutii mari, de plastic. Erau etichetate după ani.

Ne-am așezat pe betonul rece, una lângă alta. Lumina era foarte slabă și abia puteam citi.

Totuși, am găsit repede articolul menționat în baza de date. Era un fel de dezvăluire intitulată „Ce s-a întâmplat cu adevărat pe Hope Street Five”.

Autorul articolului susținea că poliția inventase întreaga poveste ca să se descotorosească de câțiva insurgenți.

Primiseră pontul dintr-o sursă anonimă. Ceea ce se petrecuse apoi fusese un masacru, nu o arestare. Autorul spunea că, în momentul în care poliția intrase în casă, victimele dormeau în paturile lor.

O mare parte a articolului era concentrată asupra puștiului alb ucis în timpul raidului, Billy Danko. FBI-ul susținuse că făcea parte din gruparea Weathermen și-l legase de atentatul cu bombă de la filiala regională a companiei Raytheon, fabricantă de arme. Articolul din *The Chronicle* prezenta aproape toate informațiile deținute de FBI despre Danko, care părea să fie, într-adevăr, o victimă nevinovată.

Era patru dimineața. Mă simțeam frustrată, nervoasă.

Și eu, și Cindy l-am văzut în același timp!

Consemnările din instanță. Se menționa că toți cei din organizațiile BNA și Weathermen foloseau nume de cod

atunci când se contactau unul pe altul. Fred Whitehouse era Bobby Z, nume luat după un membru al Panterelor Negre, care fusese împușcat.

Leon Mickens era Vlad – Vladimir Ilici Lenin. Joanne Crow era Sasha, o femeie care se aruncase în aer în semn de protest, în Chile.

— Ai văzut, Cindy?

Am privit-o, la lumina slabă.

Numele de cod pe care și-l alesese Billy Danko era August Spies.

Jill ne arătase calea.

Capitolul 87

În biroul lui Molinari era aprinsă lumina – singura lumină din Palatul de Justiție la ora șase dimineața. Când am intrat, vorbea la telefon. Fața i se lumină în ceva ce eu am interpretat ca fiind un zâmbet obosit, mulțumit, dar epuizat. Nimeni nu mai apucase să doarmă în ultimele zile.

— Tocmai încercam să-l asigur pe șeful de personal, zise el închizând telefonul și zâmbind, că serviciile noastre de siguranță națională sunt mai evaluate decât cele din, să spunem, Cecenia, și asta nu doar în aparență. Spune-mi că ai găsit ceva. Orice!

Am împins pe masă articolul îngălbenit și mototolit pe care-l găsisem în biroul lui Jill. Molinari îl ridică: procuror numit în anchetarea unui atac cu bombă revendicat de BNA. Îl citi repede.

— Cum le-ai spus tu, Joe? Fanatici din anii șazeci care umblă încă în libertate și care n-au ieșit la suprafață?

— Iepuri albi, zise el.

— Și dacă nu e vorba de o chestiune politică? Dacă au altă motivație? Sau poate că e vorba și de o chestiune politică, dar mai e ceva la mijloc.

— Motivație pentru ce, Lindsay?

I-am întins ultimul articol, din suplimentul de duminică, împăturit în dreptul părții unde se menționa numele de cod al lui Billy Danko, încercuit cu roșu-aprins: August Spies.

— Un motiv ca să reentre în joc. Ca să comită toate aceste crime. Poate chiar ca să se răzbune. Nu știu încă toate detaliile. Totuși, sunt sigură că e ceva aici.

În următoarele minute, l-am pus rapid la curent pe Molinari cu tot ceea ce aflasem în ultima vreme – totul, până la procurorul Robert Meyer, tatăl lui Jill.

Molinari clipi inexpresiv. Mă privea de parcă aş fi fost nebună. Chiar așa și păream. Ceea ce spuneam eu dădea peste cap întreaga investigație, contrazicea declarațiile ucigașilor, logica instituțiilor responsabile cu implementarea legii din întreaga țară.

— Unde vrei să ajungi cu asta, Lindsay? mă întrebă Molinari în cele din urmă.

— Trebuie să aflăm tot ce putem despre oamenii care-au fost în casa aia. Eu aş începe cu Billy Danko. Familia lui era din Sacramento. FBI-ul mai păstrează încă dosarul cu cazul ăsta, nu-i așa? Departamentul de Justiție, sau cum i-o mai zice... Trebuie să știu tot ce știe FBI-ul.

Molinari clătină, încet, din cap. Îmi dădeam seama că-i ceream foarte mult. Închise ochii preț de o clipă și se lăsă pe spătarul scaunului. Când îi deschise, am întrezărit urma vagă a unui zâmbet.

— Știam eu că exista un motiv pentru care mi-a fost atât de dor de tine, Lindsay.

Am luat asta drept un „da”.

— Ce nu știam însă – zise, împingând scaunul – este că vom avea amândoi mult mai mult timp liber după ce vom fi dați afară.

— Și mie mi-a fost dor de tine, i-am spus.

Capitolul 88

San Francisco era cuprins de panică – o panică mai puternică decât tot ce văzusem până atunci. Comentariile de la programele de știri păreau că nu se mai termină. Și noi unde dracu' eram în timpul ăsta? Prea departe de criminali, mă temeam...

Pentru a-mi susține teoria, trebuia neapărat să găsesc o legătură între celelalte victime și crimele noastre. Eram convinsă că există una.

Bengosian era din Chicago. Distanța era prea mare ca să mă pot lega de asta. Dar îmi aminteam că Lightower făcuse facultatea la Berkeley. Asociatul lui ne spusese asta, când fusesem la compania lui, imediat după explozie.

Am sunat-o pe Dianne Aronoff, sora lui Mort Lightower, și am găsit-o acasă. Am discutat cu ea și am aflat că fratele ei fusese membru al SDS. În 1969, când era în primul an la Berkeley, își înghețase anul școlar.

În 1969 avusese loc descinderea din Hope Street. Să fi avut vreo legătură? Tot ce se putea...

Cam pe la ora unu, Jacobi îmi bătu la ușă.

— Cred că ți-am găsit omul. Tatăl lui Danko.

El și Cappy căutaseră în cartea de telefon, apoi verificaseră adresa în registrele liceului din cartier. Tatăl lui Danko încă mai locuia în Sacramento Avea aceeași adresă ca în 1969. Cappy sunase și-i răspunsese un bărbat. Închisese de îndată ce pomenise numele lui Billy Danko.

— Există un birou FBI acolo, zise Jacobi dând din umeri. Sau...?

— Ține! am zis, sărind de pe scaun și aruncându-i

cheile de la Explorer. Condu tu!

Capitolul 89

Pe Autostrada 80 făceam cam două ore până în Sacramento, indiferent pe unde-am fi luat-o, și am mers constant cu 100 la oră când am traversat Bay Bridge. Peste o oră și cincizeci de minute, parcam în fața unei locuințe cam dărăpănate, construite în stilul anilor cincizeci. Trebuia neapărat să găsim ceva aici. Aveam mare nevoie de asta.

Casa era mare, dar neglijată. În spate era o pajiște ofilită, împrejmuită cu un gard. Din câte-mi aminteam eu, tatăl lui Danko era doctor. Cu cincizeci de ani în urmă, era foarte posibil ca această casă să fi fost una dintre cele mai frumoase din cartier.

Mi-am scos ochelarii de soare și am bătut la ușa din față.

A durat ceva vreme până ne-a deschis cineva. Nu vă pot descrie cât de nerăbdătoare eram.

În cele din urmă, ne deschise un bătrân care ne studie chiorăș prin ușa crăpată. Îi vedeam nasul și bărbia ascuțită – semăna cu fotografia lui Billy Danko, din *Chronicle*.

— Sunteți idioții care m-au sunat mai devreme? Stătea în ușă și ne privea îngrijorat. Firește că voi sunteți.

— Eu sunt locotenent Boxer, am spus. Dânsul este inspector la Omucideri, Warren Jacobi. Vă deranjează dacă intrăm?

— Da, mă deranjează, zise el, dar ne deschise totuși ușa larg. N-am nimic de discutat cu poliția despre fiul meu, decât dacă ați venit să vă cereți scuze pentru uciderea lui.

Ne conduse printr-un hol plin de igrasie, cu tencuiala căzută, până într-o încăpere mică. Nu părea că ar mai fi

locuit cineva împreună cu el.

— Speram să vă putem pune câteva întrebări în legătură cu fiul dumneavoastră, zise Jacobi.

— Întrebați-mă! zise Danko, așezându-se pe o canapea făcută din petice. Deși ar fi fost mai util să mă fi întrebat acum treizeci de ani. William era un băiat foarte bun, un băiat extraordinar. L-am învățat de mic să gândească singur, și așa și făcea. Făcea ce-i dicta conștiința, și, după cum s-a dovedit mai târziu, nu se înșela. Când mi-am pierdut copilul, am pierdut tot ce aveam. Soția mea...

Ne făcu un semn spre o fotografie alb-negru care înfățișa o femeie de vârstă mijlocie.

— Totul.

— Ne pare rău pentru cele întâmplare. M-am așezat pe marginea unui fotoliu foarte pătat. Nu am venit aici ca să vă provocăm și mai multe suferințe. Sunt convinsă că ați auzit ce se petrece în ultima vreme în San Francisco. Au murit foarte mulți oameni.

Danko clătină din cap.

— Au trecut treizeci de ani și tot nu vreți să-l lăsați să se odihnească în pace.

M-am uitat la Jacobi. N-avea să fie deloc ușor. Am început să-i povestesc despre Jill, cum găsisem o legătură între tatăl ei și evenimentele din casa de pe Hope Street. I-am spus că una dintre victime, Lightower, avusese legătură cu Berkeley și cu protestele studențești.

— Nu vreau să vă spun eu cum să vă faceți meseria, domnilor inspectori, zise Carl Danko, zâmbind, dar mie unuia povestea asta mi se pare o speculație trasă de păr.

— Fiul dumneavoastră avea un nume de cod, am zis. August Spies. August Spies e numele folosit de persoana care comite toate aceste crime.

Carl Danko pufni batjocoritor și se întinse să-și ia pipa. Părea că găsește întreaga poveste tare amuzantă.

— Cunoașteți vreo persoană care ar putea fi implicată?

am insistat. Vreun prieten de-al lui Billy? A luat cineva legătura cu dumneavoastră în ultima vreme?

— Oricine ar fi, Dumnezeu să-l binecuvânteze! zise Carl

Danko scuturându-și pipa. Sincer să vă spun, v-ați pierdut vremea venind aici. Nu vă pot ajuta cu nimic. Și chiar dacă aș putea... Sper că veți reuși să înțelegeți de ce nu sunt prea dornic să ajut polițiștii din San Francisco. Acum vă rog să plecați din casa mea.

M-am ridicat, odată cu Jacobi. Am făcut un pas spre ușă, rugându-mă să se-ntâmplesc vreo minune, înainte să ajung la ea. M-am oprit în fața fotografiei soției lui. Apoi am observat o alta, lângă aceasta.

Era o fotografie de familie.

Ceva m-a determinat să mă uit cu atenție la fețele lor.

În poză, mai apărea un fiu.

Mai tânăr. De vreo șaisprezece ani. Semăna leit cu maică-sa.

Zâmbeau toți patru, fără nicio grijă, într-o zi însorită, din trecutul îndepărtat.

— Mai aveți un fiu, am zis, întorcându-mă spre Danko.

— Charles... zise acesta dând din umeri.

Am ridicat fotografia.

— Poate c-ar trebui să discutăm cu el. Poate știe el ceva.

— Mă îndoiesc, răspunse Danko privind-mă fix. Și el e mort.

Capitolul 90

După ce ne-am urcat iar în Explorer, l-am sunat pe Cappy.

— Vreau să afli tot ce poți despre Charles Danko. S-a născut în Sacramento, în 1953 sau 1954. E posibil să fi decedat. Asta-i tot ce am. Și du-te până-n pânzele albe, dacă e necesar. Dacă tipul e mort, vreau să văd certificatul de deces drept dovadă.

— Mă ocup imediat, zise Cappy. Până atunci, am și eu ceva pentru tine. În legătură cu George Bengosian. Ai avut dreptate. Și-a obținut diploma în medicină la facultatea din Chicago, dar asta abia după ce s-a transferat acolo de la Berkeley. Bengosian era aici în șaiș'nouă.

— Mersi, Cappy, ai făcut o treabă grozavă. Ține-o tot așa!

Așadar, aveam acum trei victime – Jill, Lighttower și Bengosian – legate de măcelul petrecut în urma descinderii poliției în casa de pe Hope Street. Și numele de cod August Spies legat de Billy Danko.

Încă nu știam ce să fac cu toate astea. După cum bine spusese Danko, toate erau doar speculații.

În timp ce Jacobi conducea înapoi spre oraș, am reușit, în sfârșit, să ațipesc. Era primul somn fără întreruperi din ultimele trei zile. Ne-am întors la Palatul de Justiție pe la șase.

— În caz că nu știi, spuse Jacobi, sforăi!

— Torc! l-am corectat eu. Nu sforăi, torc.

Înainte să mă duc în biroul meu, am vrut să văd ce mai făcea Molinari. Am dat fuga la etaj și m-am strecurat în biroul lui. O ședință era în desfășurare. Despre ce era vorba?

Şeful meu, Tracchio, stătea la biroul lui. La fel şi Tom Roach, de la FBI. Şi Strickland, care era însărcinat cu asigurarea pazei şi a siguranţei în timpul întrunirii la nivel înalt.

— Lightower a învăţat acolo, i-am anunţat, abia reuşind să-mi stăpânesc entuziasmul. La Berkeley. În acelaşi an în care s-au petrecut incidentele cu BNA. Şi George Bengosian a fost acolo. Toţi trei au fost.

— Ştiu, zise Molinari.

Capitolul 91

Mi-a trebuit doar o secundă ca să mă dumiresc.
— Ai găsit dosarul FBI-ul despre BNA?
— Mai mult chiar, zise Molinari. L-am găsit pe unul dintre agenții FBI care au participat la descinderea din Hope Street. William Danko avea legitimație de membru în organizația Weathermen. Poți fi sigură de asta. A fost văzut dând târcoale sediului regional al companiei Grumman, care-a fost bombardat în septembrie 1969. Numele lui de cod, August Spies, a apărut în mai multe convorbiri telefonice monitorizate ale celor din Weathermen. Puștiul nu era nici pe departe nevinovat, Lindsay. Fusese implicat în mai multe crime. Molinari îmi întinse un formular galben, completat cu scrisul lui. FBI-ul îl pusese sub urmărire cu trei luni înainte de evenimentele de pe Hope Street. Mai erau și alți câțiva din Berkeley implicați în povestea asta. FBI-ul a reușit să-l determine pe unul dintre ei să le furnizeze informații. E uimitor cum o amenințare cu douăzeci și cinci de ani de pușcărie pune bețe-n roate unei cariere promițătoare în medicină.

— Bengosian! am spus.

Am simțit cum mi se înfierbântă sângele-n vine. Se dovedise că aveam dreptate.

Molinari aprobă, dând din cap.

— Bengosian le-a dat informațiile, Lindsay. Așa au ajuns la casa de pe Hope Street, în noaptea aia. Bengosian și-a trădat prietenii. Ai avut dreptate. Și asta nu e tot.

— Lighttower? am întrebat, nerăbdătoare.

— Era coleg de cameră cu Danko, răspunse Molinari.

Universitatea nu-i privea cu ochi buni pe studenții care

activau în SDS. Poate că Lightower s-a hotărât că era momentul să petreacă un semestru în străinătate. Și unul dintre agenții FBI care au condus acțiunea, care au intrat în casă în acea noapte a fost promovată. Și-a petrecut cei douăzeci de ani în organizație și s-a pensionat chiar aici, în San Francisco. Numele lui era Frank T. Seymour. Ți spune ceva?

Da, îmi spunea ceva, dar nu mă simțeam deloc cuprinsă de entuziasm. Mai degrabă de un presentiment sumbru.

Frank T. Seymour fusese unul dintre oamenii uciși în explozia de la Rincon Center.

Capitolul 92

Era noapte acum, și lui Michelle îi plăcea noaptea. Putea să se uite la *Familia Simpson*, la reluări din *Prietenii tăi...* să mai râdă un pic, cum făcea înainte, înainte să-nceapă totul, cum făcea pe vremea când era copil în Eau Claire.

Fuseseră nevoiți să părăsească apartamentul din Oakland, unde locuiseră în ultimele șase luni. Acum, se mutaseră la Julia, în apartamentele din Berkeley.

Și nu prea mai puteau ieși pe-afară. Situația era prea tensionată. Uneori, la televizor, vedea fotografia lui Mal, doar că reporterii îi spuneau Stephen Hardaway. Și Robert se mutase cu ei. Acum stăteau toți patru împreună. Și nu era exclus să apară cât de curând și Charles Danko. Cică ar fi avut planul final, sfârșitul de joc despre care Mal promisese că-i va da pe spate pe toți. Era ceva *urias*.

Michelle închise televizorul și coborî la parter. Mal era aplecat deasupra firelor. Se juca întruna cu dispozitivul cel nou, cu ultima lui bombă. Aveau un plan, zicea el. Știau deja cum o să introducă jucăria asta în clădire. Simplul fapt că se afla în același loc cu blestemăția asta o scotea din minți.

Se strecură în spatele lui.

— Mal, vrei ceva de mâncare? Pot să-ți pregătesc ceva.

— Vezi că lucrez, Michelle.

Mai mult se răstise la ea, decât îi răspunsese. Lipea un fir roșu într-un picior de masă de lemn, în care Michelle știa că ascunsese detonatorul.

Își puse o mână pe umărul lui.

— Trebuie să vorbesc cu tine, Mal. Cred că vreau să plec.

Mal își ridică ochii de la bombă. Își scoase ochelarii și-și șterse transpirația de pe față.

— Vrei să pleci? o întrebă el, clătinând din cap de parcă ideea i s-ar fi părut tare amuzantă. Și unde anume să pleci? Te sui în autobuz și te duci acasă? Te întorci în orașelul tău de provincie? Te înscrii la cursuri, la colegiul din orașelul de provincie, după ce-ai fost la oraș și-ai aruncat în aer doi copii?

Ochii lui Michelle se umplură de lacrimi. Era un semn de slăbiciune, știa. Sentimentalismul ăsta blestemat!

— Încetează, Mal!

— Ești o *criminală* căutată de FBI, scumpo. Bona cea drăgălașă care și-a aruncat în aer copiii. La asta te-ai gândit?

Deodată, vedea clar. Înțelegea totul. Inclusiv faptul că Mal nu avea să plece niciodată cu ea, chiar și după ce terminau și treaba asta, ultima.

Noaptea, când închidea ochii, îi vedea pe copiii familiei Lightower. Stăteau la masă, la micul dejun. Se îmbrăcau ca să plece la școală. Știa că făcuse niște lucruri groaznice. Oricât de mult și-ar fi dorit să nu fie așa, Mal avea dreptate. Nu avea unde să se ducă. Era bona ucigașă. Asta avea să rămână pentru totdeauna.

— Ei, haide acum! zise Mal, pe un ton mult mai blând. Dacă tot ești aici, poți să mă ajuți, scumpo. Am nevoie de degețelul tău drăgălaș. Pune-l pe firul ăla. Ține minte. N-ai de ce să te temi.

Ridică telefonul.

— Fără transpirație, nu ai satisfacție, nu-i așa? Vom fi niște eroi, Michelle. Vom salva lumea de ticăloși. Nu ne vor uita niciodată.

Capitolul 93

Era unu noaptea, dar cine putea dormi?
Molinari intră în camera comună. Eram
împreună cu Paul Chin și analizam firele.

Se uită la mine și oftă.

— Charles Danko.

Aruncă un dosar verde pe biroul din fața mea –
INFORMAȚII CONFIDENȚIALE, FBI.

— Au trebuit să caute mult ca să dea de el.

Am simțit cum mi se pune sângele în mișcare. Pielea
mi se făcu de găină. Eram, oare, pe punctul de a-l găsi?

— A urmat Universitatea din Michigan, spuse Molinari.
A fost arestat de două ori pentru tulburarea liniștii publice și
instigare la violență. L-au arestat și în 1973, în New York,
pentru posesie ilegală de arme. Casa în care locuia a fost
aruncată în aer într-o după-amiază. Acum este, acum nu.

— Da, pare să fie omul nostru.

— Era căutat în legătură cu o explozie de la Pentagon
în
1972. Era expert în explozibili. După ce i-a sărit în aer casa
din

New York, a dispărut. Nimeni n-a știut dacă a mai rămas în
țară sau a plecat. Charles Danko a dispărut fără urmă timp
de treizeci de ani. Nimeni nu a mai știut nimic de el.

— Un iepure alb, am zis.

Îmi întinse un raport datat din 1974 și un poster alb-
negru, cu un urmărit general, primit prin fax. Înfațișa o
versiune ceva mai în vârstă a feței adolescente pe care o
văzusem în fotografia de familie din casa domnului Danko.

— Țsta-i omul nostru, zise Molinari. Acum cum dracu’

facem să-l găsim?

Capitolul 94

— **D**oamnă locotenent!
Am auzit un ciocănit puternic în geam.

M-am ridicat. Ceasul arăta 6.30 dimineața. Probabil ațipisem în timp ce-l așteptam pe Molinari să-mi mai aducă informații despre Danko.

Paul Chin era la ușă.

— Doamnă locotenent, răspundeți pe linia trei. Acum!

— Danko? am întrebat, clipind ca să mă trezesc.

— Mai bine. Ne-a sunat o femeie din Wisconsin care crede că fiica ei are legătură cu Stephen Hardaway. Crede că știe și unde este.

În secunda de care-am avut nevoie ca să mă trezesc de-a binelea, Chin se întoarse la biroul lui și se pregăti să înregistreze convorbirea. Am ridicat receptorul.

— Locotenent Lindsay Boxer, am zis, după ce mi-am dres vocea.

Femeia începu să vorbească de parcă oprise discuția cu

Chin în mijlocul propoziției. Avea o voce supărată și nu părea prea instruită. După accent, era din vest.

— Eu i-am spus întotdeauna că e ceva în neregulă cu filfizonul ăla! Ea zicea că e nemaipomenit. *Nemaipomenit* pe dracu! Michelle a mea a vrut întotdeauna să mulțumească pe toată lumea. Nu i-ar fi fost greu deloc să profite de ea. Eu i-am zis: „Du-te la o școală de stat. Poți să fii orice-ți dorești!”

— Pe fiica dumneavoastră o cheamă Michelle? Am luat un pix. Doamna...?

— Fontieul. Da, chiar așa. Michelle Fontieul.

Am notat numele.

— Ce-ar fi să-mi spuneți tot ce știți?

— L-am văzut, să știți... începu femeia. Pe tipul ăla de la televizor. ăla pe care-l caută toată lumea. Michelle a mea e cuplată cu el. Desigur, nouă nu ne-a spus că-l cheamă Stephen. Cum îi zicea Michelle, când vorbea cu el la telefon? Malcolm? Mal. Au plecat de-aici și s-au dus în vest. Cred că tipu' e din Portland sau din Washington. El a băgat-o în nebunia asta cu protestele. Eu nici măcar nu pricepeam prea bine despre ce era vorba. Am încercat s-o avertizez.

— Sunteți sigură că e același bărbat pe care l-ați văzut la televizor? am insistat.

— Sunt convinsă de asta. Desigur, acum are părul altfel. Și pe-atunci nu avea barbă. Știu...

Am întrerupt-o:

— Când ați vorbit ultima dată cu fiica dumneavoastră, doamnă Fontieul?

— Nu știu, acum vreo trei luni. Întotdeauna mă suna ea. Nu voia să-mi dea numărul de telefon. Numai că, ultima dată, mi s-a părut că vorbește cam ciudat. Zicea că, pentru prima oară-n viață, avea să facă și ea un lucru bun. A-nceput să-mi spună că am crescut-o bine. Că mă iubește... M-am gândit că s-o fi lăsat prinsă în beleaua asta...

Toate datele se potriveau. Informațiile pe care le aveam noi despre Hardaway și descrierea pe care ne-o făcuse patronul barului KGB.

— Aveți vreun mod prin care să puteți lua legătura cu fiica dumneavoastră? O adresă?

— Am avut o adresă, la un moment dat. Cred că era a unei prietene. Și mai am o căsuță poștală. Michelle mi-a spus că pot să trimit acolo ceva, dacă e vreo urgență. CP. 3338 – Oficiul Poștal de pe Broad Street, Oakland, California.

M-am uitat la Chin. Amândoi notam în același timp. Poșta se deschidea abia peste vreo două ore. Trebuia să trimitem o echipă a FBI-ului în Wisconsin. Să luăm o

fotografie de-a lui Michelle. Între timp, am rugat-o pe mama ei să mi-o descrie.

— E blondă, cu ochi albaștri, zise femeia, ezitând un pic.

Michelle a fost întotdeauna frumoasă, trebuie să recunosc asta. Nu știu dacă e bine ce fac... E doar un copil, doamnă locotenent.

I-am mulțumit că ne contactase. I-am promis c-o să am grijă ca fiica ei să aibă parte de un proces cinstit, în cazul în care era implicată în povestea asta – și nu avem nicio îndoială că era.

— O să vă pun în legătură cu un alt ofițer, i-am spus. Dar, înainte de asta, trebuie să vă mai întreb ceva.

Mi se strecurase un gând în minte, ceva legat de prima zi de investigație.

— Fiica dumneavoastră folosea ceva ca s-o ajute să respire?

— Ah, da... zise ea, oprindu-se o clipă. A avut astm de când s-a născut, doamnă locotenent. Se plimbă cu inhalatorul după ea de la zece ani.

M-am uitat la Chin, prin geam.

— Cred că am găsit-o pe Wendy Raymore.

Capitolul 95

Cindy Thomas se îndrepta spre locul de muncă, în autobuzul de pe Market Street, ca în fiecare zi, însă, în acea dimineață, avea un presentiment sumbru că o catastrofă se va petrece curând. Într-un fel sau altul. August Spies promisese asta.

Era aglomerație în acea dimineață, trebuia să stea în picioare. Abia după două stații, reuși să găsească un loc pe scaun. Scoase *The Chronicle*, ca în fiecare dimineață, și examina rapid prima pagină. O fotografie cu primarul Fiske, încadrat de Molinari și de Tracchio. Întrunirea la nivel înalt nu fusese anulată. Articolul ei despre posibila legătură cu Billy

Danko era publicat pe coloana din dreapta, deasupra fotografiei.

O fată cu părul arămiu, vopsit, îmbrăcată în colanți și-un pulover croșetat, se apropie de ea. Cindy ridică privirea. Ceva la ea i se părea șocant de familiar. Fata avea trei cercei în urechea stângă, și în păr, o agrafă în forma simbolului păcii, cel folosit prin anii șaizeci. Era drăguță, în ciuda faptului că arăta ca un copil al străzii.

Cindy se uita cu un ochi la drum, pe care-l știa după magazinele de pe Market Street. Bărbatul de lângă ea se ridică la Van Ness.

Fata în colanți se strecură pe scaunul rămas liber. Cindy îi zâmbi și dădu pagina. Alte articole despre întrunirea la nivel înalt. Fata de lângă ea părea că-i citește peste umăr.

Apoi privirile li se întâlniră.

— N-o să se oprească, să știți.

Cindy zâmbi, fără prea mult entuziasm. N-avea chef de

conversații de genul ăsta înainte de opt dimineața. De data asta, fata se uita fix în ochii ei.

— N-o să se oprească, domnișoară Thomas. Am încercat, să știți. Am făcut cum mi-ați spus și am încercat.

Cindy încremeni. Inima păru să i se oprească în piept.

Se uită la fața fetei. Era mai mare decât i se păruse – să fi avut vreo douăzeci și cinci de ani. Cindy se gândi s-o întrebe de unde știa cum o cheamă, apoi, dintr-odată, înțelese totul.

Era persoana cu care discuta pe internet! Fata asta contribuise, într-un fel, la uciderea lui Jill. Foarte posibil să fi fost chiar bona.

— Ascultați-mă. M-am furișat afară din casă. Ei nu știu că sunt aici. O să se-ntâmple ceva groaznic, zise fata. La întrunirea la nivel înalt. Altă bombă. Chiar mai rău. Nu știu exact unde, dar o să fie mare. Cea mai mare. O să moară o mulțime de oameni. Acum, să vă văd dacă dumneavoastră puteți opri asta.

Toți mușchii din trupul lui Cindy erau încordați. Nu știa ce trebuia să facă. S-o înșface, să strige, să oprească autobuzul?

Toți agenții de poliție din oraș o căutau pe fata asta. Dar ceva o reținu pe Cindy.

— De ce-mi spui toate astea? o întrebă.

— Îmi pare rău, domnișoară Thomas, zise fata, atingându-i brațul lui Cindy. Îmi pare rău de toți. De Eric, de Caitlin... De avocata aceea, prietena dumneavoastră. Știu că am făcut ceva groaznic. Aș vrea să pot schimba lucrurile, dar nu pot.

— Trebuie să te predai poliției.

Cindy o privea fix. Fata se uită în jur, îngrozită că restul pasagerilor ar putea s-o audă.

— S-a terminat. Au aflat cine ești.

— Am ceva pentru dumneavoastră, zise fata, ignorându-i rugămintea.

Strecură o hârtie mototolită în mâna lui Cindy.

— Nu știu cum altfel i-aș mai putea opri acum. Doar așa. E mai bine ca eu să rămân cu ei, în caz că se schimbă planurile.

Autobuzul se opri la Metro Civic Center. Cindy desfăcu hârtia pe care i-o dăduse fata. Citi: „Seventh Street numărul 722, Berkeley”.

— Dumnezeule! strigă Cindy.

Fata îi spunea unde se ascundea.

Brusc, tânăra se ridică și se îndreptă spre ieșire. Ușa din spate se deschise.

— Nu te poți întoarce acolo! strigă Cindy.

Fata se întoarse, dar merse mai departe.

— Stai! strigă Cindy. Nu te duce acolo!

Fata părea surprinsă și pierdută. Ezită preț de o clipă.

— Îmi pare rău, șopti ea. Trebuie să procedez în felul ăsta.

Apoi coborî, grăbită, din autobuz.

Cindy sări de pe scaun în timp ce ușile se închideau, trăgând de cablu și strigându-i șoferului să le deschidă din nou.

Era o urgență!

Până când reuși ea să sară pe trotuar, Michelle Fontieul dispăruse în mulțimea care împânzea străzile dimineța.

Cindy o sună numaidecât pe Lindsay.

— Știu unde sunt. Am o adresă.

Capitolul 96

Cea mai mare echipă de asalt din istoria orașului înconjurase clădirea albă de pe Seventh Street nr. 722, din Berkeley.

Echipe de la Departamentul de intervenții speciale din San Francisco, agenți de la secțiile de poliție din Berkeley și Oakland, agenți FBI și DHS.

Traficul fusese blocat în toată zona. Casele din vecinătate erau evacuate în liniște, una câte una. Echipa de geniști era pregătită. Medicii de pe ambulanțe stăteau și ei pe poziții.

O camionetă gri, un Chevrolet, intrase pe alee cu douăzeci de minute în urmă. Cineva era acasă.

Am reușit să mă poziționez aproape de Molinari, care vorbea la telefon cu Washingtonul. Un căpitan de la Operațiuni Speciale, Joe Szerbiak, comanda echipa de asalt.

— Uite cum facem, zise Molinari, îngenunchind în spatele baricadei formate dintr-o mașină de patrulă, parcată la aproximativ treizeci de metri de casă. Îi sunăm o singură dată. Le dăm șansa să se predea. Dacă nu acceptă... – făcu un semn din cap spre Szerbiak –, sunt ai tăi!

Planul era să tragă cu gaze lacrimogene ca să-i oblige să iasă pe toți cei din casă. Dacă ieșeau reci, adică de bunăvoie, îi trânteam la pământ și le puneam cătușele.

— Și dacă ies *fierbînți*? întrebă Joe Szerbiak, punându-și vesta antiglonț.

Molinari tresări.

— Dacă vor ieși cu arma-n mână, va trebui să-i împușcăm.

Problema în acest asediu era explozibilul. Știam că au

bombe. Nimeni nu putea uita cele petrecute la Rincon Center, cu două zile-n urmă.

Echipa de asalt era pregătită. Câțiva mascați erau pe poziții. Echipa care urma să intre în casă, ascunsă într-o dubă blindată, era gata să se pună în mișcare. Cindy Thomas era cu noi. O fată din interior părea să aibă încredere în ea. Michelle.

Care ar fi putut fi Wendy Raymore, bona.

Eram nervoasă și agitată. Voiam să se termine odată. Nu mai voiam vărsare de sânge, voiam să se termine totul.

— Crezi că știu că suntem aici?

Tracchio supraveghea casa din spatele unei mașini cu stație.

— Dacă nu știu, zise Molinari, o să afle.

Se uită la Szerbiak.

— Căpitane, zise el, dând din cap, dă telefonul!

Capitolul 97

In casa de la numărul 277, de pe Seventh Street, situația scăpase cu desăvârșire de sub control.

Robert, veteranul, înșfăcase o pușcă automată și se ghemuise sub una dintre ferestrele care dădeau la stradă, analizând scena de afară.

— Au o adevărată armată acolo. Sunt polițiști peste tot. Julia urla și se purta de parcă și-ar fi pierdut mințile.

— V-am spus să plecați din casa mea. V-am spus să plecați! Se uită spre Mal. Și-acum, ce ne facem? Ce ne facem acum?

Mal părea calm. Se duse la fereastră și se uită pe după perdele. Apoi se duse în cealaltă cameră și se întoarse împingând o servietă neagră.

— Probabil că o să murim, răspunse el.

Inima lui Michelle părea să aibă o mie de bătăi pe secundă. În orice clipă, niște bărbați înarmați, în uniforme, puteau năvăli în casă. Pe de-o parte, se simțea cuprinsă de frică, pe de alta, de rușine. Știa că-și dezamăgise prietenii. Pusese capăt tuturor planurilor pentru care luptaseră împreună. Dar îi ajutase săucidă femeii și copiii, și acum poate că avea șansa să pună punct crimelor.

Deodată, sună telefonul. Preț de o clipă, ochii tuturor se ațintiră asupra acestuia. Parcă erau sunetele unei alarme care se declanșase.

— Răspunde, îi spuse Robert lui Mal. Vrei să fii șeful. Răspunde!

Mal se îndreptă spre telefon. Se auzi al patrulea, al cincilea țârâit. În cele din urmă, ridică receptorul.

Preț de o clipă, ascultă fără să zică nimic. Pe fața lui nu se citea nici teamă, nici surprindere. Le dădu chiar și

numele lui.

— Stephen Hardaway, zise el cu mândrie.

Apoi ascultă o lungă bucată de timp.

— Am înțeles, răspunse.

Lăsă receptorul, înghiți în sec și privi în jur.

— Au spus că avem o singură șansă. Cine vrea să plece, ar face bine să iasă acum.

În încăpere se lăsă o tăcere de mormânt. Robert era la fereastră, Mia stătea lipită de perete. Mal, pentru prima dată, părea șocat și nu mai avea răspunsuri. Lui Michelle îi venea să strige că toate acestea se întâmplau din vina ei.

— Ei bine, pe mine unul n-o să pună mâna, zise Robert.

Ridică pușca automată și se lipi cu spatele de ușa de la bucătărie, uitându-se la duba parcată pe alee.

Clipi – un fel de adio tăcut. Apoi deschise ușa din față și ieși în fugă din casă.

La câțiva pași de dubă, își ridică arma, trăgând o rafală lungă înspre polițiști. Se auziră două pocnituri puternice.

Doar două. Robert se opri brusc. Se învârti în loc, cu o expresie de mirare pe față. Niște pete de un roșu-aprins îi apăruseră pe piept.

— Robert! strigă Mia.

Scoase țeava puștii pe fereastra din față și începu să tragă nebunește. Apoi ceva o trânti în spate și nu mai mișcă.

Deodată, un cilindru negru ateriza prin fereastra din față. Din el începu să iasă gaz. Apoi, un al doilea cilindru negru. Un nor înecăcios, care-ți înțepa ochii, începu să învăluie camera. Michelle simți că i se înfundă plămâni.

— Oh, Mal! strigă ea.

Se uită spre el. Stătea în picioare. Pe chipul lui nu se mai citea, acum, nici urmă de teamă. Ținea în mână un telefon mobil.

— Eu nu mă duc acolo, zise el.

— Nici eu, zise Michelle, dând din cap.

— Să știi că, până la urmă, ești o fetiță curajoasă, zise Mal zâmbindu-i.

Îl urmări formând un număr din patru cifre. O clipă mai târziu, auzi un telefon sunând. Se auzea din servietă, încă o dată. Și iar...

— Mai știi? zise Mal trăgând aer în piept. Fără transpirație, nu-i senzație. Nu-i așa, Michelle?

Capitolul 98

In momentul exploziei, eram ascunși în spatele unei mașini de poliție, la doar trei metri distanță.

Se văzură niște străfulgerări portocalii, apoi ferestrele explodară. Casa păru că se ridică de pe fundație. Un nor de foc care ieși prin acoperiș păru că distruge totul pe dinăuntru.

— La pământ! strigă Molinari. Toată lumea, la pământ! Bubuitura ne trânti pe toți în spate. Am tras-o pe Cindy, care stătea lângă mine, la pământ și am adăpostit-o de suflul exploziei și de ploaia de moloz care venea spre noi.

Am stat așa până când rafala trecu. Se auziră câteva strigăte:

— La dracu'!

— Ești teafăr?

Încet, ne-am ridicat în picioare.

— Dumnezeule... gemu Cindy.

Acolo unde, cu doar o clipă în urmă, fusese o casă albă, cu acoperiș din șindrilă, mai rămăsese acum doar fum, foc și un crater în pereții înăuntrul cărora avusese loc explozia.

— Michelle! murmură Cindy. Haide, Michelle...

Priveam focul care se ridica pe măsură ce vântul întețea flăcările. Nu ieși nimeni. Nimeni n-ar fi putut supraviețui unei astfel de explozii.

Se porniră sirenele. De pretutindeni se auzeau transmisii frenetice prin radio. Auzeam polițiști strigând prin stație:

— Explozie de proporții la 722, pe Seventh Street...

— Poate că nu era acolo, zise Cindy clătinând din cap.

Încă se mai uita la casa devastată.

Mi-am trecut brațul pe după umerii ei.

— Au ucis-o pe Jill, Cindy.

Mai târziu, după ce pompierii transformaseră flăcările în cenușă fumegândă și echipele de intervenție începuseră să identifice ce mai rămăsese din casă, m-am dus să examinez și eu urmele.

Se terminase? Amenințarea trecuse? Câți fuseseră înăuntru? Nu știam. Păreau să fi fost patru sau cinci. Hardaway era, probabil, mort. Fusese oare și Charles Danko acolo? August Spies?

Sosise și Claire. Îngenunchease lângă cadavrele acoperite, dar și acestea erau atât de arse, încât de-abia mai puteau fi recunoscute.

— Mă interesează un bărbat alb, i-am spus. Cam de vreo cincizeci de ani.

— Tot ce pot să-ți spun e că par să fie patru cadavre, zise ea. Bărbatul negru, care-a fost împușcat pe alee, și alți trei înăuntru. Două erau femei, Lindsay.

Joe Molinari veni spre mine. Raportase la Washington cele petrecute.

— Te simți bine? mă întrebă.

— Nu s-a terminat încă, am zis, arătând cu capul spre mormanul de dărâmături.

— Danko? mă întrebă, tresărind.

— Asta va trebui să ne-o spună medicii legiști. Oricum, i-am distrus rețeaua, fortăreața. Și bomba. Ce mai poate face acum?

Printre ruine, am zărit ceva – o clamă de păr. Era ceva aproape amuzant la ea. M-am aplecat și-am ridicat-o.

— Să se facă auzită vocea poporului, i-am spus lui Molinari, întinzându-i clama.

Avea forma unui simbol de pace.

Capitolul 99

Charles Danko se plimba fără nicio țintă pe străzile din San Francisco, gândindu-se la ce se petrecuse în Berkeley, unde prietenii lui muriseră pentru cauza lor, muriseră ca niște martiri, muriseră la fel cum murise William cu atâția ani în urmă.

„Aș putea ucide mulți oameni în clipa asta. Chiar aici.”

Știa că ar fi putut provoca un măcel și că nu l-ar fi prins preț de câteva ore, poate chiar mai mult, dacă aranja totul așa cum trebuie, dacă se gândea bine – dacă era un ucigaș atent.

„Ești mort, afacerist nenorocit, cu costumul tău negru, care pare atât de scump! Ești moartă, blondo, care ții atât de mult la ultima modă. Tu. Și tu. Tu! Tu! Și voi, ăia patru imbecili din grupul de colo!”

Doamne, cât de ușor i-ar fi să-și lase furia să i se dezlănțuie.

Poliția, FBI-ul... erau jalnici în încercările lor de a proteja oamenii.

Nu înțelegeau că aici e vorba nu doar de dreptate, ci și de răzbunare. Cele două concepte erau perfect compatibile; puteau merge mână în mână. Călca pe urmele fratelui său, William – onora visul nobil al fratelui său căzut și, în același timp, răzbuna moartea lui William. Două cauze erau mai bune decât una. Motivația era de două ori mai puternică, furia, de două ori mai mare.

Chipurile pe lângă care trecea, hainele scumpe, magazinele absurde... începea să le vadă pe toate ca prin ceață. Toți erau vinovați! Toată țara era vinovată!

Și totuși, nu înțelegeau. Nu încă.

Războiul era chiar acolo, pe străzile lor – și războiul avea să se dezlănțuie.

Nimeni nu-l mai putea opri.

Se vor găsi, întotdeauna, alți soldați.

La urma urmei, asta era și el – un simplu soldat.

Se opri la un telefon public și dădu două telefoane.

Primul, către un alt soldat.

Al doilea, către mentorul lui, persoana care se gândise la tot, inclusiv la cum să-l folosească pe el.

Charles Danko se hotărâse: mâine o să dezlănțuie teroarea.

Nu se schimbase nimic.

Capitolul 100

Adoua zi, întrunirea la nivel înalt avea să înceapă, conform programului inițial. Așa hotărâseră tipii importanți și plini de ei de la Washington. Așa să fie.

Procedurile erau stabilite pentru seara aceea, cu o recepție la Rodin Gallery, din Palatul Legiunii de Onoare, care avea vedere spre podul Golden Gate.

Gazdă avea să fie Eldridge Neal, unul dintre cei mai admirați afro-americani din țară, actualul vicepreședinte. Toți cei care purtau uniformă fuseseră convocați pentru a asigura paza la locul de întrunire și pe străzile dimprejur. Toate documentele de identitate erau verificate și răsverificate, toate coșurile de gunoi și aerisirile, mirosite de câini dresați să detecteze explozibilele.

Dar Danko era încă acolo.

Iar Carl Danko rămânea singura legătură pe care o aveam cu fiul său.

M-am întors în Sacramento în timp ce restul echipei se pregătea pentru festivitățile întrunirii la nivel înalt. Carl Danko păru surprins să mă revadă.

— Credeam că o să vă decoreze cu medalia de onoare astăzi. Se pare că, pentru voi, să ucideți niște puști e ceva la ordinea zilei. Așadar, ce căutați aici?

— Îl caut pe fiul dumneavoastră.

— Fiul meu e mort.

Dar Danko oftă și mă lăsă să intru. L-am urmat în camera lui. În șemineu ardea focul. Îngenunche și ațâță flăcările, apoi se așează pe un scaun.

— După cum v-am mai spus, despre William ar fi

trebuie să discutăm acum treizeci de ani.

— Nu mă refer la Billy, am zis, ci la Charles.

Danko păru că ezită.

— Le-am spus băieților de la FBI...

— Știm, l-am întrerupt în mijlocul propoziției. Știm ce s-a întâmplat, domnule Danko. Știm că nu e mort.

Bătrânul pufni.

— Văd că nu vreți în ruptul capului să încetați. Mai întâi

William, acum Charlie. Duceți-vă să vă primiți medalia, doamnă locotenent. Ați prins criminalii. Cine credeți că vă dă dreptul să veniți aici și să-mi spuneți că Charlie e în viață?

— George Bengosian, am răspuns.

— Cine?

— George Bengosian. A doua victimă. Îl cunoscuse pe Billy, în Berkeley. Mai mult decât atât, domnule Danko. El a fost cel care l-a turnat pe fiul dumneavoastră.

Danko se foi în scaun.

— Ce vreți să spuneți cu asta?

— Și Frank Seymour? A fost ucis acum câteva zile, în explozia de la Rincón Center. Seymour a condus acțiunea din Hope Street, în care a fost ucis fiul dumneavoastră. Charles e încă acolo. Ucide oameni nevinovați, domnule Danko. Cred că a înnebunit. Și cred că sunteți de aceeași părere.

Bătrânul inspiră adânc. Se uită fix la foc, apoi se ridică și se duse la un birou. Scoase un teanc de scrisori din sertarul de jos. Mi le aruncă în față, pe măsută.

— N-am mințit. Pentru mine, fiul meu e mort. L-am văzut o singură dată, preț de cinci minute, la un colț de stradă din Seattle, în ultimii treizeci de ani. Acum câțiva ani, am început să primesc scrisorile astea. Una pe an, în preajma zilei mele de naștere.

„Isuse, am avut dreptate! Charles Danko era în viață...”
Am luat scrisorile și am început să mă uit peste ele.

Bătrânul ridică din umeri.

— Presupun că predă pe la vreo facultate...

Am cercetat plicurile. Nu aveau trecută nicio adresă a expeditorului. Ultimele patru însă fuseseră trimise din nord.

Portland, Oregon. Una data chiar din 7 ianuarie, cu doar patru luni în urmă.

Portland.

Un gând îmi trecu fulgerător prin minte. Nu putea fi o coincidență. Stephen Hardaway făcuse facultatea în Portland, la Reed.

Am privit din nou spre bătrân.

— Spuneți că e profesor? Unde anume?

Clătină din cap.

— Nu știu.

Dar eu știam. Deodată, înțelegeam perfect totul.

Danko era la Reed, nu-i așa? În tot acest timp, el fusese acolo și predase la facultate.

Așa îl cunoscuse pe Stephen Hardaway.

Capitolul 101

Cineva mi-a făcut legătura cu Molinari, la Palatul Legiunii de Onoare. Recepția vicepreședintelui avea să aibă loc în mai puțin de două ore. Întrunirea la nivel înalt începuse.

— Cred că știu unde este Danko, am strigat, impacientată, în telefonul pe care-l țineam în mână. E la Colegiul Reed, din Portland. E profesor acolo. Joe, Stephen Hardaway a făcut facultatea la Reed. Se potrivește.

Molinari mi-a spus că o să trimită o echipă FBI la colegiu, în timp ce eu mă întorceam în oraș. Am mers cu sirena pornită tot drumul. La sud de Vallejo, n-am mai putut aștepta.

Am cerut numărul general de la Reed.

Am spus cine sunt unei operatoare, care mi-a făcut legătura cu decanul de studii academice, un oarecare Michael

Picotte. Tocmai când îmi răspundea, soseau și agenții federali din Portland.

— Este imperios necesar să-l localizăm pe unul dintre profesorii dumneavoastră. E o urgență, i-am spus decanului. Nu am nici numele, nici descrierea fizică. Numele lui *real* este Charles Danko. Trebuie să aibă aproximativ cincizeci de ani.

— D-Danko? se bâlbâi Picotte. Nu e nimeni cu numele de Danko la colegiul nostru. Și avem mai mulți profesori de cincizeci de ani, inclusiv eu însumi.

Eram din ce în ce mai exasperată și simțeam că-mi pierd răbdarea.

— Aveți un număr de fax? l-am întrebat. Măcar atâta puteți să-mi dați?

Am făcut legătura la birou, prin stație, și am cerut-o pe Lorraine. I-am spus să localizeze fotografia lui Charles Danko de pe afișul cu persoane căutate de FBI, din anii șaptezeci. Era posibil să mai existe încă o asemănare. Decanul Picotte mă trecu pe ton de așteptare cât timp primi faxul.

Mă apropiam de Bay Bridge. San Francisco International era la doar douăzeci de minute distanță. Mă gândeam că aș putea să iau avionul și să mă duc și eu până-n Portland. Poate că ar fi fost bine să mă duc chiar atunci la Reed.

— Gata, l-am primit, zise decanul, revenind pe fir. Dar asta e un afiș pentru o persoană căutată de FBI...

— Priviți-l cu atenție, i-am spus. Vă rog... Recunoașteți chipul?

— Dumnezeule... decanul păru că se îneacă.

— Cine este? Îmi trebuie un nume! am strigat în telefon.

Am simțit că Picotte ezita. Îl rugam să-și denunțe un coleg, poate chiar un prieten.

Am coborât de pe pod în San Francisco și am luat-o pe Harrison Street.

— Domnule decan Picotte, vă rog... îmi trebuie un nume. Sunt în joc viețile unor oameni.

— Stanzer, zise decanul în cele din urmă. Seamănă cu Jeffrey Stanzer. Sunt aproape sigur că el e.

Am înșfăcat un pix și-am notat numele la repezeală.

— Trebuie să ne dați un loc exact unde-l putem găsi pe Jeffrey Stanzer. Este vorba de investigarea unei crime. Stanzer e un criminal. Și va ucide din nou.

Decanul ezită.

— Ați spus că sunați din San Francisco?

— Da.

Urmă un moment de pauză.

— E chiar acolo, la dumneavoastră... Jeffrey Stanzer ne reprezintă la întrunirea la nivel înalt. Cred că trebuie să

vorbească chiar astă-seară.

Dumnezeule! Danko avea să-i omoare pe toți cei de-acolo.

Capitolul 102

Charles Danko stătea înconjurat de luminile strălucitoare din fața Palatului Legiunii de Onoare. Trupul îi tremura de nervi și de nerăbdare. Aceasta era noaptea lui. Avea să devină celebru, și fratele lui, William, la fel.

Toți cei care credeau că-l cunosc ar fi fost surprinși să afle că ținea un discurs în San Francisco în această seară.

Jeffrey Stanzer dusese ani de zile o viață academică izolată, evitând cât putea de mult să apară în public. Se ascundea de poliție.

În această seară însă, avea să facă ceva cu mult mai îndrăzneț decât să țină un discurs plictisitor. Toate teoriile și analizele nu mai însemnau nimic acum. În această seară, va rescrie istoria.

Toți polițiștii din San Francisco îl căutau pe el, pe August Spies. Și culmea ironiei era că tocmai ei îl lăsau să intre – și încă pe ușa din față!

Se simți străbătut de un fior. Își încleșta mâna pe servietă, pe care o lipi de fracul mototolit. Înăuntru, se afla discursul lui. O analiză a efectului investirii de capital străin în piața forței de muncă din lumea a treia. Munca lui de-o viață, ar fi putut spune unii. Dar ce știau toți oamenii ăștia despre el? Absolut nimic. Nici măcar numele lui adevărat.

În fața lui, agenți de securitate îmbrăcați în smochinguri și rochii de seară controlau buzunarele și poșetele economiștilor și soțiilor de ambasador – imaginea perfectă a funcționarilor plini de ei, care se cred indispensabili și care se îngrămădesc să participe la astfel de evenimente.

„I-aș putea omori pe toți, se gândea. Și de ce nu?” Veniseră să hotărască soarta lumii, să-și pună amprenta economică asupra aceluia care nu puteau concura, nici măcar riposta.

„Vampirii! își zise. Ființe umane urâte, demne de dispreț. Toți cei de-aici merită să moară. La fel ca Lightower și Bengosian.”

Șirul trecea pe lângă o sculptură a lui Rodin, Gânditorul.

Un nou fior nervos îi cutremură trupul. În cele din urmă, Danko îi prezentă invitația specială de VIP unei femei atrăgătoare, îmbrăcată într-o rochie de seară neagră.

Probabil că era de la FBI. Nu-ncăpea îndoială că, sub rochie, avea prins un Glock.

„Femei cu sculă!” își zise Danko.

— Bună seara, domnule, zise ea și-i căută numele pe listă. Ne cerem scuze, domnule profesor Stanzer, dar vă rugăm să vă treceți servieta prin aparatul cu raze X.

— Desigur, dar să știți că-i doar discursul meu, spuse Danko, întinzând servieta ca orice profesor emoționat.

Își întinse brațele, lăsând un agent de pază să-i treacă un detector de metale în sus și-n jos, pe tot corpul.

Agentul de pază simți ceva în buzunarul hainei.

— Ce-i asta? întrebă el.

Danko scoase un flacon mic, de plastic. Avea lipită pe el o etichetă de farmacie și o rețetă pe numele lui. Flaconul era încă una dintre capodoperele lui Stephen Hardaway. Bietul

Stephen. Bieții Julia, Robert și Michelle. Soldați. *La fel ca el.*

— Sufăr de astm, zise Danko.

Tuși un pic și se lovi peste piept.

— Proventil. Am întotdeauna nevoie de el, înaintea unui discurs. Am chiar unul de rezervă.

Gardianul îl examinează, preț de o clipă. Chestia asta era

chiar amuzantă. El și Stephen perfecționaseră flaconul. Cine avea nevoie de arme și de bombe, când toată teroarea din lume încăpea în palma lui?

„William, ai fi mândru!”

— Puteți să intrați, domnule, spuse în sfârșit gardianul, făcându-i semn lui Charles Danko să intre. Vă urez o noapte frumoasă!

— Oh, sper c-așa o să fie.

Capitolul 103

Am accelerat Explorer-ul și am plecat ca din pușcă, pe roșu, pe Ness, îndreptându-mă spre Geary. Palatul Legiunii de Onoare era tocmai în Lands End. Chiar și când nu era trafic, tot făceam zece minute până acolo.

Am format numărul lui Molinari. Suna ocupat.

Am încercat să iau legătura cu Tracchio. Mi-a răspuns un asistent de-al lui care mi-a spus că șeful era amestecat în mulțime.

— Vicepreședintele intră în încăpere chiar în clipa asta, zise el. Iată-l!

— Ascultă-mă bine! am strigat în timp ce viram, cu sirena pornită, făcându-mi loc prin trafic. Vreau să-l găsești pe Tracchio, sau pe Molinari, sau pe cine vezi mai întâi. Bagă-le telefonul ăsta în ureche. E o problemă care vizează siguranța națională. Nu mă interesează cu cine dracu' discută! Du-te! Acum!

Am privit spre ceasul de pe bord. O bombă putea exploda în orice clipă. Nu aveam decât o fotografie veche de treizeci de ani cu care să-l identificăm pe Charles Danko. Nici măcar eu nu eram sigură că l-aș fi putut repera în mulțime.

Trecu un minut – foarte încet. Apoi o voce se auzi în celular. Molinari. În sfârșit!

— Joe, am spus la telefon, ascultă-mă, te rog. Charles Danko e acolo. În clipa asta! A intrat sub numele de Jeffrey Stanzer. Urmează să vorbească la conferință. O să ajung și eu în aproximativ trei minute. Prinde-l, Joe!

Foarte repede, am discutat dacă ar fi bine să evacuăm

invitații din Palat sau să-i avertizăm, folosind numele de Stanzer.

Molinari hotărî că n-ar fi indicat. Era posibil ca primul semnal de alarmă să-l determine să declanșeze cine știe ce grozăvie ar fi avut la el.

În sfârșit, am intrat prin parc, apoi am urcat dealul spre

Legiunea de Onoare. Parcul era înțesat de protestatari. Drumul era blocat de baricade.

O mulțime de jandarmi verificau documentele de identitate. Am coborât fereastra și am arătat insigna, claxonând în același timp cât puteam de tare.

În cele din urmă, am reușit să-mi fac loc pe lângă un șir îngust de limuzine și mașini de poliție care se prelungea spre rondul principal al palatului. Am lăsat Explorer-ul în fața unei porți arcuite, cu coloane. Am început să fug. Mă tot izbeam de agenți federali care vorbeau prin stație – le arătam insigna.

— Faceți-mi loc!

În sfârșit, am reușit să intru în clădirea principală. Sălile erau pline – oameni de stat, demnitari.

L-am văzut pe Molinari. Dădea ordine printr-o stație de emisie-recepție. Am alergat spre el.

— E aici, spuse el. Numele e bifat pe lista invitaților. E deja înăuntru.

Capitolul 104

Erau acolo ambasadori, membri de Cabinet, oameni de afaceri cu greutate din întreaga lume – pălăvrăgeau adunați în grupuri, sorbeau șampanie. În orice clipă, putea exploda o bombă. Vicepreședintele era dus la loc sigur. Dar Charles Danko putea fi oriunde. Numai Dumnezeu putea ști ce era în mintea lui.

Nici măcar nu știam cum mai arăta acum nenorocitul!

Molinari îmi întinse o stație de emisie-recepție setată pe frecvența lui.

— Am luat afișul ăla vechi, cu poza de urmărit general. Eu o iau spre stânga. Ține legătura cu mine, Lindsay. N-avem nevoie de eroi în seara asta.

Am început să mă învârt prin mulțime. Am desenat, în minte, imaginea lui Charles Danko de acum treizeci de ani și am suprapus-o peste toate chipurile pe care le vedeam. Îmi părea rău că nu mă gândisem să-i cer decanului de la Reed să-mi facă o descriere mai recentă. Totul se întâmplase mult prea repede. Și ritmul nu încetinea deloc.

„Unde ești, Danko, nenorocitul?”

— Sunt în sala principală, am spus în stație. Nu-l văd.

— Eu sunt în anexă, răspuse Molinari. Nimic, deocamdată. Dar e aici.

Cercetam cu atenție fiecare față. Singurul nostru avantaj era că el nu știa că-l descoperisem. Câțiva agenți federali escortau în liniște oamenii înspre ieșiri. Nu puteam risca să creăm panică și să ne dăm de gol.

Dar nu-l vedeam pe nicăieri. Unde era Danko? Ce pune la cale, în seara asta? Trebuia să fie ceva impresionant – venise el personal.

— Mă îndrept spre sculpturile lui Rodin, i-am spus lui Molinari.

În jurul meu, erau statui mari, de bronz, pe care le recunoșteam, suite pe pedestaluri de marmură și oameni care beau șampanie. Am văzut un grup adunat lângă o statuie.

— Ce se petrece aici? am întrebat o femeie într-o rochie neagră.

— Vicepreședintele, zise ea. Trebuie să apară în orice clipă.

Vicepreședintele fusese deja scos din palat, dar nimeni nu aflase asta. Oamenii aceștia se adunaseră să-l vadă. O fi fost și Danko printre ei?

I-am examinat pe rând, față după față.

Am văzut un bărbat înalt, slab, cu început de chelie. Avea fruntea înaltă. Ochi apropiați și înguști. Ținea mâna în buzunarul hainei. Am simțit un junghi ca de gheață în inimă.

Vedeam asemănarea cu fotografia de acum treizeci de ani.

Se strângeau din ce în ce mai mulți oameni, care mi se băgau în față. Dar nu încăpea nici urmă de îndoială – Charles Danko semăna leit cu taică-său.

Am întors capul și am șoptit în stație:

— L-am găsit, Joe. E aici.

Danko se număra printre cei care îl așteptau pe vicepreședinte. Inima îmi bătea nebunește. Încă mai ținea mâna stângă în buzunarul hainei. Să fi fost oare un detonator? Și cum reușise să-l introducă aici?

— Sunt în camera cu sculpturile lui Rodin, Joe. Mă uit la el chiar acum.

Molinari spuse:

— Stai pe loc. Vin imediat. Să nu riști nimic.

Brusc, privirea lui Danko se abătu asupra mea. Nu știu dacă mă văzuse la televizor sau în timpul anchetei sau dacă mi se citea pe față că eram polițistă. Nu știu de unde,

dar păru să-și dea seama. Privirile ni se întâlneau.

L-am văzut ieșind din mulțimea care aștepta. Nu-și lua ochii de la mine.

Am făcut un pas spre el. Mi-am deschis haina, căutându-mi pistolul. Pe puțin zece oameni îmi blocau țința. Trebuia să trec de ei. L-am pierdut din vedere pe Danko preț de o clipă. Nu mai mult de atât.

Când persoana din față se dădu la o parte, Danko nu mai era acolo.

Iepurele alb dispăruse din nou.

Capitolul 105

Mi-am croit drum, împingând lumea din jurul meu, spre locul în care stătuse cu doar câteva clipe-n urmă. *Nu mai era!*

Am cercetat cu privirea întreaga cameră.

— L-am pierdut, am pufnit în stație. Cred că s-a ascuns în mulțime. Nenorocitul!

Deși nu era cazul, eram furioasă pe mine însămi.

Nu-l mai vedeam pe Charles Danko nicăieri. Toți bărbații purtau smochinguri și arătau la fel. Și toți acei oameni erau într-un mare pericol, poate chiar în pericol de moarte.

Am trecut de baricade arătându-mi insigna și am alergat de-a lungul coridorului care ducea spre secțiunea închisă a muzeului. În continuare, nici urmă de Danko. M-am întors în sala mare de bal și-am dat peste Molinari.

— Este aici. Sunt sigură de asta, Joe. Țasta-i momentul lui.

Molinari încuviință dând din cap și transmise prin stație agenților să nu permită nimănui, sub nicio formă, să părăsească clădirea. Eu mă gândeam că, dacă ar fi avut loc o explozie acolo, cu toți oamenii prezenți la eveniment, ar fi fost un adevărat dezastru. Aș fi murit și eu. Și Molinari. Ar fi fost mai rău ca la Rincon Center.

„Unde ești, Danko?”

Apoi l-am zărit din nou, pentru o fracțiune de secundă. Cel puțin așa mi s-a părut. Am făcut semn spre un bărbat înalt, cu început de chelie. Încerca să se îndepărteze de noi, ascunzându-se în mulțime.

— El este! Danko! am strigat, scoțându-mi pistolul din

tocul de la umăr. Danko! Stai!

Mulțimea se dădu la o parte suficient de mult cât să-l pot vedea scoțând mâna din buzunarul hainei. Se uită, din nou, spre mine – apoi îmi zâmbi. Ce dracu' avea?

— Poliția! strigă Molinari. Toată lumea la pământ!

Charles Danko avea degetele încleștate pe ceva. Nu-mi dădeam seama dacă era o armă sau, poate, un detonator.

Apoi am văzut – ținea în mână un flacon de plastic. Ce dracu' era? Danko ridică brațul. Am încărcat arma. Nu exista altă soluție.

Câteva clipe mai târziu, mă năpusteam peste Charles Danko și-i înșfăcam brațul, sperând din tot sufletul să-i pot smulge flaconul din încleștarea degetelor. I-am strâns încheietura, încercând cu disperare să eliberez flaconul. Nu l-am putut mișca.

L-am auzit gemând de durere și l-am văzut răsucind flaconul înspre mine. Chiar în fața mea.

Molinari era și el acolo, de cealaltă parte a lui Danko, încercând, și el, să-l pună la pământ.

— Pleacă de lângă el! l-am auzit strigându-mi.

Flaconul se întoarse din nou. Spre Molinari. Totul se întâmpla foarte repede, în doar câteva clipe.

Țineam strâns brațul lui Danko, ca într-un fel de pârghie. Încercam să i-l rup.

Se întoarse spre mine, și privirile ni se întâlniră. În viața mea n-am simțit atâta ură, atâta răceală...

— Jigodie! i-am strigat în față. Asta-i pentru Jill! în aceeași clipă, am strâns flaconul.

Un spray i se împrăștie pe față. De foarte aproape. Danko tuși, apoi trase aer în piept, ca și cum s-ar fi sufocat. Fața i se schimonosi într-o grimasă oribilă. Mai mulți agenți îl țineau, acum, imobilizat. L-au tras la distanță de mine.

Danko găfâia. Încă mai tușea, de parcă ar fi crezut că poate să scuipe afară otrava care-i intrase în plămâni.

— S-a terminat, am zis. Tu ești terminat. S-a zis cu

tine. *Ai pierdut, jigodie!*

Încercă să schițeze un zâmbet. Îmi făcu semn să mă apropiu.

— Nu se va termina niciodată, proasto. Întotdeauna există un alt soldat.

În acea clipă, am auzit împușcături și mi-am dat seama că eram, într-adevăr, o proastă.

Capitolul 106

Am dat fuga în curte, de unde se auziseră împușcăturile.

Eu și Joe Molinari ne-am făcut loc prin mulțime. Oamenii strigau speriați, câțiva începuseră să plângă.

Mai întâi, n-am văzut ce se-ntâmplase, apoi... îmi păru rău că văzusem!

Eldrige Neal era întins pe spate; o pată stacojie se întindea pe cămașa lui albă. Cineva îl împușcase pe vicepreședintele Statelor Unite. Dumnezeuule, nu mai voiam încă o tragedie americană de genul ăsta!

O femeie era ținută de agenții de la Serviciile Secrete; nu putea să aibă mai mult de optsprezece, nouăsprezece ani. Avea părul roșu, ciufulit. Urla către vicepreședinte – ceva despre bebelușii care erau vânduți ca sclavi în Sudan, despre SIDA care făcea milioane de victime în Africa, despre crimele de război din Irak și Siria. Probabil că-l așteptase pe Neal în timp ce acesta era mutat din sala principală.

Deodată, am recunoscut-o pe fată. O mai văzusem o dată, în biroul lui Roger Lemouz. Fata care-mi arătase degetul mijlociu când îi cerusem să plece. La dracu', era doar un copil!

Joe Molinari îmi lăsă brațul și sări în ajutorul vicepreședintelui. Fata agitată, care țipa și blestema, fu luată de acolo. Între timp, o ambulanță intrase direct în curte. Medicii din echipa de intervenții săriră de-ndată din ea și începură imediat să se ocupe de vicepreședintele Neal.

Oare Charles Danko plănuise asta? Aflase că știam că e acolo?

Totul fusese o înscenare? Știa că va putea dezlănțui

haosul de-ndată ce-l prindeam?

Ce spusese?

„Întotdeauna există un alt soldat...”

Acest lucru mă speria mai tare decât toate. Știam că Danko avea dreptate.

Capitolul 107

Trebuia să mă duc la spital, ca să mă consulte, dar nu voiam să merg. Nu încă. Împreună cu Joe Molinari, am însoțit-o pe fata cu părul roșu la Palatul de Justiție. Am interogat-o pe Annette Breiling preț de câteva ore, după care revoluționara, terorista, persoana care-l putuse împușca pe vicepreședinte cu atâta sânge rece nu mai rezistă.

Annette Breiling ne spuse tot ce voiam să știm, ba chiar mai mult, despre complotul de la Palatul Legiunii de Onoare.

Era deja patru dimineța când am ajuns într-un cartier foarte bine cotate din Kensington, la câteva străzi distanță de

Berkeley. Erau pe puțin zece mașini de patrulă acolo și toți agenții erau înarmați până-n dinți. Strada era pe deal și, de sus, se vedea San Pablo Reservoir. Totul era foarte drăguț și surprinzător de stilat. N-ai fi crezut că aici se putea întâmpla ceva rău.

— O duce bine, zise Molinari, doar așa, pentru a face conversație. Hai cu mine să facem onorurile.

Ușa din față fu deschisă de profesorul de limbi romanice de la Lance Hart, Roger Lemouz. Avea pe el un halat flaușat, iar părul negru și creț îi stătea ciufulit. Ochii-i erau sticloși și roșii și m-am întrebat dacă băuse în seara aceea – dacă

Lemouz sărbătorise.

— Doamnă inspector, zise, cu voce gătuită, cred că nu vă dați seama când nu sunteți bine-venită undeva. E ora patru dimineța, și aceasta este casa mea.

Nici eu, nici Molinari n-am catadicsit să facem schimb de replici cu Lemouz.

— Ești arestat pentru conspirație la crimă, zise Molinari, apoi îl împinse în casă.

Apărură și soția și copiii lui Lemouz, în sufrageria din spatele lui. Era o situație foarte neplăcută. Băiatul nu putea avea mai mult de doisprezece ani, fetița era și mai mică. Eu și

Molinari ne-am ascuns armele.

— Charles Danko e mort, i-am spus lui Lemouz. O tânără pe care o cunoști, pe nume Annette Breiling, te-a implicat în uciderea lui Jill Bernhardt și în toate celelalte crime, Lemouz. Ne-a spus că tu ai fost cel care a înființat brigada lui Stephen Hardaway. Că tu i-ai adus pe Julia Marr și pe Robert Green în grupul lui. Că tu îl controlai pe Charles Danko – știai cum să-l determini să intre-n acțiune. Timp de treizeci de ani și-a stăpânit furia, dar tu ai reușit să te folosești de ea ca să-l determini pe Danko să-ți facă jocurile. Era marioneta ta.

Lemouz îmi răsese-n față.

— N-am auzit de niciuna dintre persoanele despre care-mi vorbiți. Mă rog, domnișoara Breiling mi-a fost studentă. Totuși, să știți că a abandonat facultatea. E o eroare imensă la mijloc și să știți că-mi sun avocatul, dacă nu plecați imediat.

— Ești arestat, spuse Joe Molinari, făcând oficial ceea ce era deja evident. Vrei să-ți auzi drepturile, domnule profesor?

Aș vrea să ți le citesc.

Lemouz zâmbi, într-un mod extrem de straniu.

— Voi tot nu înțelegeți, nu-i așa? Niciunul nu înțelege...

Tocmai de-asta sunteți sortiți pieirii. Într-o bună zi, întreaga voastră țară se va prăbuși. Deja a început.

— Ce-ar fi să ne explici tu ce nu pricepem? i-am spus,

cât am putut mai apăsător.

Lemouz clătină din cap, apoi se întoarce spre familia lui.

— Asta nu pricepeți!

Fiul lui cel mic avea în mână o armă și era evident că știa s-o folosească. Ochii băiatului erau la fel de reci ca ai tatălui său.

— O să vă omor pe amândoi, zise el. Va fi o adevărată plăcere.

— Împotriva voastră începe să se ridice o armată masivă, cu o cauză dreaptă. Femei, copii... foarte mulți soldați, doamnă inspector. Gândiți-vă! Al treilea război mondial a început deja.

Lemouz se duse calm lângă familia lui și luă arma din mâinile fiului său. O îndreptă spre noi. Apoi își sărută soția, fiica și fiul. Erau săruturi tandre, din toată inima. Soția lui avea ochii în lacrimi. Lemouz le șopti fiecăruia câte ceva.

Ieși cu spatele din sufragerie. Apoi am auzit niște pași fugind. Undeva, se trânti o ușă. Oare cum își imagina că ar putea scăpa?

Se auzi un foc puternic de armă, de undeva din casă.

Împreună cu Molinari am dat fuga în acea direcție.

L-am găsit în dormitor – se omorâse; își trăsese un glonț în tâmpla dreaptă.

Soția și copiii începuseră să se vaite în camera alăturată.

„Atât de mulți soldați, mă gândeam. N-o să se oprească, nu-i așa? E al treilea război mondial.”

Capitolul 108

Charles Danko nu mă împrôșcase cu ricin. Asta mi-au spus doctorii după ce-au stat grămadă peste mine toată dimineața, la Secția de toxicologie de la Moffit.

Și nici vicepreședintele nu avea să moară. Am auzit zvonuri că era la doar două etaje mai jos de mine și că vorbise la telefon cu șeful lui din Washington.

Am stat câteva ore cu o sumedenie de fire și de tuburi care ieșeau din mine, conectate la monitoare care-mi înregistrau presiunea sângelui și bătăile inimii. Conținutul flaconului lui Danko fusese identificat ca fiind ricin. O cantitate suficient de mare încât săucidă sute de oameni, dacă n-ar fi fost descoperit la timp. Danko avea ricin în plămâni și urma să moară. Nu mi-a părut rău să aud asta.

Pe la amiază, m-a sunat președintele – da, chiar președintele *acela!* Mi-au băgat telefonul în ureche și, amețită cum eram, îmi amintesc c-am auzit cuvântul „eroină” de cel puțin șase ori. Președintele a spus chiar că aștepta cu nerăbdare să-mi mulțumească personal. Am glumit, spunându-i c-ar fi fost indicat să aștepte până-mi mai scădeau radiațiile toxice.

Când am deschis ochii, după un pui de somn, l-am văzut pe Joe Molinari așezat pe un colț al patului.

Îmi zâmbi.

— Hei! Parcă ți-am spus să nu faci acte de eroism.

Am clipit și i-am zâmbit, la rândul meu, mai mult amețită decât victorioasă și cam jenată de prezenta tuburilor și a monitoarelor.

— Vestea bună, zise el făcându-mi cu ochiul, e că

doctorii spun că n-ai nimic. Vor doar să te mai țină sub observație timp de câteva ore. Te așteaptă o întreagă armată de reporteri la intrare.

— Și vestea proastă? am întrebat, cu voce răgușită.

— Cineva va trebui să te învețe cum să te îmbraci la festivitățile astea de gală.

— Îmi trebuie un „look” nou, am zis, încercând să zâmbesc.

Am remarcat că avea un pardesiu pe braț și că purta același costum bleumarin în care-l văzusem prima dată. Era un costum extrem de frumos și îi cădea foarte bine.

— Vicepreședintele se recuperează. Eu mă întorc la Washington diseară.

N-am reușit decât să dau din cap.

— Bine...

— Nu – clătină din cap, apropiindu-se de mine –, nu e bine. Fiindcă nu e ce-mi doresc.

— Știam amândoi că așa o să fie, am spus, încercând să par puternică. Ai slujba ta, stagiarii...

Molinari mă dojeni.

— Ai avut curaj să te năpustești asupra unui bărbat care ținea în mână un flacon cu otravă, dar nu ești dispusă să lupți pentru ceea ce-ți dorești.

Am simțit o lacrimă strecurându-mi-se în colțul ochiului.

— Nu știu prea sigur ce vreau în momentul ăsta.

Molinari își lăsă pardesiuul, apoi se apropie de mine și mi puse o mână pe obraz, ștergându-mi lacrima.

— Cred că ai nevoie de timp. Va trebui să te hotărăști, după ce se mai calmează lucrurile, dacă ești pregătită să accepți pe cineva în viața ta. Vorbesc despre o relație, Lindsay. Mă luă de mână. Numele meu e Joe, Lindsay. Nu Molinari, nu director adjunct. Și eu îți vorbesc acum despre noi doi. Nu încerca să alungi totul cu o glumă, doar pentru că ai suferit în trecut. Sau pentru că ai pierdut o prietenă

foarte bună. Știu că veste asta o să te dezamăgească, Lindsay, dar ai și tu dreptul să fii fericită. Știi la ce mă refer. N-ai decât să spui că sunt de modă veche.

Zâmbi.

— Ești de modă veche, am spus, făcând exact lucrul de care mă acuzase – glumind, când ar fi trebuit să fiu serioasă.

Mă blocasem, așa cum mă blocam întotdeauna când voiam să spun ce era în inima mea.

— Și cât de des spuneai c-ajungi pe-aici?

— Păi, la discursuri, conferințe pe teme de securitate... dacă mai punem la socoteală și câte-o criză națională...

Am râs.

— Niciunul din noi nu se poate abține de la glume.

Molinari oftă.

— Până și tu trebuie să-ți fi dat seama până acum că nu sunt un ticălos, Lindsay. Ar putea să meargă. Următoarea mișcare îți aparține. Trebuie să faci ceva ca să încerci.

Se ridică și-și trecu mâna prin părul meu.

— Doctorii m-au asigurat că pot face liniștit asta.

Zâmbi, apoi se aplecă și mă sărută pe buze. Buzele lui erau moi, iar ale mele – crăpate și uscate în urma celor petrecute, lipite.

Încercam să-i *arăt* ce simțeam, deși știam prea bine că era o nebunie să nu-i *spun* și să-l las să iasă pe ușă.

Joe Molinari se ridică și-și aranjă pardesiul pe braț.

— A fost un privilegiu și o onoare să vă cunosc, locotenent Boxer.

— Joe, am sus, un pic speriată să-l văd plecând.

— Știi unde mă găsești.

L-am urmărit îndreptându-se spre ușă.

— Nu se știe niciodată când o fată ar putea avea o criză națională...

— Așa este... Se întoarse și-mi zâmbi. Sunt genul de băiat care apare în situațiile de criză națională.

Capitolul 109

Mai târziu în acea după-amiază, doctorul mă vizită și-mi spuse că nu aveam nicio problemă care să nu treacă rapid cu un pahar sau două de vin bun.

— Ba chiar, zise el, sunt aici câteva persoane care ar vrea să te ia acasă.

Prin ușă le-am văzut pe Claire și pe Cindy trăgând cu ochiul în cameră.

M-au dus acasă, unde am stat doar atât cât mi-a trebuit să fac un duș, să mă schimb și s-o îmbrățișez, cum nu mai făcusem de mult, pe Martha. Apoi a trebuit să mă duc la palat. Toată lumea voia să stea de vorbă cu mine. Am stabilit să mă întâlnesc cu fetele mai târziu, la Susie's. Era important să fim împreună în aceste momente.

Am apărut și la știri, de pe treptele Palatului de Justiție. Tom Brokaw a intrat în legătură cu mine și mi-a luat un interviu.

Pe când povesteam cum îi găsisem pe Danko și pe Hardaway, am simțit cum mă cuprinde un fior, care mă rupea de realitate chiar în timp ce vorbeam. Jill era moartă. Molinari plecase. Nu prea mă simțeam ca un erou. Telefonul avea să sune din nou ca să mă anunțe că a avut loc o altă crimă, și viața va redeveni brusc la fel ca mai înainte. De data asta însă, știam că nimic n-avea să mai fie la fel.

Era cam patru și jumătate când fetele veniră să mă ia. Completam rapoartele. Deși Jacobi și Cappy se lăudaseră la toată lumea că au cel mai bun locotenent din sistem, eu una mă simțisem deprimată toată ziua. Mă simțisem singură și goală pe dinăuntru. Cel puțin până când au apărut fetele.

— Hei, zise Cindy, învârtindu-mi în față un steguleț de cocteil mexican. Ne așteaptă câte-o margarita...

M-au dus la Susie's, ultimul loc unde fusesem împreună cu Jill. De fapt tot aici fusese locul unde, cu doi ani în urmă, o promisem în gașca noastră. Ne-am așezat pe locurile noastre, din separeul din colț, și-am comandat câte-un rând de margarita. Le-am povestit toate grozăviile care se petrecuseră la Palatul Legiunii de Onoare cu o noapte în urmă, le-am spus de telefonul de la președinte și de interviul pe care mi-l luase Brokaw pentru știrile de seară.

Era trist totuși să fim doar noi trei. Locul gol de lângă Claire părea să accentueze asta.

Sosiră și băuturile comandate.

— Din partea casei, desigur, zise Joanie, chelnerița.

Am ridicat paharele. Toate încercam să zâmbim, dar, de fapt, ne înăbușeam lacrimile.

— Pentru prietena noastră, zise Claire. Să sperăm că, acum, se va putea odihni în pace.

— Ea n-o să se odihnească niciodată în pace, zise Cindy, râzând printre lacrimi. Nu-i stă în caracter.

— Sunt sigură că ne privește chiar acum, am zis, și că face ordine pe-acolo, pe sus. Parc-o și aud: „Hei, fetelor, m-am prins cum e treaba pe-aici...”

— Apoi zâmbește, spuse Claire.

— Pentru Jill! am spus toate deodată, apoi am ciocnit.

Mi-era greu să accept faptul că așa avea să fie de acum înainte. Mi-era foarte dor de ea, și cel mai tare îi simțeam lipsa în aceste momente, când stăteam la masă, și ea nu era cu noi.

— Ei? zise Claire, dregându-și vocea și privind-mă intens. Și-acum, ce se-ntâmplă?

— O să comandăm niște costiță, am zis, iar eu cred c-o să mai beau o chestie de-asta. Poate chiar mai mult de una.

— Cred că voia să te-ntrebe ce se-ntâmplă cu tine și cu domnul director adjunct, zise Cindy, făcând cu ochiul.

— Se întoarce la Washington, am spus. În seara asta.

— Definitiv? întrebă Claire, surprinsă.

— Păi acolo sunt dispozitivele de ascultare și elicopterele alea negre, șmechere. Am amestecat în pahar. Elicoptere Bell cred că le zice.

— Oh, făcu Claire dând din cap și uitându-se la Cindy. Îți *place* tipul ăsta, nu-i așa, Lindsay?

— Îmi place, am zis.

I-am făcut semn lui Joanie să-mi mai aducă un rând.

— Nu te-am întrebat dacă-ți *place*, scumpo. Te-am întrebat dacă-ți *place cu adevărat*, în felul ăla...

— Ce-ai vrea să fac, Claire? Să încep să cânt *Don't he make my brown eyes blue*?

— Nu, zise Claire, uitându-se la Cindy, apoi din nou la mine. Ce-am vrea noi să faci, Lindsay, ar fi să lași la o parte chestia aia, oricare-ar fi ea, care te-mpiedică întotdeauna să faci ceea ce e bine pentru tine, înainte ca băiatul ăsta să apuce să se urce în avion.

M-am lăsat pe spătar. Am înghițit cu greutate.

— E vorba de Jill...

— De Jill?

Am tras aer în piept. Simțeam un șuvoi de lacrimi care amenința să-mi inunde ochii.

— N-am fost lângă ea, Claire. În noaptea în care l-a dat afară pe Steve.

— Ce tot spui acolo? zise Claire. Erai tocmai în Portland!

— Am fost cu Molinari, am spus. Când m-am întors, era trecut de unu noaptea. Jill părea agitată. I-am spus că vin la ea, dar n-am insistat. Știți de ce? Fiindcă pluteam în al nouălea cer, cu gândul la Joe. Și ea tocmai îl dăduse afară pe Steve.

— Dar ți-a spus că se simțea bine, zise Cindy. Doar tu ne-ai spus asta!

— Dar asta era Jill, nu-i așa? Ați auzit-o voi vreodată

să ceară ajutorul cuiva? Ideea de bază rămâne că n-am fost lângă ea. Și, fie că fac bine, fie că greșesc, nu pot să mă uit la Joe fără s-o văd pe ea, fără s-o aud cum are nevoie de mine, fără să mă gândesc că, dac-aș fi fost lângă ea, poate că acum ar mai fi încă aici.

Niciuna din ele nu spuse nimic. Niciun cuvânt. Stăteam strângând din dinți și făcând eforturi să-mi stăpânesc lacrimile.

— Uite ce cred eu, zise Claire. I-am simțit degetele strecurându-se pe sub masă și prinzându-mi mâna. Cred că ești mult prea deșteaptă, scumpo, ca să crezi cu adevărat că simplul fapt că te-ai distrat și tu o dată în viața ta ar fi putut influența cu ceva ceea ce i s-a întâmplat lui Jill. Știi prea bine că ea ar fi fost prima care ar fi vrut să fii fericită.

— Știu asta, Claire, am zis, dând din cap. Doar că nu pot să trec peste asta.

— Ei, ai face bine să treci, zise Claire, strângându-mi mâna. Fiindcă, la urma urmei, nu reușești decât să-ți faci rău singură. Orice om are dreptul la fericire, Lindsay. Inclusiv tu.

Mi-am șters o lacrimă cu șervețelul.

— Am mai auzit asta o dată, pe ziua de azi, am zis, fără să pot să-mi rețin un zâmbet.

— Ei bine, să bem pentru Lindsay Boxer, toasta Claire, ridicând paharul. Să sperăm că, pentru prima dată în viață, va înțelege ce trebuie să facă.

Un strigăt dinspre bar ne întrerupse. Toată lumea arăta spre televizor. În locul meciului de fotbal programat pentru acea oră, pe ecran apăru fața mea. Tom Brokaw îmi puna întrebări.

Imediat izbucniră aclamații și urale.

Apărusem la știrile de seară.

Capitolul 110

Joe Molinari sorbi din votca pe care i-o aduse stewardesa, apoi se lăsă pe spate, în scaunul lui din avionul guvernamental. Cu puțin noroc, avea să doarmă tot drumul până la Washington. Așa spera. Nu, va dormi cu siguranță. Va dormi profund. Pentru prima dată în ultimele zile.

A doua zi dimineată se va prezenta în biroul directorului de la Afaceri Interne ca să-i dea raportul. Putea spune cu certitudine că acest caz se încheiase. Eldridge Neal se va vindeca. Va avea multe rapoarte de scris. Era chiar posibil să fie nevoit să le prezinte înaintea unei subcomisii a Congresului, în jurul lor, mocnea un focar de ură pe care trebuiau să-l țină sub supraveghere. De data asta, amenințarea nu venise din străinătate.

Molinari se lăsă pe spate, în scaunul de pluș. Întregul șir de evenimente remarcabile care se petrecuseră în ultimele zile se derula din ce în ce mai clar în mintea lui. Din acea zi de duminică, când fusese informat de explozia bombei din San

Francisco, până în clipa când îl doborâse pe Danko, în timp ce se lupta cu Lindsay Boxer, la recepția întrunirii de grad înalt de noaptea trecută.

Știa ce trebuia să scrie: numele și detaliile, șirul evenimentelor, modul de finalizare a cazului. Știa cum să explice totul, se gândea. Cu o singură excepție.

Pe ea!

Molinari închise ochii și simți o incredibilă melancolie.

Cum putea explica fiorul ca de curent electric care-l străbătea ori de câte ori brațul lui îl atinge pe al ei? Sau

sentimentul care-l încerca ori de câte ori privea în ochii adânci și verzi ai lui Lindsay? Era atât de dură – și totuși, atât de blândă și de vulnerabilă! Semăna mult cu el. Și, pe lângă asta, mai era și amuzantă. Cel puțin, atunci când voia să fie, ceea ce se întâmpla destul de des.

Ar fi vrut să facă o nebulie romantică, așa, ca-n filme. S-o urce în avion și s-o ducă departe, undeva... Să sune la birou: „Întrunirea cu subcomisia va trebui să mai aștepte, domnule”.

Molinari se trezi zâmbind de unul singur.

— Decolăm peste aproximativ cinci minute, domnule, îl anunță stewardesa.

— Mulțumesc, zise, el dând din cap.

„Încearcă să te relaxezi. Calmează-te. Dormi!” – încerca să-și spună. Se gândi la casa lui. De două săptămâni, trăia doar cu lucrurile din valiză. Povestea nu se termina așa cum și-ar fi dorit el, dar era bucuros să se întoarcă acasă. Închise din nou ochii.

— Domnule, îl strigă din nou stewardesa.

Un polițist în uniformă urcase la bord. Molinari fu condus la el.

— Îmi pare rău, domnule, zise polițistul. A intervenit o urgență. Mi s-a cerut să opresc decolarea și să vă însoțesc înapoi în aeroport. Poliția m-a rugat să vă dau un număr de telefon la care să sunați.

Molinari tresări îngrijorat. *Ce dracu' se mai întâmplase acum?* Luă bucata de hârtie și-și înșfăcă, nervos, servieta și telefonul. Formă numărul, îi spuse pilotului să aștepte și coborî din avion în urma agentului de pază. Duse telefonul la ureche.

Capitolul 111

Telefonul începu să sune tocmai când Molinari apărea în dreptul porții. Stăteam nemișcată și îl priveam. Când mă văzu, cu telefonul lipit de ureche, începu să înțeleagă. Un zâmbet îi înflori pe față. Un zâmbet larg.

În viața mea nu fusesem atât de emoționată. Apoi se opri, cam la cinci metri distanță. Rămase acolo.

— Eu sunt urgența, i-am spus la telefon. Am nevoie de ajutorul tău.

Mai întâi, Molinari zâmbi, apoi adoptă figura aia serioasă, de director adjunct.

— Aveți noroc, doamnă. Sunt genul de tip care intervine în situații de urgență.

— N-am niciun fel de viață personală, am spus. Am un câine foarte simpatic. Și pe prietenele mele. Și slujba. La care sunt foarte bună. Dar n-am niciun fel de viață personală.

— Și ce anume vrei? mă întrebă Molinari, apropiindu-se.

Ochii îi străluceau și părea că mă iartă. Se citea în ei un fel de bucurie – reușise să străbată continentul care ne despărțea.

Același lucru îl simțeam și eu, în inima mea.

— Pe tine, am spus. Pe tine te vreau. Și avionul.

Râse, apoi veni chiar în fața mea.

— Nu, m-am corectat dând din cap. Te vreau doar pe tine. Nu te puteam lăsa să pleci cu avionul ăla fără să-ți spun asta. Povestea asta cu distanța dintre noi... am putea încerca s-o facem să meargă, dacă vrei. Ai spus că mai vii pe-aici din când în când, la conferințe sau când se ivește vreo

criză națională... *Eu* mai ajung la rândul meu din când în când pe la tine. Chiar de curând, am primit o invitație să stau la Casa Albă. Tu ai fost la Casa Albă, Joe. Am putea...

— Șșșt!

Îmi puse un deget pe buze. Apoi se aplecă și mă sărută chiar acolo, pe pista aeroportului. Eram atât de pătrunsă de încercarea de a fi, o dată-n viață, deschisă, încât mi-am înghițit propriile cuvinte. Spatele îmi înțepeni și, Dumnezeuule, mi se păru atât de natural, atât de firesc să mă topesc în brațele lui.

Mi-am înfășurat degetele în jurul brațelor lui, strângându-l cât puteam mai tare.

Când ne-am despărțit, Molinari îmi zâmbi șugubăț.

— Carevasăzică, ai primit o invitație la Casa Albă... întotdeauna m-am întrebat cum ar fi să dorm în Dormitorul Lincoln.

— Visezi! am răs, privindu-l în ochii atât de albaștri.

Apoi mi-am strecurat brațul sub al lui și l-am condus înapoi, spre terminal.

— Pe de altă parte, biroul dumneavoastră de la Capitoliu, domnule director adjunct... sună mult mai interesant!
